

ИК "КАМЕЯ"

БИБЛИОТЕКА

ФАНТАСТИКА

ДЖЕК ВАНС

**ЗАЛЕЗЪТ НА
ЗЕМЯТА**

КОГАТО НАУКАТА
Е САМО СПОМЕН,
А МАГИЯТА - РЕАЛНА СИЛА

ДЖАК ВАНС ЗАЛЕЗЪТ НА ЗЕМЯТА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Луната е помръкнал спомен. Изстиналото червено Слънце се опитва са изпрати топлина на древната Земя. Науката е забравено минало, а магията — единствената реална сила. Но има и ентусиасти, които в сумрачните си лаборатории продължават да се ровят в тайните на науката и мечтаят да възродят новото Човечество...

ГЛАВА 1

ТЮРДЖАН ОТ МИИР

Тюрджан седеше в работилницата си, изпружил крака под масата, облегнат небрежно и уморено на облегалките на грубата дървена скамейка. В другия край на помещението имаше клетка и именно в нея бе втренчил ядно очи магьосникът. Съществото, което я обитаваше, го съзерцаваше с поглед, в който и най-смелото въображение не би открило дори капчица разум.

Това бе създание, родено да предизвиква жалост — огромна глава върху дребно, източено телце, чифт дремливи, болнави очи и нос като влажно, черно копче. Устата му бе увиснала и олигавена, а кожата лъщеше, сякаш бе натъркана с бледорозов восък. Въпреки несъвършения си вид, за момента това бе най-успешното творение в Тюрджановата работилница.

Тюрджан се надигна, протегна ръка и измъкна черпака от димящото гърне с каша. Сетне го пхна през решетките към устата на създанието. Но устните на жалкото творение дори не трепнаха при допира с храната и кашата потече надолу по люспестата му брадичка.

Тюрджан небрежно захвърли черпака до масата. Вече седмица откак съществото отказваше да се храни. Дали въобще съществуваше нещо, пък било и най-примитивен инстинкт, зад непроницаемата му идиотска гримаса? Докато си задаваше този въпрос, създанието склопи очи и грамадната му глава тупна на пода. То изпружи крайници в предсмъртен гърч и издъхна.

Тюрджан махна с ръка и излезе от стаята. Изкачи се по витата каменна стълба до покрива на своя замък Миир, построен високо на брега на река Дерна. На запад слънцето бе увиснало ниско над хоризонта, източени ярки снопове светлина прозираха през короните на дърветата и очертаваха причудливи фигури върху мочурливия торф в гората. Слънцето залязваше съобразно древния ритуал, над гората постепенно се плъзгаше сянката на приближаващата нощ, а Тюрджан продължаваше да мисли за кончината на последното си творение.

Неусетно си спомни за многобройните му предшественици — чудото с безброй очи, безгръбначното с неспирно пулсираща повърхност на оголения мозък, красивото женско тяло с увиснали като престилка черва, кошмарната серия изтърбушени животни... Тюрджан въздъхна мрачно. Очевидно в опитите му липсваше нещо основно, някакъв фундаментален елемент, матрица, която да прикрепя един към друг отделните компоненти.

Докато седеше, зареял поглед в смрачаващата се равнина, в мислите му изплува друга подобна тиха вечер отпреди много години, когато разговаряше с прочутия Мъдрец.

— Някога, в отдавна отминалите времена — разказваше Мъдреца, — магьосническото изкуство е познавало хиляди вълшебства, а самите магьосници не са знаели предели за желанията си. В наши дни, когато е близък краят на Земята, никой не е чувал за повече от стотина действащи магии, скътани из прашните страници на древните книги... Но има един магьосник на име Панделуме, който знае всички вълшебства, всички заклинания, чудотворства, чародейства, познава до един руническите знаци и дори на няколко пъти е съумял да моделира пространството според волята си...

— Къде е този Панделуме? — попита го тогава Тюрджан.

— Той живее в страната Ембелион — отвърна Мъдреца, — но къде е тя не знае никой.

— Как да го открия тогава?

Мъдреца се усмихна унесено.

— Щом толкова настояваш, има една магия, която може да те отведе при него. — Той помълча малко, загледан в гората, сетне продължи: — Може да го питаш за всичко и той ще ти отговори — стига преди това да изпълниш задачата, която ще ти постави. А Панделуме не е от тия, дето поставят лесни задачи.

Такъв бе онзи странен разговор и веднага щом си го припомни Тюрджан свърна обратно към кабинета — дълга и просторна зала с каменни стени и мраморен под, застлан с плътен дебел килим. Многобройните книги, събрали магьосническите му умения, бяха разхвърляни върху кованата метална маса и натъпкани по прашните лавици на библиотеката. Навсякъде се въргаляха черни кожени калъфи с пергаментови свитъци, повечето събирани години наред от Мъдреца, а подвързаните с кожа дневници съдържаха формулите на близо

стотина особено мощни магии. Те бяха толкова сложни, че Тюрджан можеше да задържи едновременно само четири от тях.

Той измъкна една от овехтелите книги, разтвори я на масата и плъзна пръст по изтритите редове, докато откри заклинанието, което му бе казал Мъдреца — Призоваването на Буреносния Облак. Втренчи поглед в буквите и те пламнаха с такава непреодолима сила, сякаш нямаха търпение да напуснат страниците.

Тюрджан затвори книгата, принуждавайки полуразгърналата се магия да потъне обратно в небитието. Наметна се с къс, син плащ, затъкна извит кинжал в пояса и нагласи на китката си гривната с амулета, върху който бяха гравирани Руните на Лакодел. Върна се до масата, дръпна един от дневниците и подбра няколко магии, които смяташе да вземе със себе си. Все още не знаеше какви опасности го очакват, та затова се спря на три заклинания с по-общо приложение: Чудния призматичен фонтан, Фаандаловата мантия-невидимка и Заклинанието на бавния час.

Отново изкатери каменната стълба до покрива, загледа се в трепкащите звезди, вдъхвайки от нощния въздух на древната Земя... Неизброими бяха хората, поемали същия въздух в хилядолетията преди него, безброй бяха крясъците на болка, предсмъртните викове, въздишките, смеховете, възторзите, отеквали из тези простори...

А краят на нощта бе близо. Над гората вече се появяваше бледосиво сияние. Тюрджан постоя още малко, събра сили и произнесе Зова на Буреносния Облак.

Отначало се разнесе едва доловим шепот, който мигновено прерасна в оглушителен рев на вятър. Блесна светкавица, обгърна го мътнобяла пелена, а сред грохота отегна могъщ и страховит глас.

— Този инструмент се подчинява мигом на волята ти, който и да си, човече. Къде ще заповядаш да те отведе?

— Следвай много посоки, но ме отведи на едно-единствено място — Ембелион.

Облакът се завъртя, дръпна го от каменната тераса и го понесе нагоре и встрани, преодолявайки за съвсем кратко време неизмерими разстояния. Първо, както му бе наредено, смени много посоки, сетне пое само в една, като на финала — кой би могъл да каже кога — го свали право в сърцевината на Ембелион.

Все още замаян от пътуването, Тюрджан се изправи и се огледа наоколо.

Стоеше на брега на бистро езеро. Ботушите му бяха потънали до глезените в килим от сини цветя, а зад гърба му се простираше рехавата гора от синьо-зелени дръвчета, чиито клони се губеха в млечната мъгла. Дали Ембелион бе на Земята? Вярно, дръвчетата имаха съвсем земен вид, цветята също изглеждаха познати, а и въздухът не бе с нищо по-различен... Все пак имаше някакво странно усещане в тази страна, което бе трудно да определи. Може би идваше от причудливата неяснота на хоризонта или от трептящата мараня на атмосферата, озарявана от неритмични отблясъци като леко развълнувана водна повърхност. Най-впечатляващо беше небето, изпъстрено от разноцветни снопове светлина, чертаещи странни фигури по пръснатите като гъста мрежа облаци. Някои от тези снопове се спуснаха и обгърнаха Тюрджан в топазени, рубинени и изумрудени сияния. Целият пейзаж наоколо се промени, сякаш погледът минаваше през цветен филтър — сините доскоро цветя станаха пастелни, дърветата почервеняха, а езерото се покри с оранжева пелена.

— Страната Която Никой Не Знае — промърмори запленено Тюрджан. — Къде ли е този свят, или може би по-скоро трябва да попитам кога е той — преди, след мен или в някой друг живот? — Магьосникът погледна към хоризонта, стори му се, че се вдига черна завеса, обгръщаща земята от три страни.

До ушите му долетя шум от галопиращи копита, той се извърна и видя право към него да се носи в безумен бяг запотен черен жребец, яхнат от млада жена с буйно развята коса. Къси бели бричове и жълтеникав плащ бе всичко, което успя да разгледа, а също и блесналата в десницата ѝ оголена сабя.

Тюрджан отстъпи предпазливо назад, защото видът ѝ не предвещаваше нищо добро — устните ѝ бяха гневно стиснати, а очите ѝ блестяха налудничаво. Жената дръпна юздите, завъртя коня на място и замахна към него със сабята.

Тюрджан отскочи пъргаво и мигом измъкна своята от ножницата. При следващата атака ловко отби удара, приведе се леко и прониза разярената си противничка в лявото рамо. Острието на сабята му се обля в кръв. Жената се отдръпна изненадана, завъртя се на седлото, извади лък от кожения калъф и постави стрела на тетивата. Осъзнал, че

не трябва да губи нито миг, Тюрджан се метна напред, избегна умело острието на сабята ѝ, обгърна я през кръста и я свали на земята.

Тя продължаваше да се съпротивлява с налудничаво упорство. Нямахше никакво желание да я убива, та затова се наложи да я спре с недотам достойни средства. Най-сетне я притисна безпомощна, като ѝ изви ръцете зад гърба.

— Млъквай, змийче! — нареди ѝ запъхтяно Тюрджан. — Инак току-виж загубя търпение и те смразя с някоя магия.

— Прави ѝ каквото искаш — отвърна младата жена. — Животът и смъртта са братя.

— Защо се нахвърли върху мен? С нищо не съм те предизвиквал.

— Защото си зъл като всичко, дето пъпли по света. Да имах сили, щях да смажа цялата тази проклета вселена, да я стъпча на кървава пихтия!

Смутен от странните ѝ слова Тюрджан неволно отслаби хватката си и тя незабавно опита да се измъкне. Едва успя да я задържи.

— Каж ми къде мога да открия Панделуме?

Жената изви глава и впи злобен поглед в лицето му.

— Намери си го сам, аз няма да ти кажа.

Ако не беше тъй злобна, помисли си Тюрджан, щеше да е много по-красива.

— Казвай къде да го открия — ядоса се той, — инак ще се позабавлявам по друг начин с теб.

Тя потъна в мълчание, а в очите ѝ все така трепкаха налудничави пламъчета. Най-сетне проговори с треперещ глас.

— Той живее само на няколко крачки оттук — зад ей онзи поток.

Тюрджан я освободи, но като предпазна мярка прибра сабята и лъка ѝ.

— Ще си тръгнеш ли в мир, ако ти ги върна?

Без да му говори, с преbledняло от ярост лице, жената яхна коня и препусна през гората. Тюрджан я проследи докато се изгуби от погледа му, сетне продължи в указаната посока. Не след дълго зърна невисока къща със стени от червеникав камък, заобиколена от черни дървета. Още не бе стигнал прага ѝ, когато вратата се отвори. Той неволно се спря.

— Влизай! — викна някой отвътре. — Влизай, Тюрджане от Миир!

Ето така се озова в къщата на Панделуме. Влезе в стая, цялата покрита с гоблени и почти лишена от мебелировка, ако се изключеше едно-единствено срещу него кресло. Никой не го посрещна. Срещу него имаше затворена врата и той я доближи, смятайки, че точно това трябваше да направи.

— Спри, Тюрджане — нареди гласът. — Никой не бива да ме вижда. Такъв е законът.

Застинал наред стаята Тюрджан заговори на невидимия притежател на гласа.

— Чуй защо съм дошъл при теб, Панделуме. От известно време безуспешно се опитвам да създам живо същество. Не зная защо се провалям, може би защото не познавам елемента, който свързва и подрежда клетките на всяко създание. Помислих, че ти ще ми кажеш нещо повече за тази свръхматрица и дойдох при теб за помощ.

— С радост ще ти помогна — рече Панделуме. — Въпросът обаче има още една страна. Вселената е подредена в симетрия и хармония и равновесието между тези два фактора може да се наблюдава във всяко нейно кътче. Същото важи и за онова, което ние с теб се опитваме да постигнем. Пак повтарям, ще ти помогна да решиш този проблем, но в замяна ще искам от теб една услуга. Веднага след това лично ще се занимавам с обучението ти.

— И каква е тя?

— В Асколай, недалеч от твоя замък Миир, живее един човек. Винаги носи на шията си амулет от гравирани син камък. Искам да го вземеш и да ми го донесеш.

— Добре — кимна Тюрджан след кратък размисъл. — Ще сторя каквото мога. Кой е този човек?

— Принц Кандив Златни — отвърна почти шепнешком Панделуме.

— Аха — възкликна Тюрджан обезсърчено, — виждам, че си се постарал да ме затрудниш. Но въпреки това ще изпълня желанието ти.

— Чудесно. Слушай сега какво ще те посъветвам. Кандив носи амулета под ризата. Показва го само ако го доближи враг — такава е силата на скритата в него магия. Каквото и да става, не поглеждай към амулета, нито преди, нито след като го вземеш, защото последствията ще са ужасни.

— Разбирам — рече Тюрджан. — Ако си свършил, искам да те попитам още нещо — стига в замяна да не поискаш от мен да приближа Луната до Земята, или да ти върна някой еликсир, който по грешка си изсипал в морето.

— Хайде, питай — засмя се Панделуме. — Ще ти отговоря.

— Веднага след като пристигнах, върху мен се нахвърли някаква жена, обладана от сляпа и безумна ненавист. Опита се да ме убие, а когато я спрях се, оттегли все така неудовлетворена. Коя е тя и защо постъпва така?

— И аз като теб — отвърна след кратко мълчание и донякъде смутен Панделуме — притежавам вани, в които придавам на живота най-различни форми. Тази жена — нарекох я Т'Сейс — е едно от създанията ми, но изглежда съм работил нехайно и съм допуснал фатална грешка при синтезирането ѝ. Още щом напусна ваната открих, че е с мозъчен недъг, който се изразява в следното: това, което другите намират за красиво, за нея е грозно и отвратително. Грозното пък тя мрази и ненавижда до степен, каквато не мога да си обясня. За нея светът е мрачно и зло място, а хората — подли и отблъскващи създания.

— Така значи — промърмори Тюрджан. — Нещастно същество!

— Време е да потегляш към Каин. Знаменията са благовещаещи и обещаващи... Почакай малко, сетне отвори тази врата и се приближи до руническите знаци на пода.

Тюрджан изпълни каквото му наредиха. Следващата стая бе овална, с високи сводове, а през полуспуснатите транспаранти едва се процеждаха многоцветните светлини на Ембелион.

— Затвори очи, защото трябва да вляза и да те докосна. Но помни, не бива да поглеждаш към мен!

Тюрджан замижа. Зад гърба си чу стъпки.

— Разтвори си ръката — нареди някой отзад. Тюрджан отвори шепа и почувства как поставят в нея някакъв твърд и гладък предмет. — Когато мисията ти приключи, смачкай този кристал и мигом ще се озовеш в същата стая. — Нечия хладна ръка легна на рамото му.

— Сега ще заспиш — продължи Панделуме. — Когато се пробудиш, ще бъдеш зад стените на Каин.

Ръката се оттегли. Съзнанието на Тюрджан бързо се замъгляваше. Въздухът наоколо внезапно се изпълни със звуци,

нетипични за една усамотена къща: тракане и подрънкване на многобройни звънчета, музика, гласове.

— Гледай, Сантаниле — извика наблизко женски глас, — този толкова го е страх, че чак е затворил очи. Нещастник, може друг път да не е зървал панаир.

Последва мъжки смях, който се изгуби в гълчавата.

— Да си вървим — каза мъжът. — Сигурно не е с всичкия си и току-виж се нахвърли върху нас.

Тюрджан се поколеба, сетне отвори очи. Беше нощ, в далечината белееха високите стени на Каиин, озарени от огньовете на панаира. Из въздуха се носеха оранжеви книжни фенери, полюшвани от вечерния ветрец. От балконите висяха сплетени цветя и сандъчета, пълни със синкави светулки. Минувачите лъхаха на вино и повечето бяха пременени в чудновати одежди. Тук-там се мяркаха войници от Сивия легион на Валдаран, чиито метални шлемове проблясваха в мрака. На площада, под звуците на флейта, красива гъвкава танцорка следваше ритмичните стъпки на танца на Четиринайсетте копринени движения. Под сянката на близката тераса страстна варварка от източен Алмери стискаше в обятията си чернокож мъж с кожени доспехи. Колко весели и безгрижни бяха тези жители на умиращата Земя, ненаситни и трескави в последните си забавления, защото безкрайната нощ бе близо и съвсем скоро червеното слънце щеше да угасне завинаги.

Тюрджан побърза да се смеси с тълпата. Освежи се с вино и бисквити в една близка таверна, сетне пое към двореца на Кандив Златни.

Дворецът се издигаше на фона на звездното небе, озарен от блясъка на собствените си светлини. Всички прозорци грееха, празненството продължаваше и тук, в царството на благородниците. Задачата едва ли ще е трудна, мислеше си Тюрджан, ако и Кандив, като останалите, е отдал дан на виното и празненството. Едно обаче не биваше да прави — да прониква дръзко и открито, тъй като мнозина в града го познаваха. Той прошепна формулата за Фаандаловата мантия-невидимка и изчезна от погледа на всички простосмъртни.

Промъкна се през високата арка и се озова в обширен салон, изпълнен от веселите възгласи на Каииновите благородници. Тук за кратко Тюрджан замря в почуда пред онова, което съзря. Залата бе озарена от блясъка на безброй свещи. Върху една тераса се бяха

наредили цяла купчина патриции, облещили очи към басейна, в който плуваха, удряха се със саби и се замеряха с дротици дузина пленени в гората деоданти с лъскави от маслото тела. Други, подредени в редица, търпеливо изчакваха реда си, за да стрелят с арбалет по разголеното тяло на млада вещица от Кобалтовата планина, завързана за побит наскоро залата кол. В околните сепарета наскоро дефлорирани девиси предлагаха синтетична любов на хриптящи богати старци, други тичаха из тълпата и разпръскваха халюциногенни прахове. Ала от принца нямаше и следа. Тюрджан закрачи из залата, близо час обикаля из стаите и коридорите и най-сетне забеляза едрия мъж с позлатена брада, излегнат на една кушетка в обятията на девойка с недоразвито още тяло и скрито под маска лице.

Дали интуиция или вълшебство предупредиха Кандив, когато Тюрджан се мушна през пурпурните завеси, но той мигом скочи на крака.

— Върви си! — извика принца на момичето. — Бързо излизай от стаята! Заплаха дебне наблизко и ще трябва да я разруша със заклинание!

Девойката напусна презглава будоара. Кандив вдигна ръка, пхна я под ризата и извади скрития амулет. Но Тюрджан вече бе прикрил очите си с длан.

Принцът произнесе мощно заклинание, което прочисти околното пространство от всички вълшебства. То обезсили и мантията на Тюрджан.

— Я виж кой дошъл в двореца ми — Тюрджан от Миир! — изръмжа Кандив.

— С трепкаща на върха на езика ми смърт! — отвърна магьосникът. — Обърни се с гръб, принце, инак ще произнеса магията и ще те понижа със сабята си.

Кандив се престори, че се обръща, но вместо това извика словата на Всеомогъщата сфера и се загърна в силовия ѝ слой.

— Сега вече мога да повикам стражите — обяви той победоносно, — а теб ще хвърлим в басейна с деодантите.

Кандив не знаеше, че в изписаната с тайни рунически знаци гривна, която Тюрджан носеше на китката си, се криеше краткотраен, мощен разтворител на всички познати вълшебства. Без да сваля длан

от очите си, Тюрджан прекрачи през стената на сферата. Кандив го посрещна с изцъклени от изненада очи.

— Повикай стражите. Те ще открият тялото ти, пронизано от пламтящи стрели.

— **ТВОЕТО** тяло, Тюрджане! — изрева принцът и произнесе заклинанието на Чудния призматичен фонтан. Въздухът мигом се изпълни от безброй искрящи стрели, които се насочиха към магьосника. Кандив наблюдаваше ужасяващия дъжд със зловеща усмивка, но изражението му бързо се промени. Само на един пръст от тялото на Тюрджан всеизгарящите светкавици се разтваряха в миниатюрни безвредни облачета.

— Извърни се с гръб, Кандиве — повтори заповеднически магьосникът. — Твоята магия е безсилна срещу Руните на Лакодел.

Без да го послуша принцът пристъпи към нишата в близката стена.

— Спри! — извика Тюрджан. — Още само крачка и Фонтанът ще те превърне в купчина димящо месо!

Кандив замръзна. Завладян от безсилен гняв, той обърна гръб на Тюрджан, който без да губи време пристъпи чевръсто напред, откачи амулета от шията му и го стисна в десницата си. За миг между пръстите му проблесна синкаво сияние, което отекна чак в мозъка му и остави след себе си шепот на неясни гласове... Веднага щом зрението му се проясни, той отстъпи назад и въздъхна уморено.

— Сега вече мога ли да се обърна? — попита Кандив.

— Ако искаш — отвърна подигравателно Тюрджан, ровейки с пръсти в кесията си. Забелязал, че магьосникът е зает с друго, принцът се доближи още до нишата и постави ръка върху стърчащата от нея ръчка.

— Загубен си, Тюрджане — произнесе тържествено той. — Преди да произнесеш която и да било магия аз ще дръпна ръчката и плочата под краката ти ще се отмести. Доста дълго ще летиш надолу. Освен ако не знаеш някоя магия за приземяване.

Тюрджан замръзна, вперил поглед в ръката на своя противник. Сетне сведе покорно очи.

— Добре, принце — произнесе с престомена уплаха, — ти надигра ме. Ще ме пуснеш ли да си вървя, ако ти върна амулета?

— Хвърли го в краката ми — рече Кандив, като преглъщаше жадно. — А също и Руните на Лакодел.

— И Руните, значи? — попита Тюрджан, придавайки жалостиви нотки на гласа си.

— Или живота ти.

Магьосникът бръкна в кесията и сграбчи кристала, който му бе дал Панделуме. Извади го и го доближи до дръжката на сабята си. И тогава се засмя.

— Хич няма да се вържа на номера ти — викна той. — Мъчиш се да ме уплашиш, ала няма да стане.

— Умри тогава — произнесе Кандив и дръпна ръчката. Плочата се отмести и Тюрджан изчезна в шахтата. Но когато принцът слезе задъхан в тъмницата, там нямаше и следа от натрошеното тяло на магьосника. Доста вино бе необходимо през тази нощ, за да бъде укротен буйният му гняв.

* * *

А Тюрджан се озова в овалната стая на Панделуме. През транспарантите все така проникваха ярки многоцветни светлини — сапфирени, жълти, кървавочервени. В къщата цареше тишина. Той се отдръпна от изрисуваните на пода рунически знаци и погледна обезпокоено вратата, изплашен да не би Панделуме да влезе без да е узнал за завръщането му.

— Ей, Панделуме! — провикна се той. — Върнах се!

Никакъв отговор. Същата непроницаема тишина и постоянното, натрапчиво ухание на магьосничество. Тюрджан огледа отново вратите — едната водеше към предишната стая, другата — незнайно къде. Положи ръка върху дръжката на втората и спря разколебан. Ами ако сбърка и види зад нея лицето на Панделуме? Дали няма да е по-разумно да почака тук?

Хрумна му друга идея. Обърна се с гръб към вратата и тогава я разтвори широко.

— Панделуме!

До слуха му достигна тих, неопределен звук, последван от затруднено дишане. Завладян от страх Тюрджан се отдръпна в средата

на овалната стая и затвори вратата.

Не му оставаше друго, освен да чака и той приседна на пода.

Зад стената се разнесе приглушен вик. Тюрджан скочи.

— Тюрджане? Ти ли си?

— Да, върнах се с амулета.

— Сложи си го на шията, затвори очи и влез при мен. Но побързай!

Доловил тревога в гласа, Тюрджан бързо изпълни нареждането.

В първия миг го посрещна напрегната тишина, последвана от толкова ужасяващ и демоничен писък, че дори закалената кожа на опитния магьосник настръхна. Разнесе се стържене на зъбчати колела, съскане и свистене на разтопен метал. И тогава сред целия този грохот отнякъде появя леден ветреца. Ново съскане и изведнъж всичко утихна.

— Спечели благодарността ми — каза спокойно Панделуме. — Рядко бях изпадал в толкова опасно положение и само навременната ти поява прогони това ужасно създание на ада.

Нечия ръка взе амулета от шията му. След кратко мълчание Панделуме заговори отново, но от известно разстояние.

— Можеш да отвориш очи.

Тюрджан го послуша. Намираше се в работилницата на Панделуме. Сред многото други прибори забеляза вани, досущ като неговите.

— Вместо да ти досаждам с благодарствени слова — продължи гласът — ще побързам да възстановя симетрията, като отвърна с помощ на помощта ти. Не само ще придържам ръцете ти, докато експериментираш сътворяване на жива субстанция във ваните, но ще те науча на още много други умения.

Ето как Тюрджан стана ученик на Панделуме. Ден и нощ, а Ембелионските нощи бяха по-дълги от обичайните, той трупаше знания под вещото ръководство на Панделуме. Научи тайната на възвръщащата се младост, узна много древни заклинания и се запозна дори с един странен и мистичен прибор, в който, според Панделуме, се криело вълшебството на „математиката“.

— Този инструмент държи ключа към вселената. Пасивен на вид и непринадлежащ на магьосническото изкуство, той осветлява всеки проблем, всеки етап на съществуването, всички тайни на времето и пространството. Магиите, вълшебствата и руните, които използваме,

са изградени върху неговата сила и кодирани в съответствие с всеобхватната му магична мозайка. Никой от нас не е в състояние да разкрие тайните ѝ, защото нашите познания са дидактични, емпирични, дори тиранични. Единствено великият Фаандал е разкрил малка частица от тайнството и благодарение на това успял да формулира многобройните магии, носещи неговото име. Аз самият дълги години се опитвам да проникна зад това замъглено стъкло и да узная какво се крие там, но засега всички мои опити удрят на камък. Този, който разкрие структурата на математиката, ще владее безброй възшебства и ще притежава несравнимо могъщество.

През следващите седмици Тюрджан се посвети изцяло на учението и усвои почти всички необходими рутинни методи.

— Знаеш ли — похвали се веднъж той на Панделуме — това, което ми помогна да овладее, не е само система от научни познания, това е възвишено изкуство, място, където винаги и неизменно царува симетрията и където уравненията за равенство отстъпват място на душераздиращи, но кристалноясни акорди.

От всички практически занимания Тюрджан определено проявяваше предпочитание към тези в работилницата с ваните и следвайки съветите на Панделуме скоро достигна майсторството, което жадуваше. Като доказателство за последното не след дълго създаде девойка с особено екзотични пропорции, която нарече Флорел. Дари я с пепелявосиви коси, шоколадова кожата и очи, зелени като полирани изумруди. И когато я измъкна все още мокра, но вече завършена, от ваната, Тюрджан бе опиянен от възторг. Девойката напредваше бързо и не след дълго вече разговаряше с него. По душа бе романтична и мечтателна, склонна да прекарва времето си в грижи за цветята в градината или да седи замислена на брега на реката, вместо да се скита надалеч. Тюрджан я харесваше точно заради това.

Но един ден отнейде се появи чернокосата Т'Сейс със стоманени зловни очи и косяща цветята сабя. Щом съгледа Флорел на поляната тя изкрещя: „Зеленоока жено, видът ти ме отвращава! Смърт за теб!“ и я посече също като цветята, които оставяше след себе си.

Дочул тропота на копитата, Тюрджан изскочи от работилницата тъкмо в момента на жестокото убийство. Пребледня от гняв и в гърлото му се надигна страшно разрушаващо заклинание. В този миг Т'Сейс го погледна и го прокле, но зад бледото лице и мрачните ѝ очи

той съгледа отблясъка на всемирната меланхолия и тъга, които ръководеха и насочваха всичките ѝ постъпки в тоя живот. Много и различни чувства нахлуха в душата му, а Т'Сейс си отиде необезпокоявана. Той погребва Флорел на речния бряг и се помъчи да я забрави с нови задълбочени изследвания.

Едва след няколко дни намери време да вдигне глава от работа.

— Ей, Панделуме! Наблизо ли си?

— Какво те мъчи, Тюрджане?

— Веднъж ми каза, че когато си създавал Т'Сейс си допуснал грешка, довела до мозъчния ѝ недъг. Намислил съм да създам нейно копие, с подобна красота, ала със съхранен разсъдък и доброта.

— Както желаш — отвърна с безразличие Панделуме и му предостави всички необходими чертежи на модела.

Това бе достатъчно за Тюрджан и той скоро привърши с изграждането на тялото, но остана дни наред на пост край ваната, без да откъсва очи от оформящото се вътре създание с необичайна красота.

Когато удари часът, девойката излезе от ваната. В очите ѝ се четеше безпределна радост от живота. Тюрджан отстъпи назад и замря пред сияещата ѝ осанка.

Тя се изправи пред него, гола и мокра, двойник на Т'Сейс, но докато лицето на другата бе разкривено от омраза и злост, в това се четеше спокойствие и доброта. В очите, в които при другата святкаше ярост, сега светеха звездите на въображението.

Дълго време се любува Тюрджан на изящното си творение.

— Името ти ще е Т'Сейн — произнесе накрая — и отсега ти се заклевам, че ще значиш много в живота ми.

Той изостави всичко друго и се посвети изцяло на обучението ѝ, а девойката възприемаше бързо.

— Идва време да се върнем на Земята — съобщи ѝ веднъж — в моя дом край голяма река, в една страна на име Асколай.

— А небето изпъстрено ли е с цветове като тукашното? — попита го девойката.

— Не. Там то е тъмносиньо и по него пълзи едно много старо червено слънце. Когато се спусне нощта се покрива със звезди, подредени в съзвездия. Аз ще те науча да ги разпознаваш. Красива страна е Ембелион, но Земята е по-голяма и хоризонтите ѝ се

простираат надалече, обгърнати в тайнственост. Ще се върнем там веднага щом Панделуме ни разреши.

Т'Сейн обичаше да плува в реката и понякога Тюрджан слизаше на брега да ѝ се любува и да я пръска. Но беше я предупредил за Т'Сейс и тя му обеща да бъде внимателна.

Ала един ден Тюрджан бе изцяло погълнат от подготовката за предстоящото заминаване. Девојката се отдалечи в гората, заплена от необичайно красивите сияния в небето и хвърлящите причудливи сенки дървета. Цветята в краката ѝ бяха като менящ окраската си килим и всичко наоколо бе така приказно, че тя разглеждаше света със същата почуда, с каквато го бе видяла през първите мигове след излизането си от ваната. Неусетно прехвърли близките няколко хълма, премина една притихнала горичка и се озова в тъмен и сенчест шубрак. Наведе се да отпие глътка вода от малкото поточе, и когато прескочи на отвъдния му бряг съгледа ниска схлупена горска къщичка.

Вратата ѝ бе отворена и Т'Сейн надникна вътре любопитна кой би могъл да живее тук. Къщата бе пуста и единствената ѝ мебелировка бе покритият с трева под, грубо скованата маса и рафтчето с дървена посуда и изрязани от кост прибори за хранене.

Тъкмо Т'Сейн понечи да си върви, когато отвън се разнесе зловещ тропот на копита, отекващ като ударите на съдбата. Черен, запенен жребец закова пред прага и девојката се отдръпна уплашено, едва сега припомнила си всички предупреждения на Тюрджан. Т'Сейс бе скочила вече от коня и я доближаваше с оголена сабя в ръка. Тъкмо замахваше да я посече, когато очите им се срещнаха и Т'Сейс замръзна в почуда.

Гледката бе наистина незабравима: две съвсем еднакви красавици, облечени еднакво, с проникателни очи и разпилени коси, с еднакви до последната извивка стройни тела; едната изписала на лицето си омраза към всичко живо и неживо във вселената, а другата — извор на щастие и жизненост.

— Коя си ти, вещице? — проговори пресипнало Т'Сейс. — Приличаш на мен, но отвътре си различна. Или най-сетне ме е споходило така жадуваното избавление от лудостта?

— Името ми е Т'Сейн. А ти си моята сестра-близък. Затуй трябва да те обичам и ти мен.

— Обич? Аз не обичам никого! Ей сега ще ти прережа гърлото, от което светът само може да спечели — й тя отново вдигна острието.

— Недей! — извика отчаяно Т'Сейн. — Защо искаш да ме погубиш? Нищо не съм ти сторила!

— Стига ми това, че те има, а на всичко отгоре си дошла тук да ми се подиграваш задето съм така отвратително грозна!

На което Т'Сейн неочаквано се разсмя.

— Отвратително? Грозна? Не. Аз съм красива, защото тъй казва Тюрджан. Следователно ти също си красива.

Лицето на Т'Сейс потъмня от внезапно нахлулата кръв.

— Ето че пак ми се подиграваш!

— Не съм и помисляла. Ти наистина си много красива.

Т'Сейс отпусна ръка и острието на сабята увисна надолу. Лицето й се смекчи докато размисляше.

— Красота значи. Какво е това красота? Възможно ли е да съм била сляпа за нея, със замъглено от някое заклинание зрение. Кажи ми, как човек открива красотата?

— Не зная. За мен е много лесно. Не е ли красива играта на цветовете по небето?

Т'Сейс вдигна учудено глава.

— Тези неприятни проблясъци? По-скоро ги намирам за дразнещи, дори кошмарни, но във всеки случай ми се гади от тях.

— Виж колко нежни, крехки и изящни са цветята в краката ти.

— Това са паразити и вонят гадно.

Т'Сейн поклати тъжно глава.

— Не зная как да ти обясня красотата. Изглежда си лишена от способността да виждаш радостта във всичко, което ни обкръжава. Нищо ли не ти доставя удоволствие?

— Само убийствата и разрушението. Виж те, са много красиви.

— За мен пък те са ужасно зло — сбърчи вежди Т'Сейн.

— Така ли смяташ?

— Сигурна съм.

Т'Сейс отново придоби замислен вид.

— Как да разбере кое е добро и кое зло? Сигурна бях, че да убивам е нещо естествено, а сега ти твърдиш друго.

Т'Сейн сви рамене.

— Живяла съм кратко и все още мъдростта ми е непозната. И все пак смятам, че всяко същество има право на живот. Тюрджан сигурно ще ти го обясни по-добре.

— Кой е този Тюрджан?

— Той е много добър човек и аз го обичам. Скоро ще се върнем на Земята, където небето е безмерно, бездънно и тъмносиньо.

— Земята... Ако дойда с вас на Земята, ще позная ли там любовта и красотата?

— Възможно е, защото умът ти е настроен да открива красивото, а красотата, с която си дарена, може да предизвиква любов.

— В такъв случай повече няма да убивам, независимо от размера на злото, което срещам. И ще помоля Панделуме да ме изпрати на Земята.

Т'Сейн пристъпи напред, обгърна талията на момичето и я целуна.

— Ти си моя сестра и аз ще те обичам винаги.

Лицето на Т'Сейс замръзна. Сечи, мушкай, тъпчи, съветваше я умът ѝ, но някъде от дълбините бликна друг, свеж повей и я изпълни с остро усещане на удоволствие. На устните ѝ разцъфна усмивка.

— Щом е така... и аз те обичам, сестрице. Повече няма да убивам, а ще отида на Земята, за да откроя там красотата и любовта... или да умра.

След тези слова Т'Сейс яхна жребеца и препусна към далечната Земя, в търсене на красотата и любов.

А Т'Сейн остана на прага, загледана в стопяващия се образ. Наблизо се разнесе вик и от гората се показа запъхтияният Тюрджан.

— Т'Сейн! Стори ли ти нещо тази проклета вещица? — Той дори не почака за отговор. — Стига! Ей сега ще я покося с магия, та да не причинява повече болка никому.

Той се извърна за да призове една от огнените стихии, но Тсейн запуши устата му с длан.

— Недей, Тюрджане, не бива. Тя обеща повече да не убива. Пое към Земята да търси онова, което не е могла да открие на Ембелион.

Докато двамата разговаряха, препускащата девойка се изгуби в далечината.

— Тюрджане... — промълви Т'Сейн.

— Кажи, какво има?

— Като се върнем на Земята, ще ми намериш ли черен жребец, като този на Т'Сейс?

— Естествено — отвърна Тюрджан, разсмя се гръмогласно и я поведе обратно към къщата на Панделуме.

ГЛАВА 2

МАЗИРЯН МАГЪОСНИКА

Потънал в мисли, Мазирян Магъосника се разхождаше из градината си. Клоните на дърветата с отровни плодове надвисваха над пътеката, цветята се виеха заплашително под краката му. Странна бе неговата градина — пълна с чудати творения. Някои от цветята меняха багрите си непрестанно, други пулсираха като морски анемонии — оранжеви, зелени, виолетови, розови, жълти. Имаше дървета, разперени като слънчобрани, дървета с позлатени стъбла, под които прозираха алени и жълти вени, дървета с листа от различен метал — мед, олово, сребро, бронз, син тантал, зелен иридий. Тук цъфтяха шубраци с цветове като огромни глухарчета и други, които тихо нашепваха мелодии за античната Земя, за рубиненочервеното небе, за ручейте, за неуморните ветрове. А зад високата ограда горските дървета тъмнееха като тайнствена стена.

А Мазирян крачеше из тази прекрасна градина намръщен, потънал в мисли. Крачеше бавно, с ръце, скръстени на гърдите. Имаше нещо, което го озадачаваше, будеше в него неясно съмнение и необяснимо желание — едно прекрасно създание-жена, което обитаваше горите. Тя се появяваше незнаяно откъде в неговата градина, винаги засмяна, но нащрек, яхнала черен жребец. Очите ѝ бяха като шлифовани кристали. Много пъти се бе опитвал да я хване, ала конят ѝ я отнасяше далеч от неговите заклинания, заплахи и изкушения.

Предсмъртен вик наруши тишината в градината. Мазирян ускори крачка и скоро спря пред огромна пеперуда, загризала стъблото на хибрид между растение и животно. След като смачка нападаителя, виковете стихнаха до болезнени стенания. Той погали покритите с козина листа и червената уста засъска от удоволствие.

— К-к-к-к-к-к — проговори растението. Мазирян напъха трупа на пеперудата в устата му. Разнесе се доволно мляскане, тялото на

насекомото се плъзна към стомаха, разположен в корените. Растението се оригна под одобрителния му поглед.

Слънцето клонеше към хоризонта и по черното небе вече се различаваха първите звезди. Мазирян усети, че някой го наблюдава. Навярно същата жена, която напоследък често нарушаваше покоя му. Той се спря и потърси посоката, от която го гледат.

Мазирян пое дълбоко дъх и изкрепя парализиращо заклинание. Растението-животно зад него замръзна неподвижно и огромната му уста увисна чак до земята. Той се затича. Вече я виждаше ясно, беше се спряла в края на гората, по-близо от всеки друг път. Наблюдаваше го неподвижно, докато той се приближаваше към нея. Очите на Мазирян блеснаха. Сега вече щеше да е негова — украшение за замъка, пазено в клетка от изумрудено стъкло. А може би го шпионираше? В такъв случай веднага трябва да открие за кого го прави.

Беше само на двајсет крачки от нея, когато се разнесе тропот на копита и тя препусна с коня си в гората.

От гняв Мазирян запрати на земята плаща си. Отново го бе измамила — с противозаклинание или магичен знак за защита, а и винаги го сварваше неподготвен за преследване. Той се втренчи в мрачния пуцинак, който я погълна... Дали беше магьосница? По свое желание ли идваше тук или, което бе по-вероятно, някой от неговите врагове я изпращаше да нарушава покоя му? Ако е така — кой е той? Може би принц Кандив Златни от Каиин, пред когото се бе похвалил, че владее тайната на вечната младост? Или пък Азван Астронома, или... Тюрджан? Не-е, едва ли е Тюрджан — лицето на Мазирян се озари от предстоящото удоволствие. Е, Азван можеше веднага да провери. Той се отправи към работилницата си, в средата на която грееше кристална сфера. От един шкаф извади бронзов гонг и сребърно чукче. Мазирян чукна по гонга и из стаята се разнесе мелодичен звук, който сякаш потъна нейде надалеч. Почука отново. Внезапно от кристала го загледа лицето на Азван, изкривено от болка и ужас.

— Спри, моля те! Не удряй повече по гонга на моя живот! — извика той.

Мазирян спря с ръка, готова за удар.

— Ти ли ме шпионираш, Азване? Ти ли изпращаш жената, за да открадне гонга?

— Не съм аз, господарю, не съм аз! Твърде много ме е страх от теб!

— Искам да ми намериш тази жена! Заповядвам ти!

— Невъзможно, господарю! Не зная коя е тя!

Мазирян замахна с ръка. Но Азван го заля с такъв потоп от молби и жалостиви вопли за милост, че той захвърли чукчето с отвращение и прибра гонга. Лицето на другия се стопи в блестящата белота на сферата.

Мазирян потърка брада. Очевидно трябваше да се справи сам с жената. По тъмна доба, когато над гората се спусне мрак, ще трябва да се поразрови из книгите със заклинания. Там имаше такива страховити неща, от които всеки обикновен човек би се побъркал. Но тренираната памет на Мазирян можеше да овладее наведнъж до четири от по-трудните заклинания и до шест от по-леките.

Той освободи ума си от тези мисли и се приближи до една продълговата вана, от която струеше зелена светлина. В прозрачната течност се виждаше мъжко тяло, надарено с изключителна красота. Гърдите бяха широки, кръстът — тесен, краката — стройни и мускулести, чертите на лицето — ясни, студени и бездушни. Златисти кичури се полюшваха във водата.

Мазирян впери поглед в съществото, което бе създал от една клетка. То се нуждаеше само от разум, но точно това не знаеше как да направи. Тюрджан от Миир владееше тази тайна, ала Тюрджан... — Мазирян погледна към отвора в пода — никога нямаше да я сподели с него.

Той се замисли. След като бе успял да сътвори толкова прекрасно тяло, може би в него да е проблеснала искрицата на разума? Трябваше да опита. Източни течността от ваната с помощта на един механизъм и тялото остана голо, обляно от зелена светлина; Мазирян инжектира в шията му минимална доза лекарство. Гърч премина през тялото. Очите на съществото се отвориха и примигнаха на светлината. Сетне размърда крайници, сякаш се чудеше за какво служат. Мазирян го наблюдаваше внимателно с поглед, изпълнен с надежда — може би най-сетне бе открил формулата за вдъхване на разум? — Седни! — заповяда той.

Съществото го фиксира с очи и мускулите му се сгърчиха рефлекторно. То издаде животински вик и се хвърли към гърлото на

Мазирян. Въпреки огромната си сила магьосникът бе като играчка в ръцете му. Почувства се безпомощен. Вече бе използвал парализиращото заклинание, а както бе стиснат за шията, едва ли щеше да успее да изрече словата, с които се изкривяваше пространството.

Ръката му трескаво напипа дръжката на масивна стомна. Той замахна и халоса своето творение по главата. То се свлече на земята в несвяст.

Мазирян разгледа внимателно проснатото тяло. Гръбначната координация явно функционираше добре. Той капна в устата му някаква течност от шишенце е белезникава микстура. Съществуването се размърда, отвори очи и се подпря на лакти. В погледа му вече не искреше лудост, но Мазирян напразно търсеше и белезите на разум. Очите бяха празни като на гуцер.

Мазирян поклати обидено глава. Приблужи се към прозореца и отпрати замислен поглед в мрака отвън... Да се заеме пак с Тюрджан? Дори и след най-ужасните мъчения, които измисли, упоритият магьосник пак не бе издал тайната. Мазирян сви устни в жестока усмивка. Може би ако промени отново ъгъла на прохода...

Той вдигна капака на подземния вход и се спусна по каменните стъпала. Надолу, надолу... Тръгна по осветения от мъждукащи светилници подземен проход с множество разклонения. Спря се пред тежка дъбова врата, заключена с три катинара.

Мазирян отключи и разтвори широко вратата. Насред стаята се издигаше широк каменен пиедестал, покрит с квадратен стъклен похлупак, чиито страни бяха по един разкрач дълги и високи около педя. В средата на похлупака имаше квадратен проход — затворен с четири прави ъгли тунел, из който се гонеха две миниатюрни същества. Преследвачът бе малък дракон, с яростни кървавочервени очи и чудовищна паст. Преследваният, който едва стигаше до гърдите на дракона, бе гол човек с мъжествени черти на лицето и лъскава черна коса, обхваната от меден обръч. Той се носеше по прохода, винаги на крачка от неумолимия преследвач, който се мъчеше да използва всякакви трикове — внезапни завой, скокове и промяна на посоката — за да докопа жертвата си. Само изключителната концентрация и бързата реакция спасяваха човека от ужасните нокти на хищника. Този

човек беше Тюрджан. Преди няколко седмици, с измама, Мазирян бе успял да го плени, да го смали с магия и затвори в прохода.

Мазирян проследи с удоволствие няколко схватки, от които мъжът се измъкна с невероятни усилия. Изглежда бе дошло време за кратък отдих. Той спусна две прегради, за да изолира мъжа от чудовището, след което подаде и на двамата, сушено месо и панички с вода.

Тюрджан се свлече в крайно изтощение.

— Ах — възкликна с престорена загриженост Мазирян, — изглежда си се поизморил малко. Заслужаваш почивка.

Тюрджан лежеше със затворени очи, без да отговаря. Времето и реалният свят бяха изгубили значение за него. Съществуваха само сивият проход и борбата за оцеляване. Почивка и храна виждаше все по-рядко.

— Помисли си за синьото небе — каза Мазирян, — за ярките звезди, за твоя замък в Миир, край река Дерна, за една приятна разходка из гората.

Лицето на Тюрджан се опъна.

— Представи си как смачкваш с крак малкия дракон.

Тюрджан вдигна глава.

— Бих предпочел да смачкам теб.

Мазирян се усмихна великодушно.

— Каж ми как даряваш твоите създания с разум и ще бъдеш свободен!

Тюрджан се разсмя, а в очите му блесна лудост.

— Да ти кажа? А след това? След това вероятно ще ме залееш с кипящо олио.

Мазирян злобно сви устни.

— Нещастнико, зная как да те накарам да проговориш! И ще говориш, дори ако устата ти е натъпкана, запечатана с восък или защита! Утре ще извадя нерв от ръката ти и ще посвирия на него!

Малкият мъж седеше в прохода с кръстосани крака и отпиваше невъзмутимо от паничката.

— А тази нощ — продължи Мазирян, — ще добавя още един ъгъл в прохода и ще го превърна в петоъгълник.

Тюрджан замря и погледна нагоре през стъкления похлупак към своя заклет враг. След това отпи бавно глътка вода. С пет ъгъла щеше

да му е още по-трудно да се измъква от лапите на чудовището.

— Утре ще имаш нужда от цялата се изобретателност.

Той се замисли за миг, след това огледа Тюрджан с любопитство.

— Но бих могъл да те лиша от това удоволствие, ако ми помогнеш в решаването на един малък проблем.

— Какво те притеснява, измъчени Мазиряне?

— Образът на една жена ме преследва, но аз ще я хвана — очите на Мазирян потъмняха от гняв. — Привечер тя се появява в покрайнините на моята градина, яхнала огромен черен жребец. Познаваш ли я?

— Не, не я познавам — отвърна Тюрджан и отпи глътка.

Мазирян продължи.

— Изглежда знае достатъчно магии, за да се измъкне от Второто хипнотично заклинание на Фелоджун, а може да владее и някой от защитните магични знаци. Приближа ли се към нея, тя хуква в гората.

— Е и? — запита Тюрджан, предъквайки сухото месо.

— Коя би могла да бъде тази жена? — запита настойчиво Мазирян, загледан надолу към дребния човек в прохода.

— Откъде да знам?

— Трябва да я хвана — продължи Мазирян замислено. — Но с кое заклинание, с кое заклинание?

Тюрджан погледна нагоре през мътното стъкло.

— Ако ме освободиш, давам думата си на Избрания за наследник на Марам-Ор, че ще ти доведе това момиче.

— Как ще го направиш? — запита подозрително Мазирян.

— Ще я преследвам в гората с моите ботуши-бързоходки и със заклинания.

— Едва ли ще се справиш по-добре от мен — троснато отвърна Магьосника. — Ще те освободя, само когато узная тайната формула, с която вдъхваш разум на твоите създания. А с момичето ще се справя сам.

Тюрджан сведе глава, за да не може Мазирян да прочете мислите му.

— А какво ще правиш с мен? — запита той след малко.

— С теб ще се оправям, когато се върна.

— А ако не се върнеш?

Мазирян се почеса по брадата и се усмихна, разкривайки два реда равни бели зъби.

— Ако не беше проклетата ти тайна, още сега щях да те оставя на дракона — каза той и си тръгна.

Полунощ го завари в библиотеката, надвесен над прашните, подвързани с изтъркана кожа книги, потънал в тайнството на отдавна забравени заклинания, уроци, магии, проклетия и рунически знаци.

... Било е време, когато Велики Метолам е бил царство на магьосници от всякакъв ранг, сред които най-велик от великите е бил Архинекромансера Фаандал. Сътворил е стотици заклинания Фаандал, макар злите езици да твърдяха, че самите демони са ги нашепвали в ушите му. Когато на власт дошъл Понгенциала Благочестиви, той осъдил на ужасни мъчения и след като го погубил, забранил магьосничеството. Така магьосниците на Велики Метолам се разбягали като мухи, познанията им потънали в забрава и в днешните смутни времена хората познават не повече от стотина от древните заклинания. От тях Мазирян бе научил седемдесет и три и постепенно намираше пътя и към останалите.

Той подбра пет заклинания от книгата и с голяма мъка успя да ги овладее: Въртележката на Фаандал, Второто хипнотично заклинание на Фелоджун, Чудният призматичен фонтан, Вълшебството за непресъхваща жизненост и Заклинанието за Всемогъщата сфера. След като привърши, пийна малко вино, отпусна се в креслото и се унесе в сън.

На другия ден, по залез-слънце, Мазирян отново излезе на разходка из градината си. Този път не се наложи да чака дълго. Докато разравяше пръстта около корените на лунното мушкато, тропот на копита му подсказа, че обектът на неговите страстни желания се е появил отново.

Мазирян се надигна бавно, за да не я изплаши, напъха краката си в ботушите-бързоходки и ги завърза здраво над коленете.

— Хей, момиче — извика той. — Виждам, че пак си тук. Защо идваш всяка вечер? Моите прекрасни рози ли те примамват? Жива кръв струи по жилите им, затова са така яркочервени. Ако не бягаш от мен, ще ти подаря една от тях.

Мазирян откъсна една роза и се запъти към нея, борейки се с нетърпението на ботушите-бързоходки. Но едва изминал няколко

крачки, девойката заби колене в хълбоците на жребеца и препусна сред дърветата.

Мазирян пушна ботушите си на воля и се понесе след нея с нарастващи скокове. Не след дълго се озова в Гората на митовете, сред чудни цветя и ниски дървета с надвесени до земята клони. С невъобразима бързина летеше магьосникът през гората, ала черният жребец с лекота поддържаше преднината си. Дългата коса на девойката се вееше зад гърба ѝ като знаме. За един кратък миг се извърна и той впи очи в красивото ѝ лице. Девойката се сниши над гривата, златоокият кон ускори бяг и се скри в далечината. Мазирян го последва по дирите в меката почва.

Ботушите-бързоходки постепенно започнаха да губят пъргавината и бързината си. Могъщите скокове започнаха да стават все по-къси и по-тромави. Но ако се съдеше по дирята, по-къси ставаха и скоковете на коня. Не след дълго Мазирян го съзря на една поляна да похрупва трева, но от девойката нямаше и следа. Сигурно бе скочила някъде по-рано — но къде? Той се приближи към жребеца, ала животното се подплаши и препусна към дърветата. Мазирян направи безуспешен опит да го последва, но ботушите му увиснаха безжизнено на връзките си — мъртви. Той ги изрита, проклинайки лошия си късмет, и пое обратно по широката диря.

Върху един обрасъл с мъх базалтов отломък Мазирян съзря мъничък човечец, яхнал драконова муха. В ръката си стискаше пика, два пъти по-висока от него. Кожата му беше зеленикава.

Мазирян се спря. Тлък-човекът го гледаше флегматично.

— Виждал ли си жена от моята раса да минава оттук, тлък-човече?

— Видях такава жена — отвърна другият след кратко колебание.

— Накъде се отправи тя?

— Какво ще получа в замяна, ако ти кажа?

— Сол — толкова, колкото можеш да носиш!

Тлък-човекът размърда острието на пиката.

— Сол? Не. Моето племе само задоволява нуждите си от сол.

— Стъкленица масло от моите телански цветя?

— Добре — отвърна човечето, — покажи ми стъкленицата.

Мазирян я извади от пояса.

— Тя кривна по пътеката малко по-надолу, при ударения от гръм дъб. Отправи се към речната долина — най-късия път за езерото.

Мазирян остави стъкленцията до драконовата муха и се затича към обгорения дъб. Тлък-човекът го проследи с поглед, след това слезе от мухата и привърза стъкленница за корема ѝ до красивия везан амулет, който му бе дала жената, за да упъти така магьосника.

Мазирян свърна при дъба и се втурна по изгнилата шума към брега на езерото. Високи дървета се издигаха на отвъдната му страна и хвърляха дълги сенки, но въпреки това слънцето успяваше да озари водата. Увлечен в преследването, той за малко не подмина приклепналото на едно паднало дърво странно създание. Усети го едва, когато то се приготви да скочи върху гърба му. Мазирян отскочи и впи поглед в лицето на новия си противник. Това беше деодант — зловещо създание с фигура и черти на красив мъж, с прекрасна мускулатура, но с мъртвешки черна кожа и тесни като цепки очи.

— Ах, Мазиряне, далеч от дома си кръстосваш ти горите — промълви напевно с мек глас съществото и звукът се разнесе над потъналото в тишина езеро.

Магьосникът знаеше, че деодантът жадува за прясно месо.

Но как бе успяла да се промъкне край него девойката?

— Търся едно момиче. Помогни ми да го намеря и ще те възнаградя с колкото месо искаш.

Очите на деоданта блеснаха, оглеждайки алчно тялото на Мазирян.

— Сигурно ще можеш, Мазиряне. Но приготвил ли си могъщи заклинания днес?

— Приготвил съм. Кажете ми тя кога мина оттук? Бързаше ли или вървеше бавно, сама ли беше или с компания? Отговори ми и ще получиш това, за което копнееш!

Устните на деоданта се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Сляп ли си, магьоснико? Тя е там, в езерото — посочи той с черната си ръка и Мазирян я проследи с поглед. В този миг съществото се хвърли върху него. Мазирян отскочи и изхриптя припряно заклинанието за Въртележката на Фаандал. Тялото на деоданта подскочи във въздуха и се запремята, въртейки се нагоре-надолу, ту по-бързо, ту по-бавно. Магьосникът го наблюдаваше леко усмихнат. Като се позабавлява, свали жертвата и забави скоростта на въртене.

— Бързо ли искаш да умреш или бавно? — запита го той. — Помогни ми и ще те убия веднага. В противен случай ще те издигна нависоко, където летят пелграните.

Деодантът се задъхваше едновременно от ярост и страх.

— Дано страшният Тиал избоде очите ти! Дано Краал да държи мозъка ти в киселина!

— Нагоре тогава! — викна Мазирян и помахаше с ръка. Черното тяло, увлечено в страшната въртележка, излетя високо над върховете на дърветата и заблестя в алените лъчи на залязващото слънце. Огромно прилепоподобно същество с извита човка закръжи около него и с ловко движение откъсна парче месо от крака на деоданта, преди той да успее да го прогони. Още няколко тъмни сенки се плъзнаха през заревото на слънцето.

— Долу, Мазиряне! — разнесе се далеч вик. — Ще ти кажа каквото знам.

Магьосникът го снижи до земята.

— Мина сама, малко преди теб. Опитах се да я нападам, но тя ме отблъсна с шепата дайл-прах. Продължи по брега на езерото, надолу към реката. Този път води към леговището на Транг. Там вероятно е срещнала своята гибел.

— Имаш ли още нещо за казване?

— Не!

— Тогава ще умреш! — и Мазирян го завъртя с главоломна скорост, по-бързо и по-бързо, докато тялото на деоданта загуби ясни очертания. Разнесе се приглушен писък и черното тяло се разчлени — главата отхвърча като снаряд към езерото, краката и ръцете се разлетяха в различни посоки.

Мазирян продължи по пътя. В края на езерото пътеката се спускаше надолу по стръмното зеленясало дърво към река Дерна. Слънцето вече се бе скрило и долината се изпълни със сенки. Той се отправи към проблясващото в далечината Езеро на сънищата.

Злокобна смрад се разнесе във вечерния въздух. Мазирян се запромъква предпазливо. Дори и от разстояние усещаше магичната мощ на Транг — страшния мечковампир, чието леговище бе нейде наблизо. Внезапно дочу гласове — гърленото ръмжене на Транг и виковете на ужас. Насочи се към тях.

Леговището бе плитко издълбана пещера. Нахвърляни в безпорядък изпомачкани треви и изтъркани кожи му служеха за легло. Зад решетките на грубо скована клетка надничаха три жени с измъчени лица, а телата им бяха покрити с множество рани. Те следяха с ужас как Транг се опитва да плени прекрасна девойка. Масивното му човешко лице бе изкривено в страшна гримаса, докато се мъчеше да докопа дрехите ѝ. Но тя с изумителна ловкост продължаваше да се изплъзва от хватката му. Мазирян присви очи. Магия, и то каква!

Замисли се как да унищожи Транг, без да нарани девойката. Но тя вече го бе забелязала.

— Виж! Мазирян е дошъл да те убие — извика пресипнало.

Транг се извърна, видя го и се втурна към него, надавайки яростни викове. Мазирян усети, че умът му се парализира от ужас, но бързо се съвзе и произнесе поредното заклинание. Долината се озари в дъжд от блестящи стрели, литнали от всички страни към устремения в бясна атака Транг. Това беше Чудният призматичен фонтан — порой от многоцветни пронизващи линии. Чудовището издъхна още преди да се строполи на земята, облян в оранжева кръв от безбройните рани на стрелите.

Девойката отново бе изчезнала. Мазирян съзря бялата ѝ фигура да се носи покрай брега на реката и се втурна след нея, без да обръща внимание на жалостивите викове на трите затворени жени.

Езерото се ширна пред него — огромна водна площ, чийто далечен край едва се виждаше. Мазирян се спусна по песъчливия бряг и спря, вперил поглед в тъмната повърхност на Езерото на сънищата, в която се отразяваха звездите. Водата не помръдваше, забравила що е прилив и отлив, откакто Луната бе напуснала завинаги земната орбита.

На отвъдния бряг белееше фигурата на девойката.

— Хей, момиче! — извика той с повелителен глас, а вечерният бриз развяваше плаща му. — Това съм аз, Мазирян, който те спаси от Транг. Ела по-близо, искам да ти кажа нещо!

— И отук те чувам добре, магьоснико — отвърна тя. — Само че, колкото повече се приближаваш към мен, толкова по-надалеч трябва да избягам аз.

— Но защо? Ела с мен, ще получиш власт и ще научиш много тайни.

Девойката се разсмя.

— Ако исках това, щях ли да бягам, Мазиряне?

— Коя си ти тогава, че не жадуваш за тайните на магията?

— За теб аз нямам име, за да не можеш да го прокълнеш. А сега отивам там, където ти не можеш да ме последваш.

Тя затича по брега, нагази във водата и се гмурна. Мазирян спря нерешително. Какво ли го чакаше под повърхността на езерото? Усещаше лекото присъствие на магия и, макар да не бе във вражда с Господаря на езерото, другите обитатели биха могли да сметнат присъствието му за нежелано. Ала нетърпението надделя, той произнесе Вълшебството за непресъхващата жизненост и нагази в хладните води.

Гмурна се към дъното на езерото без да се задъхва, благодарение на вълшебството. Вместо мрак — обкръжи го зелено сияние, а водата бе почти прозрачна. Огромни разноцветни растения се полюшваха от подводното течение и край тях се кокореха риби с най-различни форми.

Дъното се спускаше към просторна равнина, в която се поклащаха стройните стъбла на придънните дръвчета, обкичени с оранжеви водни плодове. Той зърна девойката — бледа водна нимфа, да се носи в полубяг-полуплуване над песъчливото дъно. Мазирян я последва с развян във водата плащ.

Той напрегна сили, за да скъси дистанцията. Жадуваше да я накаже за това, че го бе довела чак дотук — седмица или две, прекарани в мрачните подземия на неговия замък, щяха да пречупят ината ѝ. Или да я смали колкото пръста си и да я държи в малка стъкленница в компанията на чифт досадни мухи...

Някъде отпред изплуваха руините на разрушен храм. Навсякъде се виждаха колони, някои още изправени, други — прекатурени в безпорядък. Девойката се скри в сянката на огромна арка и бързо изчезна в края на полуразрушен коридор.

Мазирян я последва, напрягайки сили. Той се взря в мрака около него. Редица разкривени и напукани колони от двете му страни крепяха надвиснала над главата му плоча. Нещо проблесна горе, внезапно го завладя злокобно предчувствие, а заедно с него дойде и съмнението, че е изигран. Изведнъж колоните от двете му страни се залюляха и върху него се срина лавина от каменни блокове. Той се хвърли като обезумял назад.

Грохотът отшумя, водата разнесе по дъното мътилката. Девойката се надигна от постаментата на главния храм да провери дали е убила Мазирян.

Видя, че е още жив. Две от падащите колони като по чудо се бяха подпрели непосредствено над него, придържайки под наклон тежката плоча. Магьосникът се размърда в образуваната ниша. През една от пукнатините видя жената да се надвесва над него. Възможно ли е — да го погуби една жена? Него, Мазирян, който бе живял по-дълго, отколкото можеше да си спомни? Той призова на помощ Заклинанието за Всемогъщата сфера. Силов слой обвини тялото му и започна да се разширява, помитайки всичко по пътя си. Затрупалите го отломки отхвърчаха настрана. Едва тогава магьосникът разруши сферата, изправи се на крака и потърси с очи жената. Тя тъкмо се скриваше от погледа му, упътена нагоре по склона към повърхността на езерото. Мазирян напрегна последни сили и се втурна подире ѝ.

* * *

Т'Сейн изпълзя на брега. Някъде зад нея идваше Мазирян Магьосника, чиято неимоверна сила бе провалила всичките ѝ усилия. Тя си припомни лицето му и потръпна. Не биваше да попадна в ръцете му.

Умора и отчаяние сковаха краката ѝ. Вече бе използвала две заклинания от неголемия си запас — Вълшебството за Непресъхваща жизненост и Магията на силните ръце — с едното бе удържала Транг, а с помощта на другото бе срутила храма върху Мазирян. Сега и двете заклинания бяха изчерпани. А той... още колко заклинания имаше?

Дали знаеше за кръвосмучещите плевели? Тя се затича по склона и спря недалеч от едно място, покрито с бледа, полегнала трева. Мазирян се измъкна от езерото — тъмна фигура на фона на проблясващата водна повърхност.

Т'Сейн заобиколи предпазливо на пръв поглед невинния участък с леко полюшваща се трева. Ако и сега не успее да го спре... — девойката потрепери при тази мисъл.

Той нагази в тревата. Островърхите листа мигом се превърнаха в пръсти със закривени нокти, които се вкопчиха в плътта на краката му.

Така Мазирян бе принуден да употреби последното си заклинание — чародейството за парализа. Кръвосмучещите плевели се смъкнаха безжизнено на земята. Надеждата в очите на Т'Сейн угасна. Той вече бе близо, с победно веещ се зад гърба плащ. Нима нямаше слабо място? Не го ли боляха жилите от налягане, не секваше ли дъхът му от изтощение? Тя се обърна и затича към горичката от черни дървета. Шумът от стъпките на Мазирян я следваше. Т'Сейн се скри в тъмната сянка на гората. На всяка цена трябваше да я пресече, преди да се пробудят обитателите ѝ.

Шляп! — изви се над нея растение, подобно на камшик. Девойката продължи без да спира. Още един, и още един — тя падна, но растенията продължиха бясно да я шибат. Изправи се и продължи под сипещите се удари, като се мъчеше да прикрие лицето си с ръце. Шляп! Шляп! Камшиците цепеха въздуха със свистене и последният я завъртя. В този момент видя Мазирян.

Бореше се. Върху него от всички страни се сипеха удари, а той се опитваше да хване растенията и да ги разкъса. Но те бяха гъвкави и пъргави, измъкнаха се от ръцете му и продължаваха да го шибат. Разярени от съпротивата му, камшиците съсредоточиха вниманието си върху злощастния магьосник и така Т'Сейн успя да изпълзи почти невредима до края на гората.

Мазирян продължаваше да се защитава отчаяно. Той се олюля, почти скрит в облак от камшици. Усети, че губи сили, напрегна мишци да се измъкне, но изведнъж се строполи. Камшиците продължаваха да късат месата му. Магьосникът направи опит да се изправи, ала отново се свлече.

Т'Сейн притвори очи. Алена кръв се стичаше по тялото ѝ. Но тепърва идеше най-важното. Тя се надигна и продължи през гората, като лъкатушеше, изтощена до краен предел. Дълго още до ушите ѝ достигаха ударите на камшиците.

През нощта градината на Мазирян бе изумително красива. Звездните цветя бяха разгърнали своите вълшебни цветове, тук-там прелитаха тичинките на растенията-пеперуди. Фосфоресциращи водни лилии плуваха в малкото езеро, а от храсталаците, които Мазирян бе пренесъл чак от далечната Алмерия, се разнасяше сладникавото ухание на парфюм.

Т'Сейн тичаше през градината, задъхана от умора. Някои от цветята се събудиха и я проследиха, завладени от любопитство. Разбуди се и хибридът и като помисли, че идва Мазирян, забърбори щастливо.

Нейде от дъното на градината се разнесе и тихият припев на цветята със сини чашки, които пееха за древните времена, когато сребриста луна е плувала в небето, а облаци и бури са означавали смяната на сезоните.

Т'Сейн продължи без да спира. Тя влезе в къщата и се отправи към работилницата, озарена от неугасващия жълт светилник. Златокосото създание на Мазирян седеше във ваната и я гледаше с красивите си празни очи.

Девојката откри ключовете на магьосника в едно от многобройните чекмеджета и не без усилие успя да отключи капака на подземния вход. Свлече се по стълбите и замря в подножието им. В съзнанието ѝ изплуваха различни картини: Мазирян, висок и надменен, готов да убие Транг; странните растения от дъното на езерото; и отново Мазирян — пропилял магическата си сила, в предсмъртна борба с храстите-камшици... Някой погали косите ѝ с ръка и тя се събуди от своя полутранс. Над нея се бе надвесило създанието от ваната.

Т'Сейн разтърси глава и продължи по коридора. Отключи тройно залостената врата и с последно усилие на изтощеното си тяло я разтвори широко. Приблужи се към пиедестала със стъкления похлупак, в който Тюрджан продължаваше отчаяната си игра с дракона. Девојката запрати стъкления похлупак на пода, наведе се и внимателно извади човечето.

С едно докосване на руническия знак върху китката си тя го освободи от заклинанието и Тюрджан отново се превърна в нормален човек. Той се взря в познатото лице на изтощената до неузнаваемост Т'Сейн.

Тя се опита да му отвърне с усмивка.

— Тюрджане... ти си свободен...

— А Мазирян?

— Той мъртъв е. — Каза и се свлече върху каменния под и повече не помръдна. Тюрджан я загледа със странно вълнение.

— Т'Сейн, скъпо създание на моя ум — прошепна той, — ти си по-благородна от мен, защото заради моята свобода те лиших от краткия живот, който си познала.

Той я вдигна на ръце.

— Но аз отново ще ти даря живота. — Ще вдъхна твоята душа в една друга Т'Сейн — красива като теб. Да вървим.

И я понесе нагоре по каменните стълби.

ГЛАВА 3

Т'СЕЙС

Т'Сейс напусна пределите на горичката и дръпна юздите на коня, обзета от внезапна нерешителност. Отпред се простираше мочурлива поляна, спускаща се надолу към реката... Младата жена стисна с бедра хълбоците на жребеца и животното послушно продължи напред. Т'Сейс яздеше, потънала в размисъл, а небето над нея бе скрито под пелената на разпокъсани облаци, подобно на набраздена от вятъра морска шир. Стелещата се отгоре отразена и преобразувана светлина заливаше местността с хиляди оттеньци и докато девойката пресичаше поляната, върху нея първо се спусна зелен лъч, последван от морскосиньо, топазено и рубиненочервено сияние, а обкръжаващият я пейзаж придобиваше съответната окраска.

Т'Сейс замижа с очи, подражена от разноцветната светлина. Червената я заслепяваше, зелената я душеше, синята и пурпурната намекваха за наличието на тайнства отвъд границите на познанието. Сякаш цялата вселена е създадена с едничката цел да всели в душата ѝ смут и да предизвиква гнева ѝ...

Наблизо прелетя пеперуда с крила, изрисувани като скъпоценен килим и Т'Сейс понечи да я свали с острието на сабята си. Сдържа се с огромно усилие — защото страстната ѝ, непокорна натура не бе привикнала на въздържание. Тя сведе поглед към цветята под копитата на жребеца — бледи маргаритки, сини камбанки, бодливи рози и яркооранжеви слънчица. Вече никога няма да ги тъпче, нито да ги изтръгва от корените им. Беше ѝ внушено, че не вселената е недъгава, а самата тя. Като сподави непримиримата си омраза към всичко наоколо, тя продължи по-нататък, като сви надолу към речния бряг и се насочи към дългата, ниска къща.

Скочи от седлото и доближи с бавна крачка портата от опушено, черно дърво, върху която бе изрисувано присмехулно захилено лице. Девойката протегна ръка, дръпна рязко езика и нейде из вътрешността на къщата отекна гонг.

Отговор не последва.

— Панделуме! — викна Т'Сейс.

Едва сега долетя приглушен глас:

— Влизай!

Тя бутна вратата и се озова в стая с висок таван, почти гола, ако се изключат гоблените по стените и изтърканото кресло.

— Какво желаеш? — Гласът, който идеше иззад стената, бе плътен, звучен и безкрайно печален.

— Панделуме, днес научих, че да убиваш е лошо, а също, че досега очите са ме лъгали и красотата се крие там, където виждам само досадна и дразнеща светлина.

Панделуме мълча известно време, сетне отново се разнесе приглушеният му глас, отговаряйки на произнесената молба за помощ:

— И това, в голяма степен, е самата истина. Всички живи същества, ако не с друго, са надарени с правото на съществуване. Това е едничкото им безценно притежание, и да отнемеш живота им се смята за непроситимо и зло престъпление... Що се отнася до другото, не си виновна ти. Красотата е навсякъде и е достъпна за всички — освен за теб. За последното вината е само моя и до ден-днешен не мога да си го простя. Аз те отгледах от една-единствена клетка, аз вдъхнах живот в твоето тяло. Но въпреки уменията си допуснах грешка и когато напусна ваната, открих, че имаш един недъг: в красотата ти виждаш грозното, а доброто смяташ за зло. Вярно, че никога не си виждала истинско олицетворение на злото и грозното, защото тези неща са чужди на Ембелион... но срещнеш ли ги някога, боя се, че ще подействат пагубно на разсъдъка ти.

— А не можеш ли да ме промениш? — проплака Т'Сейс. — Ти си магьосник. Трябва ли да скитам по този свят сляпа за неговата радост?

Тъжна въздишка проникна през дебелите стени.

— Магьосник съм наистина и познавам всички известни на света вълшебства, мога да разчитам тайнствата на руните, да нашепвам заклинания и да разкривам скрития смисъл в талисмани и амулети. Аз съм Бакалавър по математика — първият след Фаандал, но не мога да направя нещо, без да унищожа твоя разум, съзнанието и душата ти — защото не съм бог. Един бог може да вдъхне живот на желанията си,

докато аз трябва да разчитам на магията, на заклинанията, които изменят същността и разместват фибрите на пространството.

Надеждата в очите на Т'Сейс угасна.

— Искам да отида на Земята — заяви тя. — Земното небе винаги е синьо, а над хоризонта се спуска червено слънце. Уморих се от Ембелион, където не звучат други гласове, освен твоят.

— Земята, значи — произнесе замислено Панделуме. — Мрачно място, древно колкото историята. Някога това е бил свят с високи планини и бистри реки, а слънцето сияело с блясъка на нагорещена топка. Ала хилядолетията на непресъхващи дъждове и нестихващи, буреносни ветрове са напукали и заоблили гранита, а слънцето станало немошно и червено. Континентите отпърво потънали, сетне изплавали отново. Милиони градове вдигнали спасителни кули, но пак се превърнали в прах. Вместо някогашните горди жители, сега там обитават шепа чудаци. Земята е люлка на злото — зло, прецедено от времето... Земята умира, над нея се спуска здрач... — той замлъкна.

— Но дочух също така — прекъсна го девойката и в гласа ѝ прозвуча съмнение, — че тя била място, където все още се срещала красотата. Искам да видя тази красота, дори и да умра.

— И как ще я познаеш, ако наистина я срещнеш?

— Всички хора могат да разпознават красотата. Аз не съм ли човек?

— Разбира се.

— Тогава ще я открия и може би, дори... — Т'Сейс се поколеба над следващата дума, толкова чужда на ума ѝ, и същевременно изпълнена с такива тревожни обещания.

Панделуме мълчеше. Накрая каза:

— Иди, щом искаш. Ще ти помогна с каквото мога. Ще ти дам руни да те предпазват от магиите, ще вложа живот в острието на сабята ти, но и ще ти кажа следното: пази се от мъжете, които ограбват красотата, за да задоволят своята похот. Не допускай никого до себе си... Ще получиш и торба скъпоценни камъни, равняваща се на богатство на Земята. С тях ще имаш всичко. Но не ги показвай никому, защото някои хора са готови да убиват дори за меден грош.

Настъпи тягостна тишина, присъствието на Панделуме вече не се долавяше във въздуха.

Тя го повика го тихичко. Никакъв отговор.

След известно време усещането за присъствието му докосна ума й.

— След минутка — обяви той, — ще ти позволя да влезеш в тази стая.

Т'Сейс почака малко и влезе в стаята, както й бяха наредили.

— На пейката вляво — продължи напътствията си Панделуме, — ще откриеш един амулет и малка торбичка с камъни. Закопчай амулета на китката си — той ще те предпазва от лоши заклинания и ще ги обръща срещу онзи, който ги е произнесъл. Пази го като зениците си, защото силата му е неизвестна.

Девојката си постави амулета, а кесията прибра в пояса.

— Сложи сабята си на пейката, стъпи върху руническият знак на пода и затвори очи, защото сега трябва да влезе в стаята. Предупреждавам те, не се опитвай да ме погледнеш, защото последствията ще са ужасяващи.

Т'Сейс свали сабята, остави я на пейката, пристъпи върху руническият символ и замижа. Дочу тихи стъпки, звън на метал и пронизителен писък, който постепенно замря.

— Сега сабята ти е жива — рече Панделуме и гласът му прозвуча странно променен, идейки от съвсем близо. — Когато убива враговете ти, ще го върши с разум. Протегни ръка и я вземи.

Т'Сейс сграбчи дръжката на сабята си — тя бе топла и потръпваща.

— Къде на Земята искаш да идеш? — попита магьосникът. — В страната на хората, или в необятната, изпълнена с руини пустош?

— В Асколай — отвърна Т'Сейс, защото онази, която й разказваше за красотата, бе дошла от този край.

— Както желаш — кимна Панделуме. — А сега, слушай! Ако някога поискаш да се върнеш в Ембелион...

— Не — прекъсна го момичето. — Бих предпочела да умра.

— Помисли добре!

Т'Сейс мълчеше.

— Сега ще те докосна. Ще почувстваш кратко замаяване и щом отново отвориш очи ще бъдеш на Земята. Там сега е нощ и в мрака се скитат ужасни създания. Тъй че побързай да си намериш убежище.

Завладяна от неясна възбуда, девојката почти не усети допира на Панделуме. Нещо размъти мислите й за кратко, стори й се, че се

възнеся и лети... и ето, че под краката си усети мека почва и вятър с чудни ухания бръснесе лицето ѝ. Тя отвори очи.

Местността бе странна и непозната. Мрачносиньо небе, бледо, остаряващо слънце. Стоеше на поляна, заобиколена от високи, прегърбени дървета, сред които се спотайваха загадъчни сенки. Всичко наоколо — дърветата, почвата, скалата, стърчаща в края на поляната — носеше отпечатъка на времето — изравнено, загладено, обветрено. Светлината на слънцето придаваше на всеки предмет еднакъв оттенък за древност и старинни спомени.

На около стотина крачки от нея се издигаха покритите с мъх руини на полуразрушен замък. Камъните му бяха почернели от лишеи, дим и старост. През камънаците се подаваха стръкчета трева — още една причудлива гледка под косите лъчи на залязващото слънце.

Т'Сейс бавно се приближи. Част от стените още се държаха, макар дървеното отдавна да бе изгнило и проядено. Тя заобиколи, удивена, една голяма разрушена статуя, чиито основи бяха потънали в податливата почва, и постоя замислена над изтрития надпис, изсечен върху гранитната плоча. С разширени очи загледа онова, което бе останало от лицето — очи, излъчващи жестокост, зловеща усмивка, счупен нос. Т'Сейс неволно потрепери. Нямаше работа тук и се обърна с намерение да си тръгне.

Смях, пронизителен и радостен, отекна между стените. Припомняйки си предупреждението на Панделуме, момичето замря, притаено в сянката на разрушения замък. Тя зърна някакво раздвижване между дърветата — в бързо намаляващата светлина се появиха мъж и жена, следвани от, по-млад мъж, който си подсвиркваше безгрижно. Младежът стискаше тънка сабя и с върха ѝ побутваше двамата отпред, които, както се оказа, бяха вързани.

Странната тройка спря току пред руините, където се криеше Т'Сейс и тя успя да разгледа лицата им. Вързаният мъж имаше мършаво лице, неравна рижа брада и трескаво мятан се поглед, в който четеше отчаяние. Жената беше нисичка и възпълна. Името на третия бе Блудния Лайан. Кестенявите му коси отдавна не бяха виждали гребен, ала чертите на лицето му бяха живи и приятни. Имаше големи, черни очи, които неспирно оглеждаха местността. Носеше червени кожени обувки със завити върхове, червено-зелен

ловджийски костюм, тъмнозелено наметало и островърха шапка, закичена с червено перо.

Т'Сейс ги наблюдаваше, без да разбира смисъла на тази сцена. И тримата ѝ се струваха еднакво отвратителни — същества от плът и кръв, невежи и мръсни, както отвън, така и отвътре. Лайан — заради приятната си външност — бе малко по-поносим от останалите. Т'Сейс съсредоточи вниманието си върху него. В това време той се наведе, стегна примки около глезените на мъжа и жената и ги бутна в тръстиката. При падането си мъжът изстена болезнено, а жената само захленчи още по-уплашено. Лайан се изправи, сне шапката си с елегантен жест, размаха я, нахлупи я отново и изчезна сред руините. На двайсетина крачки от спотайващата се девойка той отмести един камък в стената, извади кремък и огниво и се зае да стъкмява огън. Когато приключи, бръкна в кожената торбичка на пояса си, извади къс сушено месо и го изяде с видимо удоволствие и апетит, за което свидетелстваше звучният начин, по който си облиза накрая пръстите.

Всичко това — в пълно мълчание. Накрая Лайан се изправи и погледна небето. Слънцето се бе скрило зад стената от дървета и над поляната цареше мрак.

— Време е за работа — подвижна доволно младежът. Имаше писклив и ясен глас, като звук на флейта. — Да видим сега, дали вашите разкрития отговарят на истината.

Той се шмугна обратно в каменната ниша и когато се появи, държеше в ръцете си четири метални пръчки. Пъхна едната между краката на мъжа и нагласи втората така, че без особени усилия да му извие подбедриците, или да пречупи кръста. Дори изпита своето приспособление и се засмя доволно, когато мъжът извика болезнено. Другите две пръчки бяха за жената.

Т'Сейс следеше действията му с нарастващо объркване. Очевидно младежът се готвеше да причини на своите пленници болка. Дали това бе някакъв земен обичай? Но как да отсъди, като не знаеше да отличава доброто от злото?

— Лайан! Лайан! — извика мъжът. — Пощади жена ми! Тя не знае нищо! Пощади я и ще получиш всичко, което имам, а аз ще ти бъда верен слуга до гроб!

— Хо! — засмя се младежът и перото на шапката му се разклати. — Благодаря, благодаря за великодушното предложение — но Лайан

не се задоволява с трохите от трапезата. Лайан обича коприна и злато, блясъка на кинжала, стенанията на любена девойка. Така че, трогнат съм, но аз искам да намеря брата на твоята жена и когато тя почне да се дави и пищи от болка, ти ще ми кажеш къде се крие.

За Т'Сейс сцената най-сетне започна да придобива смисъл. Двамата пленници криеха сведения, които бяха нужни на младежа, ето защо той щеше да ги измъчва, докато му разкрият всичко, което иска. Хитро измислено, тя самата едва ли би се сетила за подобно нещо.

— А сега — каза Лайан, — трябва да се уверя, че не лъжете. Виждате ли, когато човек е подложен на мъчения, той не е в състояние да измисля или фабрикува лъжи и затова говори само истината. — Той дръпна една главня от огъня, пхна я между голите глезени на мъжа и подскочи пъргаво към жената, за да се заеме със замисленото мъчение.

— Нищо не зная, Лайан! — проплака мъжът. — Нищо... нищо... ооо... нищичко!

Младежът се изправи. На лицето му се четеше неудовлетворение — жената беше изгубила съзнание. Побутна с крак главнята и я изтърколи обратно в огъня.

— Ама че досада! — възкликна той, но бързо си възвърна доброто настроение. — Както и да е, имаме много време! Може и да казваш истината — продължи, като галеше замислено брадата си. — В такъв случай ще узная онова, което искам, от жена ти. — Той се зае да я свестява с плесници и някаква ароматна течност, която капна от едно стъкълце върху ноздрите ѝ. Жената се размърда, облеци в него очи лицето ѝ се сгърчи от ужас и мъка.

— Внимавай! — предупреди Лайан. — Навлизаме във втората фаза на викторината. Аз разсъждавам, размишлявам и теоретизирам. Да речем съпругът наистина не знае къде се крие онзи, когото търся, но пък туй е известно на жената.

Пленницата вдигна мъчително подпухналите си клепачи.

— Моля те... той ми е брат...

— А! Така значи — ти знаеш! — извика възторжено Лайан и изтича обратно до огъня. — Ти знаеш, ти знаеш! Да подновим мъченията. Гледай сега! С ей този прът ще натроша краката на мъжа ти, а сетне ще го скърша тъй, че гръбнакът му да опре в стомаха. Освен, ако не проговориш...

И той се зае да изпълнява обещаното.

— Нищо не казвай... — изпъшка мъжът, но останалото бе заглушено от мъчителния му вик. Жената проклинаше, плачеше и се молеше. Накрая извика:

— Ще кажа, ще кажа, всичко ще ти кажа! Делар отиде в Ефред!
Лайан спря.

— Ефред. Тъй. В Страната на Падащата Стена. — Той прехапа устни. — Може и да е вярно. Но аз се съмнявам. Ще трябва да го кажеш още веднъж и този път ще те изпитам с огън. — Извади отново главнята от огъня, и я нагласи между обгорените прасци на мъжа й. Пленницата мълчеше.

— Говори, жено! — озъби се Лайан, позадъхан от усилие. — Тази работа взе да ме вдъхновява.

Тя продължаваше да мълчи. Очите й бяха изцъклени, стъквени, обърнати към мрачното небе.

— Мъртва е! — изкрещя мъжът. — Мъртва! Жена ми издъхна! Ах, Лайан, ти, Демоне на човешката подлост! Проклинам те в името на Тиал от Краал! — гласът му премина в истеричен писък.

Т'Сейс беше смутена. Жената беше издъхнала, а нали убийството е зло! Така поне казваше Панделуме. Ако мъртвата е била добра, както твърдеше брадатият, тогава Лайан бе израз на зло. Разбира се, всички същества от плът и кръв са нечисти и с подъл нрав. И въпреки това, да измъчваш живо същество, докато издъхне, бе долна постъпка.

Непознаваща страха, тя излезе от скривалището си и доближи към озарения от огъня кръг. Лайан вдигна глава и подскочи. Но като видя, че това е само една девойка, при това с чудна красота и пробуждащи похот форми, той взе да танцува и пее.

— Добре дошла, добре дошла! — Младежът хвърли поглед изпълнен с отвращение, към сгърчените на земята тела. — Грозни са, не ги гледай. — Отметна плаща си, огледа я с блеснал поглед и пристъпи напред, наперен като петел. — Колко си красива, миличка, но аз съм идеалният мъж за теб — ще видиш, да, да.

Т'Сейс положи ръка върху дръжката на сабята и тя сама изскочи от ножницата. Лайан се отсочи назад, изплашен не само от блясъка на острието, но и от злокобния повей на мислите, които щъкаха в недъгавия ум на девойката.

— Това пък какво значи? Ела де, ела — повика я раздражено. — Махни туй желязо. Остро е и боде. Прибери го значи. Аз съм с добро сърце, но не понасям да ме заплашват.

Т'Сейс стоеше над проснатите тела. Мъжът я гледаше с трескав и отчаян поглед. Жената все така се пулеше в небето.

Лайан се хвърли напред с намерение да я надвие, докато вниманието ѝ е отвлечено. Но острието се изви по своя воля и мигом прониза гъвкавото му тяло.

Блудния Лайан се строполи на колене и се закашля, давейки се в собствената си кръв. Момичето дръпна сабята, изтри я в зеленото си наметало и я прибра в ножницата не без усилие. Острието жадуваше да коли, сече, пронизва.

Младежът лежеше в безсъзнание. Т'Сейс обърна глава, обзета от внезапно отвращение.

— Развържи ме... — дочу немощен глас.

Тя размисли, сетне отрязва въжетата. Мъжът допълзя до бездиханната жена, прегърна я, махна вървите от ръцете ѝ, взе да я прегръща и гали, като викаше името ѝ. Но отговор нямаше. Тогава той се изправи, изви глава и нададе вой, който отекна надалеч в гората. Сетне вдигна вече изстиващия труп и го понесе в мрака, сипейки след себе си проклетия...

Т'Сейс потрепери. Погледна неподвижното тяло на Лайан и премести поглед към неясните сенки отвъд осветения от огъня кръг. Бавно и предпазливо, като често се обръщаше назад, тя напусна руините и поляната. Обляното в кръв тяло остана край загасващия огън.

Не след дълго я обгърна непрогледна тъмнина. Т'Сейс си пробиваше път през паднали дървета и гъсти шубраци, а мракът наоколо почти се изравни с онзи, който цареше в душата ѝ. На Ембелион нямаше ноци, само временни периоди на отслабваща светлина. Тя продължаваше да броди из гората потисната и угнетена, без да подозира за съществата, които би могла да срещне — деоданти, пелграни, търпеливо дебнеци жертвата си ерби (създания с мозък на човек, демон и животно), или гидове, изскачащи неочаквано от блатата, за да вкопчат закривени нокти в плътта на жертвата си.

А Т'Сейс продължаваше да крачи невредима и не след дълго стигна до края на гората. Местността стана хълмиста, стъблата на

дърветата взеха да изтъняват и девойката се озова в открито и сякаш безкрайно, тъмно пространство. Това беше Модавската пустош — историческо място бойно поле на безброй битки, с пропита от кръв земя. При една такава прочута сеч Голикан Кодек, наричан Завоевателя, извел тук населението на цели два многолюдни града, Г'Васан и Баутику. Накарал ги да се скупчат и бият в кръг с диаметър три мили, все по-плътно и по-плътно, под извадените остриета на неговата демонична кавалерия, докато накрая се оформила гигантска, гърчеща се пирамида от плът, висока поне хиляда стъпки. Казват, че Кодек се наслаждавал поне десетина минути на този паметник, сетне извърнал коня си и препуснал обратно към земите на Лайдерур, откъдето някога дошъл.

Призраците на умрелите отдавна бяха напуснали пределите на Модавската пустош и сега тя не изглеждаше толкова зловеща, колкото гората. Верига от назъбени планини опасваше като гирлянда хоризонта, а зад нея се виждаше бледовиолетово сияние. Т'Сейс продължи нататък през тревата, донякъде поуспокоена от откритото небе над главата ѝ. След няколко минути се натъкна на стар павиран път, на места напукан и хлътнал и ограничен от канавка, от която надзъртаха фосфоресциращи звездовидни цветя. Над полето повя вятър и покри лицето ѝ с влажна пелена. Тя продължи да крачи умерено по пътя. Не се виждаше нито едно удобно местенце, където да прекара нощта, а вятърът ставаше все по-хладен.

Тропот на крака. Внезапно изникнаха няколко неясни фигури и тя се озова в яката хватка на чифт здрави ръце. Опита се да извади сабята, но беше като прикована. Някой секна огниво и запали факла, за да разгледа плячката. Т'Сейс видя три обрасли лица с безброй белези — страховитите разбойници от блатата. Носеха сиви, изпокъсани дрехи, покрити с петна от кал и нечистотия.

— Брей, ам'че убава девица! — възкликна първият и се захили.

— Ша я опипам за сребърце — рече другият и плъзна похотливо ръце по извивките на тялото ѝ. Когато откри торбичката с камъните, изсипа малко върху шепата си и я завъртя, пленен от заслепяващото им сияние. — Я глей! Царско съкровище!

— Или магьосническо! — рече третият. Тримата притихнаха, споходени от внезапно колебание. Ала не ѝ позволиха да извади сабята.

— Коя си ти, дете се скиташ в нощта, жено? — попита я първият и в гласа му се долови уважение. — Вещица ли си, че с торба скъпоценности и без страх да обикаляш сама наш'та пустош?

Т'Сейс не познаваше хитростта, нито умееше да лъже.

— Не съм вещица! Пуснете ме веднага, вонящи животни!

— Не си значи! Що за жена си тогаз? И отде идеш?

— Аз съм Т'Сейс от Ембелион — викна гневно тя. — Панделуме ме създаде, а на Земята дойдох да търся любов и красота. А сега ме пуснете, защото трябва да продължа пътя!

— Хо, хо! — засмя се първият. — Търсела любов и красота! Смятай, малката, че си открила, к'вото търсиш. Може да не сме красавци, щото Тагман целият е покрит с люспи от шарката, а Лазард няма ни зъби, ни уши, но виж, за любов ни бива, нъл т'й, момчета? Ша ти покажем, да знайш, толкоз любов, колкото си искаш! Право ли й казвам?

Въпреки отчаяните викове на Т'Сейс, те я завлякоха навътре в полето в една каменна колиба.

Влязоха, единият разпали огъня, а другите отнеха на съпротивляващата се девойка сабята и я запратиха в ъгъла. Първо залостиха вратата и чак след това я освободиха. Тя мигом се метна към сабята, но един як ритник я повали на мръсния под.

— Лежи кротко, диво котенце! — викна задъхано Тагман. — Скоро шъ бъдеш доволна. Може и да не сме твоите принцове, но любовчица шъ ти дадем колкот' искаш.

Т'Сейс се сви в ъгъла.

— Не зная какво е любов, но може да не искам от вашата!

— Брей, вярно ли бе! — те се струпаха около нея. — Ам'че ти да не си още честна? — А тя слушаше със святкащи от гняв очи всички зловещи подробности, с които описваха любовта, която възнамеряваха да й дарят. Т'Сейс издебна един подходящ миг, скочи и се нахвърли с юмруци и ритници срещу изчадията, в чиито лапи бе попаднала. Когато отново я събориха в ъгъла, цялата бе в драскотини и синини, а запъхтените мъже извадиха ведро с медовина да се подкрепят преди предстоящото удоволствие.

Като вдигнаха градуса, те хвърлиха чоп кой първи да се забавлява с девойката, но се скараха. Гневни псувни отекнаха в тясната колиба и Т'Сейс стана свидетелка на ужаси отвъд пределите на

нейните представи, докато те се налагаха здраво и сумтяха като разпенени бикове. Тя допълзя до сабята си и веднага щом острието почувства допира ѝ, подскочи във въздуха с бързината на стрелкаща се птичка. Те нададоха пресипнали викове, а стоманата танцуваше по телата им по-чевръста от поглед. Писъци, стенания — а сетне и тримата се строполиха на пода, вече само трупове със зинали уста. Т'Сейс дръпна резето, отвори вратата и побягна в нощта, все едно че я преследваха.

Тя се носеше из мрачната и ветровита пустош, пресече пътя, спъна се в канавката, и се отпусна на колене... Това, значи, била Земята! Спомни си за Ембелион, където най-злите създания бяха пеперудите и цветята. Припомни си и омразата, която будеха в нея.

Ембелион е изгубен, отхвърлен. И Т'Сейс заплака.

Шум в храсталака привлече вниманието ѝ. Тя вдигна глава и се послуша. Каква нова опасност я дебнеше? Зловещите звуци долетяха отново, като шум от приближаващи се стъпки. Тя напрегна очи в мрака.

Пред погледа ѝ изникна фигура, която се прокрадваше покрай канавката. В светлината на светулките тя го видя — деодант, напуснал пределите на гората, обезкосмено човекоподобно с черна като антрацит кожа и красиво лице, загрозявано от двата остри дълги зъба, щръкнали надолу през леко разтворените бели устни. Носеше кожени доспехи, очите му като цепки бяха впити жадно в тялото на Т'Сейс. Той се нахвърли върху нея с възбудени крясъци.

Тя едва успя да се изтръгне от животинската му прегръдка, дръпна се назад, спъна се и падна до канавката. Скочи отново и побягна през кошмарната пустош, без да обръща внимание на раните си. Деодантът я следваше по петите със смразяващи кръвта вопли.

Така, в безумен бяг, те заобиколиха блатото, шмугнаха се в храсталака, изскочиха от другата страна, изкачиха един горист хълм и пресякоха дерето. Девойката тичаше с широко отворени очи без да вижда почти нищо наоколо, а преследвачът ѝ продължаваше да изпуска почти жалостиви стонове. Отпред се появи светлина от прозорец. Т'Сейс, със задъхани ридания, дотича до прага. За щастие вратата не беше залостена и тя нахлу вътре. Блъсна я и намести с треперещи ръце масивното резе. В този миг вратата изскърца под тежестта на напирания отвън деодант.

Вратата беше яка, а прозорците — малки и с дебели решетки. Най-сетне беше в безопасност. Тя се отпусна на колене, поемайки жадно въздух през стиснатото си от ужас гърло и над нея бавно се спусна пелена...

Мъжът, който обитаваше къщата, се изправи от креслото пред камината. Висок, широкоплещест, той се движеше с удивително гъвкава походка. Вероятно беше млад, но никой не можеше да каже със сигурност, тъй като лицето и главата му бяха забулени в черна качулка. Зад тесните ѝ процепи едва прозираха езерносини очи.

Той се надвеси над Т'Сейс, отпусната като безжизнена кукла върху каменния под, вдигна тялото ѝ и го положи върху меката кушетка, до огъня. Смъкна сандалите, отмести гърчещата се сабя и разви подгизналото наметало. Взе мехлем и намаза раните и драскотините. Като приключи, я уви в топло вълнено одеяло, нагласи възглавницата под главата ѝ и като се увери, че е настанена удобно, отново седна пред камината.

А отвън деодантът продължаваше да обикаля около къщата и да надзърта през прозорците. Накрая събра сили и почука на вратата.

— Кой е там? — извика мъжът с черната качулка.

— Искам онази, която влезе. За плътта ѝ жадувам — долетя напевен отговор.

— Върви си! — отвърна със суров глас мъжът. — Махай се, преди да съм те изпепелил с огнена магия! И да не си посмял, да се върнеш!

— Изчезвам — отвърна деодантът, който ужасно се боеше от магии, и потъна в мрака.

Мъжът се обърна и втренчи поглед в танцуващите пламъци.

* * *

Т'Сейс почувства някаква топла, гъста течност да се разлива по устните ѝ и отвори очи. Висок мъж със скрито под качулка лице бе коленичил до нея. С една ръка придържаше главата ѝ, а с другата бе допрял сребърна лъжица до устните ѝ.

Тя се дръпна назад.

— Успокой се — прошепна мъжът. — Няма да ти сторя зло.

Девойката го погледна със съмнение, но все пак си позволи да се отпусне.

През прозорците нахлуваше червеникава слънчева светлина и в стаята бе приятно топло. Стените бяха облицовани със златисто дърво, на тавана имаше дърворезба, изрисувана в сини и червени цветове. Мъжът донесе димяща купа с каша от огъня, извади от един шкаф комат хляб и го сложи до нея. След известно колебание Т'Сейс започна да се храни.

Спомените за преживяното предната вечер изведнъж бликнаха в съзнанието ѝ и тя започна да трепери. Мъжът забеляза промяната в погледа ѝ, доближи я и положи нежно ръка на главата ѝ. Т'Сейс лежеше неподвижно, мъчейки се да овладее страха си.

— Тук си в безопасност — каза той. — Не се бой от нищо.

Тя почувства внезапна сънливост. Очите ѝ натежаха и заспа.

Когато отново се събуди, къщичката бе празна, а слънчевата светлина влизаше от друг прозорец. Т'Сейс се протегна, намести ръце под главата си и остана замислена да лежи. Кой е човекът с черната качулка? Зъл ли е? Всичко останало на Земята беше недостъпно за разума ѝ. Но само той не ѝ бе сторил зло... Тя се огледа и зърна дрехите си, преметнати на един стол. Стана, облече се, доближи вратата и предпазливо я отвори. Пред очите ѝ се разкри пустошта, стигаща чак до далечния, равен хоризонт и отвъд него. Вляво — нацърбени каменисти хълмове от червеникав камък. Вдясно, докъдето ѝ стигаше погледът, само черната стена на гората.

Красиво ли е това? — питаше се тя. Недъгавият ѝ ум виждаше зловеща заплаха в тъмната гора, грозна монотонност в ширналото се поле. И над всичко това — спотаена заплаха и ужас.

Това ли е красотата? Тя се оглеждаше с недоумение. Долови стъпки и се озърна с разширени очи, готова на всичко — беше мъжът с черната качулка и тя се облегна изтощено на рамката на вратата. Загледа го с любопитство. Вървеше леко и гъвкаво, със спокойни крачки. Защо носеше качулка? От лицето си ли се срамуваше? Обяснение, което ѝ се струваше разумно, тъй като намираще човешките лица за крайно отвратителни — овална топка от плът, с воднисти очи, грамадни пори и гъбести израстъци.

Мъжът спря до нея.

— Гладна ли си?

— Да — отвърна след кратка пауза девойката.

— Тогава ела да ядеш.

Той влезе в къщата, разпали огъня и изпече месо. Т'Сейс пристъпваше неуверено отзад. Не беше свикнала да ѝ прислужват, винаги сама се грижеше за себе си.

Като свърши, мъжът седна на масата и започна да се храни.

— Разкажи ми за себе си — подкани я след известно време.

Т'Сейс, която не умееше да лъже, започна така:

— Казвам се Т'Сейс. Дойдох на Земята от Ембелион, където магьосникът Панделуме ме създаде.

— Ембелион? Къде е този Ембелион? И кой е Панделуме?

— Къде е Ембелион? — повтори объркано тя. — Не зная. Това място не е на Земята. Не е голямо, а в небето греят разноцветни светлини. Там живее Панделуме. Той е най-великият магьосник на света — така поне ми казваше.

— Аха — кимна мъжът. — Май започвам да разбирам...

— Панделуме ме създаде — продължаваше девойката, — но каза, че допуснал грешка в замисъла си. — Тя се загледа в огъня. — Защото виждам света като място на отчаяние и ужас — всички звуци дразнят слуха ми, а живите същества са ми унижителни и неприятни. В началото на своя живот мислех само за разрушение и убийства. Не познавах друго чувство, освен омразата. После срещнах сестра си, Т'Сейн, която е като мен, но без този недъг. Тя ми разказа за любовта, красотата и щастието — и аз дойдох на Земята да ги търся.

Тъжните сини очи я разглеждаха внимателно.

— И откри ли ги?

— Досега срещнах само толкова зло, каквото не бях виждала и в кошмарите си. — И тя му разказа премеждията си.

— Бедно създание — рече мъжът, като чу всичко.

— Намислила съм да сложа край на живота си — призна му тя. — Защото онова, което търся, е изгубено безвъзвратно.

В този момент един слънчев лъч блесна през прозорчето и озари медните ѝ коси в прекрасно сияние. Очите ѝ бяха замислени и пълни с безкрайна тъга. Той потрепери при мисълта за опасностите, които са дебнели това невинно същество из древните земни простори.

— Не! — извика мъжът рязко. Т'Сейс го погледна изненадано. Та животът ѝ принадлежи, и тя ще постъпи с него както пожелае. —

Нима не откри на Земята нито едно нещо, заради което си заслужава да живееш?

Т'Сейс смръщи вежди.

— Нищо не мога да измисля — сви рамене тя. — Освен може би... това място и тази къща.

Мъжът се засмя.

— Тогава нека тя да е твой дом, докато го желаеш, а аз ще се постарая да ти покажа, че на този свят има и добро... — макар напоследък често да се съмнявам в последното — призна той.

— Каж ми, как се казваш? И защо носиш качулка?

— Как се казвам ли? Етар — произнесе той с познатия рязък тон. — Това е достатъчно. Нося маската заради най-злобната жена в Асколай, Алмери, Кочки — в целия свят. Тя направи лицето ми такова, че дори аз самият да не мога да го погледна. — Той се успокои и се усмихна уморено. — Но няма защо да се гневя вече.

— А тя жива ли е?

— Да, жива е, и без съмнение, все още прави злини на всеки срещнат. — Мъжът седеше, загледан в огъня. — Някога не знаех нищо за това. Тя беше млада, красива, ухаеше прекрасно и притежаваше закачливо очарование. Тогава живеех на брега на океана — в бяла вила, заобиколена от стройни тополи. Отвъд залива Теброса, навътре в морето се подава Носът на Печалните възпоменания, и когато залезът обагря небето с червено, а планините почерняват, носът сякаш се отпуска върху притихналите води, подобно на уморена божествена десница... Бях прекарал целия си живот там и живеех доволен, доколкото може да е доволен всеки от нас в тези дни, когато Земята описва последните си кръгове около умиращото Слънце... Една сутрин вдигнах глава от моите звездни карти и съгледах Джавана да влиза през портала. Тя беше млада и стройна като теб. Косата ѝ притежаваше най-прекрасния червеникав оттенък и се спускаше чак до талията. Беше красива и... в бялата си премяна — чиста и невинна. Обичах я и тя казваше, че ме обича. Подари ми черна метална гривна и ми заръча никога да не я свалям. Бях толкова заслепен, че веднага я сложих на ръката си, без дори да разгледам зловещите руни, изрисувани върху нея. Изминаха седмици на неизмеримо щастие. Но скоро узнах тъмните замисли на Джавана, които никаква любов не можеше да потисне. Една нощ я зърнах в прегръдките на гол черен демон, и от

това зрелище едва не полудях. Замръзнах, като издялан от камък. Не ме видяха и безшумно се отдалечих. На сутринта тя дотича на верандата, щастлива и безгрижна като дете. „Иди си — рекох ѝ. — Ти си създание на злото.“ Тя произнесе само една дума и руните от гривната ме превърнаха в роб. Запазих разсъдък, но тялото вече не се подчиняваше на мен, а на нея... Накара ме да ѝ разкажа какво съм видял, а докато ме слушаше, подскачаше и се смееше. След това ме подложи на всякакви унижения и призова същества от Кали, от Фовун, от Джелдред, за да се поругават с тялото ми. По нейна прищявка аз бях неволен свидетел на всички тези злодеяния, а когато посочих създанието, което най-силно ме отвращаваше, с помощта на магия тя ми лепна неговото лице и това е лицето, което нося до ден-днешен.

— Нима може да съществува подобна жена? — удиви се Т'Сейс.

— И аз се питам... — тъжните сини очи се извърнаха към девойката. — Накрая, една нощ, докато демоните ме влачеха нагоре из планината, някакъв остър камък скъса гривната. Бях свободен. Мигом произнесох заклинание, което запрати отвратителните твари с безумни писъци нагоре в небето и се върнах във вилата. Открих Джавана в просторния хол, а очите ѝ бяха хладни и невинни. Измъкнах кинжал да я понижа, но тя извика: „Почакай! Убиеш ли ме, ще носиш вечно това демонично лице, защото само аз зная как да го сменя.“ И така, аз я оставих да избяга и се заселих тук, в Модавската пустош. От тогава я търся, за да си върна лицето.

— Къде е тя сега? — попита Т'Сейс, чиито грижи сега изглеждаха безмерно малки, сравнени с тези на Етар Маскирания.

— Зная къде ще бъде утре вечер. Това е нощта на Черния шабат. Нощта, посветена на всички зли сили, още от зората на земната цивилизация.

— И ти ще присъстваш на това празненство?

— Не като почетен гост, макар че с маската спокойно мога да мина за свой сред свои.

Т'Сейс потрепери и се притисна към стената. Етар забеляза уплахата ѝ и въздъхна.

Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл.

— Нима след всички злини, които са ти причинили, все още вярваш, че ще можеш да откриеш красота на Земята?

— И още как — увери я той. — Погледни полето, виж нежната игра на тревите, смяната на цветовете. Гледай величието, с което се издигат онези планини, сякаш са гръбнака на света. Ами ти — той се загледа в лицето ѝ, — твоята красота надминава всичко останало.

— Дори тази на Джавана? — попита учудено тя и Етар се разсмя.

— Дори и нейната — кимна той.

Т'Сейс продължаваше да разсъждава на глас.

— Ти още ли желаеш да ѝ отмъстиш?

— Не — отвърна Етар; — Какво е отплатата? Не ми е нужна тя. Скоро слънцето ще угасне, над човечеството ще се спусне вечната нощ и всички ще загинат. А Земята ще отнесе своята история и руините си в безконечния мрак. За какво ми е отплата?

По обед двамата излязоха да се разходят из равнината. Етар се опитваше да отвори очите ѝ за красотата на света — показва ѝ спокойните води на река Скаум, облаците, струпани над проникващите слънчеви лъчи, една птица, която се рееше из небосвода с широко разперени криле. Т'Сейс покорно напрягаше ума си да долови красивото във всичко това, но все не ѝ се отдаваше. Поне се научи да съдържа гнева, който доскоро всичко на този свят предизвикваше в нея. Изчезна дори желанието да тъпче и убива, а постоянното напрежение напусна чертите ѝ.

Така се скитаха двамата, всеки в плен на мислите си. Проследиха Тъжната красота на залеза, видяха и звездите, които бавно се появиха на почернялото небе.

— Не са ли красиви тези звезди? — прошепна Етар зад черната си маска. — Названията им са стари като света.

Но Т'Сейс, която намираще само досада в залеза, а в звездите виждаше безсмислени, трепкащи криволици, не можа да отговори.

— Едва ли на света има по-нещастни хора от нас двамата! — въздъхна по-късно тя. Етар премълча.

Прибираха се без да продумат. Изведнъж той я сграбчи за ръката и я дръпна към земята. Три големи сенки, шляпайки с криле, пресякоха небето.

— Пелграни! — прошепна Етар.

Зловещите твари летяха съвсем ниско — горгони с криле, скърцащи като ръждясали панти. Т'Сейс мярна мускулесто, покрито с

къса козина тяло, дълъг, закривен клюн и жестоки очи, изцъклени от сбръчканата морда. Тя се притисна към Етар. Пелграните се скриха зад гората.

Едва сега мъжът се разсмя.

— Изплаши се от вида им. Но моята външност накара дори тях да избягат.

На следващия ден я отведе в гората и тя видя дръвчета, които ѝ напомниха за Ембелион. В ранния следобед двамата се върнаха в къщата и Етар отново се захвана с книгите си.

— Не съм истински магьосник — призна ѝ той с оттенък на съжаление. — Знам някои съвсем прости заклинания. Използвам ги от време на време, както смятам да направя и тази нощ, за да се предпазя от опасностите.

— Тази нощ ли?

— Да, забрави ли, че е Нощта на Черния шабат и ще се опитам да открия Джавана?

— Ще дойда с теб — заяви решително Т'Сейс. — Искам да видя какво представлява този Черен шабат — и Джавана.

Етар се постара да я убеди, че гледките и звуците ще надминат и най-страшните ѝ очаквания, но тя продължаваше да настоява и когато — около два часа след залез-слънце — Етар тръгна към планините, той ѝ позволи да го придружи.

Той си проправяше път през обраслите храсталаци и покритите с блестяща слюда скални отломъци, а девойката го следваше с грациозни стъпки. Стръмен склон пресичаше пътя им. Влязоха в тясна скална цепнатина, изкачиха се по издялани в камъка стълби и се озоваха върху малка площадка, пред която като гладко черно море се беше ширнала Модавската пустош.

Етар ѝ даде знак да бъде крайно предпазлива. Промушиха се в отвора между два тесни, високи гранитни комина, притаиха се в сенките им и се загледаха в сборището под тях.

Стояха над амфитеатър, осветен от две огромни клади. В центъра се издигаше каменна платформа, висока един човешки бой. Около огньовете и площадката се полюшваха двајсетина фигури, пременени в сиви монашески раса. Лицата им бяха скрити под качулки.

Т'Сейс потрепери, завладяна от някакъв първичен страх. Погледна към Етар.

— Дори и в тази гледка има красота — рече той. — Дивашка и причудлива, но способна да омагьоса мислите.

Тя поклати глава в недоумение.

Край кладите изникваха нови и нови фигури, скрити в сиви монашески раса, но така и не разбраха откъде идват. Очевидно празникът току-що бе започнал и участниците заемаха местата си, подготвяйки се за предстоящия тайнствен обред. Те подскачаха, жестикулираха, местеха се, смесваха се и се разделяха. Скоро се чу приглушено пеене. Подскоците и жестикулациите ставаха все потрескави, фигурите още по-плътно се сбиха около платформата. Изведнъж една от тях се метна върху постаментата и запокити расото си — беше вещица, приблизително на средна възраст, с лишено от форми голо тяло и широко лице. Очите ѝ святкаха екзалтирано, устата и бе отворена и разкривена с увиснал език. Имаше дълги, чупливи черни коси, които се спускаха пред лицето. Под светлината на огъня вещицата танцуваше сладострастен и похотлив танц, като хвърляше съблазняващи погледи на присъстващите. Гласовете на пеещите се извиха в тънък, възбуден фалцет, а високо в небето се появиха тъмни фигури, които се спуснаха надолу.

Присъстващите започнаха поголовно да свалят расата си и на площадката постепенно се оформи разголено множество от мъже и жени в най-различни възрасти: огненорижи вещици от Кобалтовите планини, горски вълшебници от Асколай, белобради магьосници от Земите на забравата, придружавани от дребни дяволчета-сукуби. Тук беше принц Датул Омает от Кансаспара, Града на падналите колони, на бреговете отвъд Мелантинския залив. Имаше едно покрито с люспи същество с големи, изцъклени очи — човекогущер от голите хълмове на южен Алмери. Двете момичета, които никога не се разделяха, бяха сапониди — почти изчезнала раса, обитавала някога северните райони на тундрата. Стройните, чернооки фигури, принадлежаха на некрофагите от Страната на Падащата Стена. А девойката със замечтани очи и сини коси беше обитателка на Носа на Тъжното възпоменание, където нощем всички бдяха на брега, очаквайки удавниците да се върнат от морето.

Голата вещица с увиснали гърди танцуваше все по-възбудено, а събралите се следваха ритъма ѝ, пляскаха с ръце, кълчеха тела, изобразявайки с жестове всякакви — въобразими и невъобразими —

злини и извращения. Беснееха всички, освен една спокойна, все още облечена в расо фигура, която с удивителна грация бавно си пробиваше път през всеобщата вакханалия. Тя се изкачи на платформата, расото се плъзна от плещите ѝ и Т'Сейс за първи път видя Джавана — в полупрозрачна, плътно прилягаща към тялото и дълга до петите риза, прихваната с колан в кръста. Изглеждаше нежна и целомъдрена като солените морски пръски. Яркорижави коси се спускаха като водопад надолу по раменете ѝ, а къдриците ѝ трепкаха немирно върху моминската ѝ гръд. Големите, сиви очи на вещицата гледаха скромно, а сочните ѝ устни бяха леко отворени. Тя плъзна мълчаливо поглед по тълпата. Всички крещяха и се блъскаха ожесточено и Джавана започна бавно да се движи — с добре обмислена предизвикателност.

Тя вдигаше и спускаше ръце и се извиваше с цялото тяло... Джавана танцуваше и лицето ѝ бавно се озари в неистова страст. Мъглива сянка се спусна отгоре, прекрасното и зловещо създание се съедини с Джавана във фантастична прегръдка. Тълпата отново започна да крещи, да подскача и да жестикулира възбудено.

Т'Сейс наблюдаваше като омагьосана тази сцена, а умът ѝ се напрягаше в напразни усилия да улови скрития ѝ смисъл. По някакъв странен начин зрелището и шумотевицата я очароваха, пробуждайки отдавна заспали струни в душата ѝ. Етар я погледна, в очите му блестяха синкави пламъчета и тя му отвърна със страстен поглед, разкъсвана от противоречиви чувства. Той премигна смутено и отмести очи, а Т'Сейс отново се загледа към вихрещата се в краката им оргия — видение от наркотичен сън, вълни от разгопени, лъснали от пот тела под трепкащата светлина на кладите. Пространството около мястото на тържеството бе оградено от почти осезаем светлинен ореол, невидима мрежа, изплетена от безброй човешки пороци. Демоните нахлуха вътре като възбуден рояк от птици и се присъединиха към всеобщото веселие. Т'Сейс гледаше отблъскващите им лица, и всяко едно оставяше пламтящ отпечатък в мозъка ѝ. Имаше чувство, всеки миг ще закреши и издъхне от тези злобно ухилени лица, кървясали очи, подпухнали, виолетови устни, закривени носове и свирепи изражения — пълзяща, гъгнеща и гърчеща се измет от демоничните земи. Носът на един от тях бе като триглав, извиващ се червей, устата му наподобяваше зейнала язва, имаше гигантски, мравешки челюсти и

уродливо, набръчкано чело — с две думи, това бе творение, създадено да предизвиква отвращение и ужас. Етар го посочи на Т'Сейс.

— Ето едно лице, досущ като това, което се крие под моята качулка.

Девојката премести за миг поглед към черната сянка под покривалото му, след което се отдръпна отвратена.

Той се засмя едва чуто, огорчено... Но след миг тя протегна ръка и го докосна лекичко.

— Етар.

— Да?

— Мозъкът ми е недъгав. Мразя всичко, което виждам. Не мога да владеея страховете си. Ала онова, което лежи дълбоко вътре в мен, дори плътта и кръвта ми — жадува за теб и те обича.

Етар впи изпълнен с надежда поглед в нежното, бяло лице.

— Как можеш едновременно да любиш и да мразиш?

— Защото те мразя с омразата, която изпитвам към целия свят. А любовта ми към теб е чувство, каквото нищо досега не е пробуждало.

— Странна двойка сме ние с теб... — прошепна объркано Етар.

Постепенно суматохата, стоновете на съединени тела и псевдоплът утигнаха. Върху платформата се появи едър мъж с висока, конусообразна шапка. Той вдигна глава и започна да произнася с писклив глас към небето заклинания, чертаейки руни във въздуха. Високо над тях започна да се оформя гигантска призрачна фигура, по-голяма от най-големите дървета, по-висока дори от небето. Тя придобиваше все по-ясни очертания и не след дълго придоби формата на красива, строга и величествена жена. От вътрешността ѝ бликаше неземно, зелено сияние. Имаше златисти коси, прибрани в антична прическа, дрехите ѝ също бяха от дълбока древност. Магьосникът, който я призоваваше, закрещя възбудено, но думите му бяха ядни насмешки, които рязко отекваха в склоновете на планината.

— Тя е жива! — прошепна Т'Сейс. — Движи се. Коя е тя?

— Етодея, богинята на милосърдието, от онези далечни времена, когато слънцето е било още жълто — отвърна Етар.

Магьосникът протегна ръце и към небето се понесе пурпурна, огнена стрела, която удари право в гърдите гигантската фигура. Спокойното ѝ лице внезапно се изкриви от болка. Демоните, вещиците и некрофагите, следящи неотстъпно представлението, нададоха

радостни крясъци. Магьосникът върху платформата отново разпери ръце и върху богинята се изсипа цял порой от пурпурни, огнени стрели. Ужасно беше да се слушат виковете и воплите край огньовете. И тогава се разнесе протяжен, кристално ясен зов на ловджийски рог, който премина като леден полъх през разгорещеното множество. Веселието мигновено утихна. Звукът отекна отново. Имаше нещо много чуждо, неземно, в него. По близките скалисти хълмове изникнаха пълчища от мъже, облечени в еднакви зелени униформи, които се движеха с фанатична решимост.

— Валдаран! — извика магьосникът от платформата и зелената фигура на Етодея затрептя и изчезна.

Паника обхвана в амфитеатъра. Чуваха се хрипливи възгласи, голите тела се замятаха като уловени в мрежа риби, а демоните се устремиха с шеметна бързина нагоре. Шепа магьосници, запазили самообладание, хвърляха огнени топки срещу веригата на настъпващите — заклинания за унищожение или парализиране — но противникът бе обкръжен от сфера на мощна противомagia и продължаваше да настъпва. Не след дълго предните му редици нахлуха в амфитеатъра. Мечовете на войните се вдигаха и спускаха, посичаха, мушкаха и режеха без милост и пощада.

— Това е Зеленият легион на Валдаран Справедливи — посочи Етар. — Виж, ето го и него самият.

На един от близките хълмове стоеше мъж с почерняло лице и наблюдаваше сечта с жестоко удовлетворение. Дори демоните не успяха да се спасят. Когато се издигнаха в небето, върху тях се нахвърлиха големи птици, пуснати от хората на Валдаран. Птиците носеха тръби, от чиито отверстия излизаха ослепителни пламъци, и всички демони, до които се докосваха, с ужасни писъци падаха на земята и изгаряха в облаци черен прах.

Шепа отчаяни защитници бяха отстъпили в сенките на скалите и се спасяваха поединично нагоре в планината. Т'Сейс и Етар вече чуваха отдолу задъханите им хрипове. Една от спасилите се бе красавицата Джавана. Вятърът развяваше рижата ѝ коса. Етар скочи и я сграбчи със силните си ръце.

— Тръгвай — подхвърли той през рамо и повлачи извиващата се Джавана в мрака.

След дълго лутане из тъмната планина най-накрая тримата се озоваха долу при мочурищата. Шумът от битката бе утихнал далеч зад тях. Етар пусна пленницата на земята и отлепи длан от устата ѝ. Едва сега вещицата видя кой я беше отвлякъл. Лицето ѝ се успокои и върху него дори затрептя лека усмивка. Тя приглади разпилените си коси, разхвърли кокетно къдрици по голите си рамене и втренчи изпитващ поглед в Етар. Т'Сейс се приближи към тях. Джавана огледа и нея, сетне отметна назад глава и се разсмя.

— Виждам, скъпи, че не си ми останал верен — имаш си нова любовница.

— Това не е твоя работа — изръмжа той.

— Отпрати я — предложи Джавана, — и аз отново ще те обикна. Помниш ли, когато за пръв път се целунахме на терасата на твоята вила?

Етар неочаквано се разсмя.

— Искам само едно от теб — каза той, — да ми върнеш лицето.

— Да ти върна лицето, а? — засмя се подигравателно Джавана. — Защо, не ти ли харесва това, което ти дадох? Повече ти отива, а и твоето вече го няма.

— Какво искаш да кажеш?

— Този, на когото го дадох, изгоря тази нощ в Пламъците на Зеления легион. — Етар погледна назад, към угасващото зарево на битката. — Така че от твоята някогашна външност сега е останала само прах и пепел.

Завладян от заслепяващ гняв мъжът замахна и понечи да удари прекрасното, безсрамно лице. Джавана пъргаво отскочи назад.

— Внимавай, скъпи, иначе ще използвам магия и тогава тялото ти ще подхожда напълно на лицето ти.

Етар с видимо усилие си наложи да запази самообладание. Той отстъпи назад, стиснал юмруци и впи в нея горящите си очи.

— Аз също зная магии, но и без тяхна помощ мога да те накарам да замлъкнеш — само с един удар.

— Ха, да видим — закани се Джавана и направи още няколко бързи крачки назад. — Моето заклинание е съвсем кратко.

Етар се хвърли към нея в мига, когато тя го произнасяше заклинанието. Тялото му увисна малко над земята, ръцете му се

люшнаха безжизнено и той се превърна в същество, лишено от воля и контрол.

Но и Джавана стоеше без да помръдва, а сивите ѝ очи гледаха изцъклено в една точка. Само Т'Сейс беше свободна, благодарение на руните от Панделуме, които отразяваха магията върху онзи, който я произнася.

Тя огледа двете замръзнали фигури. Т'Сейс изтича при Етар и го дръпна за ръката. Той я погледна тъжно.

— Етар! Какво ти става?

Той ѝ отговори покорно.

— Вещицата произнесе заклинание, което ме лиши от воля. Без заповед не мога да се движа, дори не мога да мръдна.

— Какво да правя? Как да ти помогна?

— Трябва да ми наредиш да действам така, че да я победя.

— Но аз не знам какво да ти кажа.

— Питай ме и ще ти отговоря.

— Не е ли по-добре да ти заповядам да се държиш така, сякаш си свободен?

— Да.

— Слушай тогава — каза Т'Сейс — прави това, което щеше да направи на твое място Етар, ако беше свободен.

Така бе неутрализирано и победено заклинанието на Джавана. Етар дойде на себе си магията вече не го владееше. Той се доближи до замръзналата неподвижно магьосница.

— Сега боиш ли се от мен, вещице?

— Да — отвърна Джавана. — Страх ме е, повярвай ми.

— Истина ли е, че лицето, което ми открадна, се е превърнало в черна пепел?

— Да, изгоря заедно с демона.

— Как да си го върна? — попита я Етар и сините му очи блеснаха ядно.

— Трябва силна магия. Необходимо е да се върнеш назад във времето — твоето лице сега е в далечното минало. Аз не владя подобна магия, не познавам и такъв човек или демон на Земята и в демоничния свят. Има само двама, които са способни на това. Единият се нарича Панделуме и живее в многоцветната страна...

— Ембелион — прошепна Т'Сейс.

— ... но заклинанието за преместване в тази страна отдавна е забравено. Има и друг. Той не е магьосник и не познава науката на вълшебството. Един от тях може да ти помогне да си върнеш лицето.

Джавана млъкна — бе изчерпала отговора си.

— Кой е вторият? — попита Етар.

— Не зная името му. Далече в миналото, отвъд границите на нашата памет — така гласи легендата — живял справедлив и честен народ. Обитавали земите на изток от Моренронските планини, зад Земята на Падащата Стена, на брега на голямото море. Те построили град с кули и ниски стъклени куполи и заживели в мир и спокойствие. Те си нямали свой бог, а искали да се прекланят пред някой или нещо. Тогавя вдигнали великолепен храм от злато, стъкло и гранит, широк колкото река Скаум и дълъг, колкото е Долината на Изваяните Могили, а на височина надвишавал и най-стройните дървета от далечния север. Като приключил строежът, цялото население се събрало в храма и започнало да се моли. И, както гласи легендата, чистата вяра на тези хора създала бог, по техен образ и подобие — справедлив и всемогъщ. Отминали епохи, градът бил разрушен, рухнал и храмът, легендарният народ изчезнал. Но техния бог останал, прикован навеки към храма. Силата на този бог превъзхожда всяка позната магия. Той раздава справедливост на всеки, който се обърне към него. И нека злото се бои, защото онези, срещу които той се възправя, не получават милост. По тази причина малцина са храбреците, дръзнали да го призват на помощ.

— Него ще търсим — заяви с мрачна решимост Етар. — Тримата ще идем и нека пред трима ни да отсъди.

Те заобиколиха мочурищата, върнаха се в къщата на Етар и той се зарови в книгите, да търси на заклинание, което да ги пренесе в древния град. Но усилията му бяха напразни. Накрая се обърна към Джавана:

— Ти познаваш ли магия, която да ни заведе при него?

— Да...

— Каква е тя?

— Мога да повикам три крилати същества от Железните планини и те ще ни отнесат.

Етар плъзна изучаващ поглед по безизразното лице на Джавана.

— Каква награда ще искат?

— Те убиват тези, които пренасят.

— Така значи — възкликна гневно Етар, — дори с прекършена воля, продължаваш да търсиш начин да ни сториш зло. — Той се надвеси над красивото създание с червени коси и зли очи. — Казвай веднага, как да се доберем невредими до този бог?

— С помощта на заклинание за вярност, което ще наложите на птиците.

— Викай ги тогава — нареди Етар. — Наложим им твоето заклинание за вярност, обвържи ги с всичката власт, която ти дава магията.

Джавана повика тварите и не след дълго те се спуснаха от небето, плющейки с грамадните си, перести криле. Вещицата им наложи заклинанието за вярност и те завиха и затропаха с крака крайно разочаровани. Тримата ги яхнаха и чудовищата бързо се издигнаха в небето, в което вече се долавяше диханието на утрото.

На изток и все на изток. Бледото — червено слънце бавно изпълзя над хоризонта. Под тях постепенно изплува тъмният масив на Мореронските планини, а Земята на Падащата Стена остана вляво. На юг се ширеха пустините на Алмери и отдавна пресъхналото морско корито, превърнало се в джунгла, а на север имаше само безкрайни, диви гори.

Летяха цял ден — над прашни полета, над сухи, полупустинни хълмове, пресякоха още една дълга планинска верига и по залез-слънце се спуснаха бавно надолу към парк, потънал в свежа зеленина.

Малко по-нататък се виждаше блестящата морска повърхност. Крилатите твари се приземиха на широката плажна ивица и Джавана ги свърза със заклинание за неподвижност до тяхното завръщане.

Нито на брега, нито из хълмовете се виждаха каквито и да било останки от древния град. Едва на половин миля навътре в морето стърчаха няколко счупени колони.

— Морето настъпва — промърмори Етар. — Градът е потънал.

Той нагази в топлата вода — беше съвсем плитко. Т'Сейс и Джавана го последваха. Когато водата им стигна до кръста, тримата се добраха до разбитите колони на древния храм.

Някакво неуловимо присъствие витаеше из това място — безстрастно, свръхестествено, надарено с безгранична воля и могъщество.

Етар стоеше в самия център на стария храм.

— Всевишни от миналото! — викна той. — Не зная как да те наричам и затова не произнасям името ти. Ние тримата долетяхме при теб от далечна страна, дирейки справедливост. Ако ни чуваш и си готов да отсъдиш, дай ни знак!

Нисък, звучен глас разцепи въздуха:

— Чувам ви и скоро всеки от вас ще си получи заслуженото.

Пред очите им изникна златна, шесторъка фигура с кръгло, спокойно лице, седнала неподвижно точно в центъра на огромния храм.

— Чрез измама ме лишиха от лице — пръв започна Етар. — Ако ме смяташ за достоен, да ми го върнеш.

Богът протегна своите шест ръце и обяви:

— Надникнах в мислите ти. Справедливостта е възстановена. Можеш да свалиш качулката.

Етар бавно я махна и смъкна маската. След това прокара ръка по лицето си. Пробудиха се стари, отдавна забравени спомени.

Т'Сейс го гледаше изумено.

— Етар! — възкликна тя. — Моят недъг изчезна! Сега виждам — виждам света такъв, какъвто е. Той е прекрасен!

В храма отекна приглушен стон. Двамата се извърнаха и погледнаха Джавана. Къде изчезна красивото ѝ лице, сочните устни, нежната кожа? Носът ѝ се извиваше като триглав червей, устните ѝ бяха зейнала язва. Мравешките ѝ челюсти висяха разтворени, челото ѝ бе сбръчкано и почерняло. Единственото, което напомняше за предишната Джавана, бяха великолепните рижи коси, разпилени надолу по раменете.

— Всеки получава своя дял от справедливостта — произнесе гласът и видението от храма избледня. Тримата все така стояха до пояс в топлата морска вода, а прекършените колони се издигаха към нощното небе.

Върнаха се бавно на брега и приближиха крилатите същества. Етар се обърна към Джавана.

— Върви си. Връщай се в своето змийско гнездо. Утре, когато слънцето залезе, ще те освободя от заклинанието. Но повече никога не ни търси — инак магията ще ме предупреди и аз ще те унищожа.

Джавана мълчаливо яхна крилатото същество и се издигна нагоре. Етар се обърна към Т'Сейс и я хвана за ръката. Плъзна поглед по лицето ѝ, загледа се в очите ѝ. Там светеше такава радост, че изглеждаха като горящи въгленчета. Той се наведе и я целуна по челото. После двамата, ръка за ръка, доближиха летящите твари, възседнаха ги и полетяха назад, към Асколай.

ГЛАВА 4

БЛУДНИЯ ЛАЙАН

Блудния Лайан крачеше през гъстата гора, заобикаляйки с лека, гъвкава стъпка откритите, затревени поляни. Той си подсвирваше, тананикаше си безгрижно — очевидно беше в прекрасно настроение. Въртеше около пръста си почерняла от времето бронзова гривна, изписана с някакви древни символи.

Беше я намерил съвсем случайно — закачена за щръкналия корен на стара върба. Още докато я вдигаше, забеляза някакъв надпис от вътрешната ѝ страна — груби, изпълнени със стаена мощ символи. Не се съмняваше, че това са древни и могъщи руни... По-добре да я отнесе на някой магьосник и той да я подложи на изпитание.

Лайан се усмихна болезнено — отново се обади незарасналата рана в хълбока. Понякога му се струваше, че всички живи същества са се наговорили да го дразнят. Ето тази сутрин например — търговецът на подправки. Каква олелия вдигна преди да умре! И колко нетактично постъпи като изплю кръв върху новите сандали на Лайан! Но всяко зло за добро. Тъкмо докато му копаеше гроба, откри старата гривна.

При последната мисъл настроението му отново се оправи и той се разсмя с искрена, непресторена радост. Засили се и скочи, а перото върху шапката му се люшна като от силен вятър. Сетне пак забави крачка и лицето му помръкна — сети се, че досега не бе направил нищо, за да разкрие магията, скрита в гривната.

Експериментирай — ето най-добрият съвет!

Той спря там, където рубинените слънчеви лъчи огряваха земята без да ги спират гъстите листа. Огледа гривната и прокара нокът по гравираните знаци. Напрегна очи — какво беше това? Тънка лента, слабо сияние? Отдалечи я малко и пак я разгледа, като я въртеше във всички посоки. Не е ли голяма за гривна? Може би е обеща? Сложи я на ухото си, завъртя глава... Странно, металният предмет се плъзна надолу. Тогава — обръч? Свали шапката, взе го с две ръце и го надяна на главата си. Обръчът се спусна надолу, спря върху очите... мрак...

Лайан трескаво го задърпа нагоре. Пак го огледа. Бронзов пръстен, или гривна, широка колкото яка човешка ръка. Чудна работа.

Опита отново. Постави го на главата си, но обръчът се плъзна и падна на раменете. Сякаш сам се разширяваше. Ето, че обхвана и тях. Главата му се оказа в тъмно, странно пространство. Като погледна надолу, видя да се прокрадва светлина там, докдето стигаше обръчът.

А той продължаваше да се спуска... Сега вече бе стигнал до петите му. Обхванат от внезапна паника Лайан издърпа обръча нагоре по тялото си и отново се озова сред гората.

Той забеляза в листата бялозеленикаво сияние. Това беше тлък-човек, яхнал драконова муха, чиито лъскави криле именно бяха привлекли вниманието му.

— Насам, насам, нагоре! — извика колкото му глас държи Лайан.

Тлък-човекът смушка мухата и тя стъпи върху листото.

— Какво искаш, Лайан? — попита той.

— Отваряй си очите и помни какво си видял. — Нахлузи обръча на главата, спусна го надолу до петите и пак го вдигна обратно. Сетне потърси с очи тлък-човека, който дъвчеше безгрижно някакво изсъхнало листо. — Е, видя ли нещо?

— Видях как изчезваш от света на простосмъртните — останаха само червените подметки на сандалите ти. Всичко друго бе само въздух.

— Ха! — извика Лайан. — Кой би повярвал! Виждаш ли си нещо подобно?

— Да имаш сол? — попита с невъзмутима пресметливост тлък-човекът. — Нещо соленичко ми се яде.

Лайан прекъсна възбудените си възклицания и се втренчи в лъскавото човече.

— Носиш ли ми някакви вести?

— Три ерба убиха Флореджин Сънотвореца и пукнаха всичките му мехури. Въздухът над светилището дълго време бе оцветен в разноцветни отломки.

— Един грам.

— Господарят Кандив Златни накара да построят баржа от мударво, дълга десет стъпки и сега тя се носи по река Скаум, натъпкана с приказни богатства.

— Два грама.

— Златокоса вещица, на име Лит, се настани да живее на Тамберската ливада. Кротка е и е много красива.

— Три грама!

— Достатъчно — отсече тлък-човекът и се наведе да проследи как Лайан отмерва солената купчинка на миниатюрните везни. Накрая изсипа солта в малки кошнички, нагласи ги от двете страни на крилатото насекомо и го сръга да полети. Двамата се издигнаха във въздуха и изчезнаха сред клоните.

Лайан отново надяна бронзовия обръч, но този път пристъпи очертанятия му и се озова в непрогледна тъмнина. Наистина удивителна находка! Убежище, където да се скриеш всеки път, когато се наложи. Той вдигна обръча, изхлузи го от главата си и отново се озова в гората.

— Брей! А сегичка, бързо на Тамберската ливада, да видя онази сладка вещица!

Къщата ѝ — по-точно колиба от нахвърляни набързо тръстикови стебла, бе скромно украсена с купол с кръгли прозорци и ниска врата. Лит, босонога, запретнала поли, ловеше жаби за вечеря в близкото езерце. Краката ѝ бяха стройни и съвсем бели.

Беше много по-красива, отколкото бедното въображение на Лайан би могло да я изобрази, дори под влияние на някой от спуканите мехури на Флореджин. Кожата ѝ имаше златист оттенък, но косата ѝ бе като чисто злато. Очите ѝ бяха като големи златисти топки, но леко раздалечени.

Той излезе на открито и спря разкрачен на брега.

— Ей, вещице златокоса, Лайан е тук да те види. Идва да ти каже добре дошла и да ти предложи приятелството си, че и обичта си...

Лит се наведе, събра шепа жабуняк от повърхността на езерото и я запрати право в лицето му.

Крецейки най-ужасяващи проклетия Лайан изтри очите си, но вратата на колибата вече бе залостена.

Въпреки това я доближи и удари няколко пъти с юмрук.

— Отваряй и си покажи личицето, или ще те изгоря заедно с колибата!

Вратата се откряна и Лит надникна, като се подсмивваше.

— Какво има сега?

Лайан побутна вратата, влезе в колибата и изведнъж понечи да се хвърли върху момичето, но двацет святкаци остриета едновременно литнаха във въздуха и двацет стрели опряха в гърдите му. Той замръзна, вдигнал учудено вежди, а на лицето му се четеше страх.

— Назад, остриета — прошепна Лит. Стрелите се разтопиха във въздуха. — С каква лекота само можех да прекъсна нишката на разпътния ти живот — добави тя.

Лайан се намръщи и потърка замислено брадичка.

— Даваш ли си сметка — попита той, — колко глупава беше тази шега? От мен се боят тези, които вдъхват страх на страха, и ме обичат онези, които обичат обичта. А ти... — той огледа златистото й тяло — ти си като разцъфнал плод, ти си пламенна и страстна, в теб кипи желание за любов. Отдай ми се и ще те даря с всичката любов, на която съм способен.

— Не, не — поклати глава Лит. — Много бързаш.

Лайан я погледна с престорена изненада.

— Наистина ли?

— Аз съм Лит — рече простичко тя. — Аз съм такава, каквато съм. И каквато ти казваш. Аз горя, аз жадувам. Но мога да обикна само оногова, който ми служи вярно. Той трябва да е храбър, ловък и хитър.

— Смятай, че си го намерила — успокои я Лайан и пристъпи към нея. — Слушай, хайде да не губим...

Тя отстъпи назад.

— Чакай, чакай, забрави нещо. Нали първо трябва да ми служиш, за да спечелиш любовта ми?

— Глупости! — разфуча се Лайан. — Я ме погледни! Виж колко съм грациозен, огледай стройното ми тяло и гордата осанка, виж силата, която се излъчва от мен... Ти си тази, която трябва да ми служи. И така ще бъде. — Той се отпусна на мекия диван. — Жено, донеси ми вино.

Тя поклати глава.

— Никой не може да ми заповядва в моя дом. Навън — може би, но тук, където дебнат верните ми стоманени остриета, тук ти ще ми се подчиняваш... Избирай. Или стани и си върви и никога не се връщай, или ще ми служиш, а вече имам готова задача за теб, след което ще изпълня всичките ти желания.

Лайан седеше неподвижно. Що за странно същество е тази вещица? От друга страна, обещаната награда наистина си заслужаваше усилието и той ще я накара да си плати за дързостта.

— Добре — кимна любезно той. — Ще ти служа. Какво искаш? Скъпоценности? Ще те зарина с бисери, ще те заслепя с брилянти. Имам два изумруда, големи колкото юмука ти, те са като зелени океани, из които погледът се губи и остава вътре завинаги.

— Не, не искам скъпоценности...

— Значи имаш враг. Лесна работа. Ако трябва Лайан ще убие заради теб и десет души. Две крачки напред, удар и край. — Той направи лъжлив финт.

— Не, не искам убийства.

Мъжът се намръщи.

— Какво искаш тогава?

Вещицата доближи задната част на стаята и вдигна крайчето на завесата. Отзад се показва златист килим, върху който беше изрисувана долина, заградена от две стръмни планини. Виждаше се и малко селце в горичка, покрай което се виеше неголяма река. Пейзажът беше изпъстрен с безброй цветове. Но някой бе разрязал грубо килима през средата. Лайан му се любуваше очарован.

— Великолепно, великолепно...

— Тук е нарисувана вълшебната долина Аривенти — поясни Лит. — Откраднаха другата половина и услугата, която искам от теб, е да я върнеш.

— И къде е тя? Кой е негодникът?

Вещицата го разглеждаше изучаващо.

— Да си чувал някога за Чан? Неизбежния Чан?

Лайан се замисли.

— Не.

— Той открадна другата половина на гоблена и го окачи в мраморната зала, която е сред руините на север от Каин.

— Ха! — промърмори Лайан.

— Залата е разположена до Шептящия кладенец и е обозначена с наклонена колона с черен медальон, върху който има изображение на феникс и двуглав гущер.

— Отивам — каза Лайан и се надигна. — Един ден път до Каин, един ден за да върна откраднатото и още един — за връщане.

Три дни.

Лит го изпроводи до вратата.

— Пази се от Неизбежния Чан — прошепна тя.

Но като си подсвиркваше безгрижно, Лайан излезе навън и пое на север, а червеното перо подскачаше немирно върху шапката му. Лит го изпрати с поглед, след това се прибра и застана пред килима.

— Златна Аривенти — произнесе с болка в гласа тя, — сърцето ми плаче за теб и цялото ми същество се стреми към твоята долина...

* * *

Река Дерна е далеч по-буйна и тясна от нейната посестрима Скаум, която тече на юг. Това е, защото Скаум минава през широка долина, покрита с килим от пурпурни цветя и осеяна с отломки от разрушени замъци, а Дерна си е пробила тесен каньон, над който надвисват гористи склонове.

Някога древен павиран път следваше брега на Дерна, но сега той е почти разрушен, насечен от грамадни пукнатини и по своя път към Каиин Лайан бе принуден често да заобикаля през гъстите бодливи храсталаци.

Червеното слънце, пълзящо лениво по небосвода, досущ като старче на смъртен одър, вече приближаваше хоризонта. Лайан бе изкачил Порфириновия белег и погледна отвисоко към белостенния Каиин и синия залив на Санреал зад него.

Точно в средата се намираше търговския площад, където се продаваха екзотични плодове, късове полуизсъхнало месо, миди от скалистите брегове и прашни стъкленици със старо вино. Спокойните жители на Каиин се разхождаха между сергиите, разговаряха, пазаруваха.

Зад търговския площад, подобно на изпотрошени зъби, стърчаха цял ред порутени колони — подпорите на арената, която преди повече от двеста години безумния крал Шин бе наредил да вдигнат. Понататък — сред горичка от лаврови дръвчета — се виждаше блестящият купол на двореца, откъдето Кандив Златни управляваше Каиин и цялата тази част на Асколай, която се виждаше от Порфириновия белег.

Водите на река Дерна тук не бяха чисти, а самата тя се разклоняваше в многобройни канали и подземни тръби и в края на своя път се вливаше в застоялите, вмирисани води на Санреалския залив.

„Тази нощ ще преспя някъде — помисли си Лайан, — а утре се хващам за работа.“

Той се спусна по изсечената в скалата спираловидна стълба и скоро се озова на самия площад. Лицето му имаше сериозен и съсредоточен вид. Блудния Лайан бе добре познат в Каиин и мнозина таяха злоба към него.

Като се придържаше към сянката на Панонската стена той заслиза по една тясна, сумрачна улица между стари, дървени къщи, осветени в червеникавата светлина на залязващото слънце. Стигна до малък площад, пред който се издигаше високата каменна фасада на „Хана на магьосниците.“

Ханджията, нисък охранен мъж с тъжни очи и малък тлъст нос, наподобяващ по форма тялото му, изгребваше пепелта от огнището. Щом зърна посетителя той скочи чевръсто и забърза към плота, заграждащ малка ниша в ъгъла.

— Добре проветрена стая, за вечеря — гъби, вино и миди — нареди лаконично Лайан.

Ханджията се поклони почтително.

— Разбира се, господине... с какво ще платите?

Лайан подхвърли във въздуха издута кожена кесия, с която се бе снабдил същата сутрин. Ханджията млясна доволно с подпухналите си устни и размърда нос, долавяйки упойващия аромат.

— Стрити на прах пъпки от омайник — безценен дар от далечни земи — произнесе многозначително Лайан.

— Чудесно, великолепно... Стаята ви е готова, почитаеми господине, а за вечерята ще се разпоредя незабавно.

Докато Лайан се хранеше, в хана пристигнаха още неколцина гости и се настаниха близо до огъня и виното. Постепенно разговорът се насочи към отминали времена и прочути магьосници.

— Великият Фаандал владеел едно забравено сега умение — подхвърли един старец с бледооранжеви коси. — Той завързвал бели и черни конци за краката на лястовиците и ги пускал да летят във всички посоки. Там, където птиците заплитали своята вълшебна тъкан,

израствали грамадни дървета, обсипани с цветове, плодове или едри орехи с редки напитки. Казват, че по този начин изтъкал Гората на горите на бреговете на Санренското езеро.

— Ха — намеси се мрачният тип, загърнат в черно-червено наметало. — Това и аз го мога.

Той извади на кълбо с конци, изтегли няколко нишки, прошепна нещо във въздуха над тях и те се превърнаха в езици на червени и жълти пламъци, които плющяха, мъждукаха и се мятаха напред-назад върху масата, докато мрачният гост не им нареди да угаснат с един решителен жест.

— Аз пък ето какво мога — изсумтя магьосникът с черна качулка, пристегнатата от сребърен, обръч. Той извади малък поднос, сложи го на масата и хвърли вътре шепа пепел от огъня. Между пръстите му се появи изящна медна свирка, мъжът духна в нея и се чу ясен, мелодичен звук. Над подноса се издигна цял рояк дребни, разноцветни пеперуди, който растеше и след всяко ново изсвирване. Накрая магьосникът прибра свирката, избърса подноса, скри го под наметалото си и потъна в мълчание.

Това сякаш бе сигнал за всички останали магьосници да покажат на какво са способни. Въздухът в хана се изпълни с призрачни видения и запращя от сипеци се заклинания. Един се хвалеше с чудна дъга от девет непознати досега цвята с невъобразима красота, друг направи устни върху челото на ханджията, които — за най-голямо негово неудоволствие — взеха да ругаят невъздържано, присъстващите, при това със собствения му глас. Трети размахваше малка зелена стъклена бутилка, от която надничаше и гримасничеше лице на демон, четвърти подскачаше около голяма кристална топка, която се носеше напред-назад, следвайки командите на притежателя си, който нескромно твърдеше, че била обеща.

Лайан следеше внимателно всичко това, особено се зарадва на бутилката с демона и дори се опита да подритне игриво търкалящата се кристална топка, но не успя.

После взе да хитрува, присламчи се към магьосника със сферата и захленчи, че, видите ли, светът бил място за коравосърдечни хора. Крайната му цел бе да се сдобие със сферата, ала магьосникът остана равнодушен към опитите му. Той категорично отказа да се раздели с

играчката, дори и след като Лайан му предложи цели дванайсет пакета с омаен прах.

— Искам само да доставя радост на малката Лит — молеше се дребният хитрец.

— Достави ѝ с твоя миризлив прах.

— Лошото е, че тя има едно-едничко желание — оплака се с негодуващ глас Лайан. — Иска да ѝ намеря парче от гоблена, който ѝ откраднал Неизбежния Чан.

Внезапно се възцари пълна тишина.

— Защо така помръкнахте всички? Ей, гостилничарю, още вино!

— Дори да залееш пода с гъсто танвилкатстко вино — промърмори магьосникът с обещата, — името, което произнесе, пак ще отеква между стените.

— Ха — засмя се Лайан, — достатъчно е да почувстваш вкуса на танвилкатското и уханието му ще изтрие всички лоши спомени.

— Вижте очите му — шепнеха си магьосниците. — Големи и златисти...

— И нищо не изпускат — хвалеше се Лайан. — Ами краката ми — пъргави, като звездна светлина по вълните. Че и десницата — сякаш е създадена да промушва светкавично. Имам и магия, която може да ме скрие от всяка беда. — Той надигна каната с вино. — Гледайте сега. Ето ви едно древно заклинание. — Постави бронзовия обръч на главата си, пусна го надолу и се озова в царството на мрака. Изчака достатъчно за нужния ефект и се върна обратно.

Огънят гореше, ханджията дремеше в нишата си, но от магьосническото сорище нямаше и следа.

Лайан се огледа изненадано.

— Къде изчезнаха всичките ми приятелчета?

Ханджията вдигна глава.

— Прибраха се по стаите — рече той. — Името, което произнесе, още им тегне на душите.

Лайан трябваше да допие виното си в угнетяваща тишина.

* * *

На сутринта напусна хана и пое по един заобиколен път към Стария град, сред сивата пустош на порутени колони с овехтели надписи и напукани тераси, обрасли с кафеникав мъх. Гущери, змии и насекоми пълзяха из руините и те бяха единствените живинки наоколо.

Докато си пробиваше път през останките, едва не се спъна в един труп — полуразложен младеж, вперил кухите си орбити в небето.

Лайан долови нечие присъствие. Отскочи назад с оголено острие. Прегърбен старец беше втренчил очи в него.

— Какво те води в Стария град? — попита той с треперещ глас.

Лайан прибра сабята.

— Търся едно място, което наричат Шептящия кладенец. Може би ти ще ме упътиш?

Старецът изпусна хриплив вик някъде от дъното на гърлото си.

— Още един. Още... Кога ще свърши това? — той посочи трупа. — Този дойде вчера, също търсеше Шептящия кладенец. Искаше да окраде Неизбежния Чан. Виждаш ли какво стана с него? — Старецът се обърна. — Тръгвай с мен. — Той изчезна зад една купчина с отломки.

Лайан го последва. Намери го изправен до друг труп със зейнали дупки в черепа.

— Този пък се появи преди четири дни — да се срещнеш с Чан... А онзи там, зад арката, бил велик войн. А тези... и тези... — той сочеше с пръст наоколо. — И там също... смачкани като мухи.

Той извърна воднистите си очи към Лайан.

— Връщай се, млади човече, отивай си — не позволявай гъвкавото ти тяло да гние по тези камънаци.

Лайан извади сабята и я размаха.

— Викат ми Блудния Лайан и нека тези, които дръзнат да ме предизвикват знаят, че ги чака отплата. Та къде, казваш, е този кладенец?

— Щом толкова настояваш — точно зад счупения обелиск. Отивай на свой риск.

— Нали ти казах кой съм. Аз нося риска.

Старецът проследи отдалечаващата се фигура.

„Ами ако старчокът е агент на Чан — помисли си Лайан, докато прескачаше бурените — и сега припка към него да му докладва за

появата ми? По-добре да взема мерки.“ Затича обратно към мястото, където се бяха разделили.

Ето го — все така пристъпваше, прегърбен под тежестта на годините и подпрян на тоягата. Лайан вдигна парче гранит, дълго колкото ръката му. Замахна, удари... и продължи доволен по пътя си.

Заобиколи счупения обелиск и се озова в просторен двор — Шептящия кладенец. Точно насреща се виждаше дълга и широка зала, обозначена с наклонена колона, върху която висеше черен медальон, с гравирани феникс и двуглав гущер.

Скрит в сянката на стената, Лайан стоеше неподвижно й дебнеше като хищник за най-малкото движение. Но наоколо бе тихо и пусто. Слънчевата светлина придаваше на руините пъстра, пулсираща красота. Докъдето стигаше погледът се виждаха само разбити камъни и обгорени части от сгради. Пустиня, осеяна с хиляди развалини, откъдето в неznайни времена си беше отишъл духът на човека, а останките от неговото строителство сега принадлежаха на природата.

Слънцето пълзеше мързеливо по тъмносиньото небе, Лайан напусна своя наблюдателен пост и обходи залата. Нито следа от човешко присъствие.

Той заобиколи отзад и притисна ухо към каменната стена. Пълно мъртвило, никакви вибрации. Надникна зад ъгъла, приближи с тихи стъпки, отново се долепи до стената и забеляза пукнатина. Лайан погледна през нея. В дъното на залата беше окачена втората половина на златния гоблен. Но и тук — ничие присъствие.

Огледа се предпазливо и продължи нататък. След няколко крачки видя нова цепнатина — този път по-широка. Оттук също се виждаше гобленът, но инак нищо не нарушаваше това царство на тишината и неподвижността.

Лайан приключи обиколката и отново дойде пред входа на залата. Оттук я виждаше като на длан — пуста, гола стая, ако не се брои гобленът.

Той влезе с тихи, безшумни стъпки. Спря по средата. От всички страни — с изключение на задната — нахлуваше слънчева светлина. Имаше най-малко дузина отвори, през които би могъл да избяга. Нищо не нарушаваше тишината, освен тупкането на собственото му сърце.

Пристъпи още две крачки напред. Почти докосваше гоблена с пръсти.

Той скочи напред и дръпна гоблена от стената.

И тогава зад гърба му се появи Неизбежния Чан.

Лайан изпищя. Завъртя се, а краката му бяха като налети с олово, съвсем като в съня — искаш, но не можеш да избягаш.

Чан скочи от стената и се приближи. Наметалото му беше копринено, черно като нощта, цялото общито с мъртвешки очни ябълки.

Лайан побягна, внезапно почувствал лекота. Препъна се, изпъшка уплашено. Краката му почти не докосваха земята. Излезе от залата, прескочи купчината камъни отпред и затича между нападалите колони и полуразрушените скулптури. Зад гърба му, с упоритостта на ловно куче, препускаше Чан.

Лайан се изкатери на една рухнала стена, клекна и скочи към фонтана. Чан го следваше неотклонно.

Лайан се шумгна в една тясна уличка, изкатери се по ухабено каменно стълбище, хукна по хлътналия покрив и скочи в съседния двор.

Чан беше отзад.

Лайан се понесе по просторен, но занемарен булевард, заграден от два реда покрити с прахоляк кипариси. Чуваше ритмичното дишане на преследвача си отзад. Сви под една арка, извади светкавично бронзовия обръч и го нахлузи чак до петите. Пристъпи вътре, вдигна обратно ринга и се огледа — наоколо бе царството на мрака. Убежище. Беше сам в този свят на тъмна магия, изчезнал от погледите на всички смъртни, може би дори забравен. Бродеше в пълна тишина и непрогледен мрак...

Докато не долови зад гърба си движение, дишане в тъмнината. Нечий глас произнесе току до него:

— Аз съм Чан — Неизбежния...

* * *

Седнала на малката кушетка, до светлината от свещите, Лит шиеше шапка от жабешки кожи. Вратата на колибата бе здраво залостена, прозорците — плътно затворени. Над Тамберската ливада отдавна се бе спуснал мрак.

Изведнъж — драскане по вратата, скърцане от огънати навътре дъски. Лит замръзна и се втренчи нататък.

Разнесе се глас: „Тази нощ, тази нощ, скъпа Лит, ще получиш две дълги, ярки нишки. А две са те — защото очите бяха тъй големи, красиви и златисти...“

Лит не отговори. Почака да мине един час, после се прокрадна безшумно до вратата и напрегна слух. Усещането за чуждо присъствие се беше стопило.

Тя изтегли внимателно дебелото резе, вдигна нишките от прага и залости отново. Изтича при гоблена и ги вплете в недовършения му край.

Накрая се изправи и се загледа в златистата долина, изпълнена с носталгия по нея, а бликналите сълзи размазаха прекрасния образ на виещата се река и тихата, спокойна гора.

„Каквото и да е — гобленът расте и някой ден, когато го завърша, ще се върна у дома...“

ГЛАВА 5

ЮЛАН ДОР

— Едно нещо да ти е ясно — обърна се разпалено принц Кандив Златни към своя племенник. — Печалбата от развитието на занаятите и новите знания ще си я поделим двамата с теб.

Юлан Дор, строен млад мъж със светла кожа, черни коси и извити, писани вежди, отвърна с цинична усмивка:

— Май забравяш, че аз ще съм този, който ще плава по забравените морета и ще трябва да се сражава с досадните морски дракони.

Кандив бавно се излегна назад върху подплатените пухени възглавници и почука носа си с цигаре от резбован нефрит.

— Аз пък съм този, който ще вдъхне живот на нашето начинание. Освен това, вече съм пълноправен магьосник, а новите знания само ще придадат допълнителен блясък на уменията ми. А ти, дете не си дори новак, ще можеш да се мериш с най-изтъкнатите магьосници на Асколай. Ще се издигнеш далеч над сегашното си незавидно състояние. Погледнато в такава светлина, моята печалба е нищожна, а твоята — неоченима.

Юлан Дор сви презрително устни.

— Може и да си прав, макар да не ми се понрави изразът „незавидно състояние“. Зная като петте си пръста Фаандаловата Смразяваща анатема, всепризнат майстор съм на меча, заемащ почетно място сред Осемте Делафазийци и...

— Пфуй! — възкликна с нескрита насмешка Кандив. — Всички тези безвкусни забавления на малките хора, в които напразно преминава животът им. Дуели, убийства, извращения и разврат, а Земята преживява последните си дни и никой от вас не смее да се отдалечи на един хвърлей камък от Каиин.

Юлан Дор прехапа език, едва сдържайки язвителната си забележка. Знаеше, че принц Кандив Златни също не странеше от

виното и разврата и че най-продължителните му пътешествия бяха под купола на двореца, или с баржа нагоре по река Скаум.

Умиротворен от мълчанието на племенника си, принц Кандив извади ковчеже от слонова кост.

— Тъй да бъде. Ако смяташ, че сме се договорили, готов съм да ти помогна със знания и съвети.

— Договорихме се — кимна Юлан Дор.

— Експедицията ще те отведе при изгубения град Ампридатвир — продължи принца, като следеше внимателно изражението на своя събеседник, но младежът дори не трепна. — Аз лично никога не съм го виждал. Порина Девети го нарича последния от Олекнитските градове и казва, че бил разположен на остров в Северен Мелантин. — Той вдигна капака на ковчежето. — Открих този разказ в един древен свитък от ръкописи — мемоарите на някакъв поет, избягал от Ампридатвир след смъртта на Рогол Домедонфорски — техния последен велик управник, магьосник с ненадмината сила, за когото се споменава поне четирийсет и три пъти в Аналите...

Кандив извади един свитък, разгъна го и бавно зачете:

„Ампридатвир е обречен. Моите сънародници престанаха да почитат силата, а ценят дисциплината и реда. Обхванати са от безсмислено увлечение по теологията и празни суеверия. Губят си времето в безконечни спорове: дали Паншу е върховният принцип и Каздал неговото отрицание, или обратно — Каздал е добродетелното начало, а Паншу — олицетворение на абсолютното зло. Тези въпроси обикновено се разрешават с огън и меч и спомените от кървавите сцени карат сърцето ми да се свива. По тази причина напускам Ампридатвир, чийто упадък е неминуем, и потеглям на път към прекрасната и спокойна Мелпалусейска долина, където смятам да доживея отредените ми дни. Спомням си някогашния Ампридатвир със сияйните му кули, разпръскващи светлина, така ярка, сякаш предизвикваше угасващото слънце. Толкова красив беше онзи Ампридатвир, че цялото ми същество тъгува по неговото помръкнало великолепие. Семирски лозници увиваха хилядите му висящи градини, сапфирена вода течеше по трите канала, облицовани с мрамор. По улиците трополяха метални карети, метални бяха и птиците, които яздехме във въздуха над града, изригвайки под себе си могъщи пламъци. Това чудо на чудесата измислиха нашите учени, защото

владееха уменията да надвиват силата, с която ни тегли към себе си Земята... Светлината, топлината, храната и водата бяха достъпни за всички граждани, а за получаването им бяха необходими минимални усилия. И стана така, че освободени от тежестта на ежедневието, жителите на Ампридатвир се отдадоха на безцелно съзерцание, разврат и окултизъм.

Връщам се в спомените си назад към времето, когато Рогол Домедонфорски е управлявал този град. Подвластни са му били човешки умения от всички епохи, знаел тайните на огъня и светлината, на гравитацията и антигравитацията, разбирал от свръхфизична нумерология, метатазми и королопсис. Ала въпреки — или заради — енциклопедичните си знания бил неумел като управник и сляп за отслабващия дух на Ампридатвир. Отдавал тази слабост и летаргия на недостатъчната образованост на народа и през последните години от управлението си положил грандиозни усилия за изграждането на машини, с чиято помощ да освободи съгражданите си от каквато и да било работа, но по този начин само ги тласкал още повече в лоното на забравата, медитацията и аскетизма.

Когато Рогол Домедонфорски привършвал работата си, градът вече бил завладян от хаос — резултат на зловредна религиозна истерия. Враждуващите секти на Паншу и Каздал съществували отдавна, но до скоро споровете между тях се водели главно от свещеници. Изведнъж тези два култа станали толкова модерни, че гражданството се разделило на две в привързаността си към единия или другия. Свещениците, стари и заклетии врагове, се преизпълнили със сила и възторг от нарастващите редици на ентузиазирани поклонници и предприели подготовка за кръстоносна борба. Не след дълго избухнала първата искра, която разпалила пламъка на гражданския бунт и отприщила бента на отдавна сдържаното насилие. Един черен ден запратен камък ударил Рогол Домедонфорски, докато призовавал към мир гражданството от своя балкон, и го повалил. Сакат, с вехнещи сили, Рогол не искал да умре, преди да завърши строежа на подземните си механизми, монтирани в огромни кухни под целия град. На смъртно легло издал последна заповед — този път към новосъздадената машина — и когато Ампридатвир се пробудил на идната сутрин, гражданите открили, че градът им е лишен от светлина, заводите за храна са утихнали, а каналите — пресъхнали. Обхванати

от ужас, те се втурнали към Рогол, който им рекъл: «От дълго време бях сляп за вашия упадък и безцелен ексцентризъм и си получих заслуженото — отивам си, но помнете, че ви ненавиждам.»

«Но градът умира! Народът ни ще изчезне!»

«Спасявайте се сами, ако можете — отвърнал им Рогол Домедонфорски. — Вие забравихте древните мъдрости, бяхте твърде лениви, за да се учите, търсехте утеха в религията, вместо да срещнете предизвикателствата на живота. Ето защо реших да ви подложам на сурово изпитание, което, надявам се, ще бъде изцелително.»

Сетне повикал враждуващите свещеници от Паншу и Каздал и подал на всеки от тях плочка от прозрачен метал.

«Всяка от тези плочки е безполезна, но поставени една до друга те съдържат послание, което може да бъде прочетено. Онзи, който пръв го прочете, ще се сдобие с ключа към древното познание и ще овладее енергията, която готвех за свои цели. А сега си отивам... напускам този свят...»

Свещениците се спогледали с омраза, излезли, свикали привържениците си и така започнала голямата война. Тялото на Рогол Домедонфорски изчезнало безследно. Разправят, че скелетът му все още лежи някъде из катакомбите под града. Плочките били скрити в храмовете на враждуващите секти. Нощем улиците на града се огласяли от виковете на закланите, денем оцелелите издъхвали от глад. Мнозина напускали родината, а сега и аз се присъединих към тях. Ще си построя дървена колиба на някой от склоновете на Лиу и ще доживея остатъка от дните си в Мелпалусейската долина.“

Кандив навн пергаментата и го прибра в ковчежето.

— Твоята задача — рече той на Юлан Дор, — е да намериш изгубения град Ампридатвир и да донесеш плочите на Рогол Домедонфорски.

— Но това е било толкова отдавна... — произнесе замислено Дор. — Преди хиляди години...

— Вярно — кимна принца. — Но тъй като никой от историците от по-късните епохи не споменава името на Рогол Домедонфорски, смее да твърдя, че знанията му все още са скрити в древния Ампридатвир.

* * *

Три седмици се скита Юлан Дор из безкрайния океан. Слънцето изгряваше, червено като прясна кръв, над хоризонта и се търкаляше по небето. Водната шир беше спокойна и само привечер бризът вдигаше малки бели вълнички, колкото да разнообразят нарастващата досада на Юлан.

След залез, когато слънцето хвърляше последен тъжен поглед на света, в пурпурния здрач изгряваха звездите. Небето се изпъстряше със звезди и пяната зад кърмата на кораба засилваше в призрачна белота. А Юлан Дор рееше поглед във всички посоки и се чувстваше неутешимо самотен.

Три седмици той кръстосва из Мелантийския залив, докато една сутрин зърна вдясно от борда тъмната сянка на бряг, а вляво — мрачния масив на планински остров, почти скрит от мъглата.

Недалеч от кораба бавно се носеше грубо скована баржа, с квадратно платно от сплетени тръстики.

Юлан Дор завъртя руля така, че да се изравни с нея и съгледа на палубата ѝ двама мъже, които ловяха риба. Мършавите тела едва бяха скрити от дрипите. Имаха жълтеникави коси и сини очи, а лицата им изглеждаха простовати.

Юлан Дор спусна платна и опря борд в баржата. Нито един от моряците не продума, нито помръдна при тази маневра.

— Изглежда не сте виждали скоро хора — обърна се младежът към тях.

По-възрастният внезапно изригна цял низ от напевни словосъчетания, в които Юлан Дор не след дълго откри примитивни заклинания срещу Демони и зли духове.

Той се разсмя.

— Защо ме кълнеш? И аз съм човек като теб.

— Ти си демон — отвърна на завален диалект по-младият. — Първо, никой от наш'те няма черна коса, ни очи кат' твоите. Второ, учението на Паншу отрича в нашия свят да има други хора. Та к'во следва — щом не си човек, значи си демон.

По-възрастният се намеси с приглушен глас:

— Внимавай, не му говори, че ще омагьоса звуците в устата ти...

— Уверявам ви, че грешите — отвърна любезно Юлан Дор. — Виждали ли сте някога демон?

— Не, освен гуните.

— Аз приличам ли на гун?

— По нищо — призна по-старият. Другият посочи с пръст аленото наметало и зелените панталони на Юлан. — Глей к'ви шарки, тоз трябва да е пират.

— Не съм нито пират, нито демон. Аз съм човек — съвсем като вас двамата.

— Няма други хора освен зеления народ — тъй казва Паншу.

Юлан Дор отметна глава и смехът му прокълътя надалече.

— Земята загива, това е истина, но все още немалко човеци кръстосват повърхността й... Кажете ми, ще открият ли град Ампридатвир на този остров?

Младият кимна.

— Вие там ли живеете?

Той кимна повторно.

— Чух, че сега градът бил изоставен и разрушен.

— А ти к'ва работа имаш там?

„Я да видим как ще реагират, като спомена плочите. Хем ще разбере, дали са чували за тях и за какво ги имат.“

— Пътувах насам три седмици — търся едни легендарни плочи.

— Аха — завъртя глава старият. — Плочите! Прав беше, момче, пират е. Сега и аз го виждам. Пират — от зеления народ...

Юлан Дор, който очакваше последното заключение да бъде свързано с някаква нова проява на враждебност, бе изненадан от добродушните изражения върху лицата на двамата, които явно бяха намерили решение на трудната задача. Много добре, щом го мислят за пират, пират ще бъде.

Младият държеше въпросът да бъде изяснен докрай.

— Прави ли сме, тъмнокожи? Истина ли е, че си пират от зеления народ?

Юлан се почуди как да разреши тази бъркотия.

— Не издавам плановете си — отвърна предпазливо той.

— Но ти носиш червено! Това е цветът на пиратите!

„Каква странна, изопачена логика“ — помисли си Юлан. Сякаш гигантска скала се бе изпречила на хода на мислите им и всеки път ги

отклоняваше в другата посока.

— Там, откъдето идвам — отвърна той, — хората носят такива цветове, каквито им се нравят.

— Но ти носиш червено — продължи да настоява по-старият, — така че очевидно си избрал да грабиш и обираш за зеления народ.

— Щом настоявате — сви рамене Юлан, уморен от това безсмислено наддумване. — Какви други има?

— Други няма — отвърна старият. — Ние също сме от зеления народ — от Ампридатвир.

— Тогава... кого грабят пиратите?

Младият пристъпи неспокойно и подръпна въжето на своята мрежа.

— Обикновено нападат разрушения храм на демона Каздал и търсят там изгубената плоча на Рогол Домедонфорски.

— В такъв случай — склони, привидно облекчен Юлан Дор, — предпочитам да мина за пират.

— От зелените ли? — не се предаваше старият.

— Стига, стига — вдигна помирително ръце другият. — Слънцето взе да преваля. Време е да се връщаме.

— Вярно бе — зяпна по-старият. — Наистина взе да залязва.

Младият се обърна към Юлан Дор.

— Ако си дошъл да грабиш, тръгвай с нас.

Юлан Дор метна едно въже на баржата и добавяйки силата на своите тъкани платна към квадратното тръстиково платно, се насочи към брега.

Меката слънчева светлина трепкаше върху спокойните води, а когато заобиколиха източния нос се показа Ампридатвир.

Ниски сгради бяха накацали около залива, а по-навътре се издигаха кули, каквито Юлан Дор не би могъл дори да си представи — островърхите им метални покриви стърчаха над централната част на острова, озарявайки всичко наоколо с отразено сияние. Градове като този можеха да бъдат само оживели легенди от миналото, блянове за времената, когато Земята е била още млада.

Юлан Дор погледна замислено към баржата и нейния двучленен екипаж. Селяци ли бяха наистина тези хора? И няма ли да стане прицел на подигравки, ако се появи с тях в този великолепен град? Той вдигна неспокойно очи към острова, неволно прехапал устни. Според

твърденията на Кандив Ампридатвир трябваше да е разрушен и отдавна изоставен град, място на руини, досущ като Стария град в Каиин...

Слънцето докосна хоризонта и Юлан Дор забеляза с изненада разрушените кули и рухналите сгради — сега градът бе точно такъв, какъвто го описваше Кандив. Странно, но развалините му придаваха допълнително благородство и величие.

Вятърът отслабна и двата съда едва се придвижваха по водата. Рибарите се засуетиха, полагайки напразни усилия да уловят някой слаб полъх. Още преди да отминат вълнолома върху града се спусна виолетов сумрак и кулите се превърнаха в огромни, черни монолити. Почти в пълна тъмнина те привързаха лодките за пристана, сред много подобни по конструкция баржи, едни боядисани в зелено, а други — в сиво.

Юлан Дор скочи на кея.

— Чакай малко — махна му по-младият, загледан в червените му одежди. — Не е много разумно да се разхождаш с подобни дрехи след залез. — Той порови в дървения сандък на носа и извади зелена шапка и наметало, парцаливи и вмирисани на риба. — Сложи си ги и пусни качулката да скриеш черната си коса...

Юлан Дор пое жалкото парче плат с нескрито отвращение.

— Къде мога да получа вечеря и постеля за през нощта? — попита той. — В Ампридатвир има ли странноприемници или ханове?

Младият поклати глава, сетне добави без особен ентузиазъм:

— Хайде, ще те взема при мен.

Рибарите метнаха мрежите с улова на гърбовете си, кимнаха на Юлан да ги следва, изкачиха стъпалата на кея и погледнаха уплашено към руините, които заобикаляха площада.

— Нещо не ви дава мира — отбеляза предпазливо Юлан Дор.

— Аха — отвърна младият. — Нощно време по улиците скиторят гуните.

— Какви са тези гуни?

— Демони.

— Чувал съм за най-различни демони — отвърна с привидно безразличие Юлан. — Тези какви са по-точно?

— Страшни са и мязат на хора. Имат големи, дълги ръце, с които сграбчват и разкъсват...

— Хо! — възкликна Юлан Дор и потърси дръжката на сабята. — Защото им позволявате да се разхождат на свобода...

— Нищо не мож им стори. Свирепи са и много яки, добре че инак не са от чевръстите. С късмет и малко бдителност...

Сега вече и Юлан се оглеждаше зорко. Тези хора познаваха тукашните опасности, ще трябва да се вслушва в предупрежденията им.

Двамата преодоляха първия ред от руини и влязоха в тесен проход, осветен от бледата светлина на звездите.

„Каква мъртвешка тишина — мислеше си той. — Сякаш над всичко е сложила отпечатък смъртта. Къде са свидетелствата за отминалото величие на Ампридатвир, къде са останките от някогашните му горди жители?“

Юлан Дор и двамата рибари продължиха по една тясна улица — дребни, призрачни фигури, крачещи из един град на привидения... Прав се оказа принцът — Ампридатвир действително бе олицетворение на понятието античност. Черни и пусти прозорци, напукани бетонни стени, хлътнали или изкривени тераси, от които продължава да се стеле прах. Улиците бяха задръстени с останки от колони и парапети, ръждясал и изгнил метал.

Но градът продължаваше да живее, макар и по свой особен начин, там, където строителите му бяха използвали непознаващ износване и с вечна енергия материал. От двете страни на улицата, като речни потоци, се движеха тъмни, блестящи ленти — в края побавни и ускоряващи се към средата.

С опитни движения рибарите скочиха върху първата лента и Юлан Дор неохотно ги последва по пътя им към средната.

— Имате много странни пътищата във вашия град — подхвърли той.

— Това не е магия — отвърна младият. — Има ги открай време тези ленти.

През равни интервали от двете страни се издигаха каменни павилиони със стълбища, които водеха надолу под земята.

— Какво има долу? — поинтересува се Юлан Дор. Рибарите свиха рамене.

— Вратите са плътно затворени. Все още никой не е минавал през тях. Според легендата, там долу е скрито последното творение на

Рогол Домедонфорски.

Юлан Дор преглътна следващия въпрос, забелязал нарасналото безпокойство на двамата. Заразен от страха им, той отново положи ръка върху меча.

— Тази част на града е съвсем необитаема — прошепна хрипливо старият рибар, — защото е най-стара и е обитавана от духове.

Щръкналите в небето черни кули постепенно се раздалечиха и лентата ги изведе на просторен централен площад, където неочаквано спря като ручей, който се влива в езеро. Тук Юлан Дор видя първата изкуствена светлина, откакто беше стъпил в града — от една извита метална тръба се полюшваше ярко сияещ глобус.

На светлината му съгледа облечен в сиви дрехи млад мъж, пресичащ със забързана крачка площада... Нещо се раздвижи внезапно сред порутените сгради, рибарите нададоха уплашени възклицания и се проснаха на земята. В осветения кръг се появи създание с мъртвешки бледа кожа. Имаше дълги, възлести ръце, а краката му бяха покрити със слепнала от мръсотия козина. Чифт огромни очи горяха на заострения, оголен череп, два дълги, остри зъба се подаваха между виолетовите му устни. Чудовището се хвърли върху младежа в сиво, сграбчи го и когато се извъръщаше, метна на Юлан и двамата рибари тържествуващ, злобен поглед. Едва сега те забелязаха, че жертвата е жена...

Юлан Дор измъкна сабята.

— Не, не! — зашепна уплашено старият рибар. — Остави го, гунът сам ще си иде.

— Ами жената? Трябва да я спасим!

— Няма кого да спасяваме.

— Сляп ли си, човече?

— Не съм сляп. В Ампридатвир няма други хора, освен зелените. Не се отделяй от нас.

Младежът се поколеба. Какво означаваше това, че жената в сиво е била някакъв призрак? Ако е така, защо не му го кажат направо? Без да бърза, гунът се отдалечаваше към редицата арки отсреща.

Юлан Дор се затича след него.

Чудовището изви глава към него и размаха грамадната си, възлеста ръка, дълга поне един човешки бой, която завършваше със

закривени, бели пръсти. Юлан Дор замахна със сабята и нанесе страхотен удар — цялата предмишница на страховитото чудовище увисна само на мъртвешкибялата кожа и стърчащите отвътре жили.

Юлан Дор отскочи назад, за да се предпази от рукналата кръв и същевременно — от удара на другата ръка. Той замахна ловко с острието и вторият зловец крайник бе споходен от съдбата на първия. Този път изтича напред, завъртя ръка и забодде острието на сабята право в едното око на гуна.

Чудовището издъхна в ужасяващи конвулсии.

Задъхан от схватката, все още погнусен от отвратителното творение, Юлан сведе поглед към жертвата. Жената се надигна бавно, с треперещи крака и широко отворени очи. Той ѝ подаде галантно ръка и едва сега забеляза, че е млада и стройна, с руси коси, спуснати свободно надолу. Имаше приятно, дори красиво лице, одухотворено от искрените ѝ, невинни очи.

Изглежда не го забелязваше, полуобърнатата, докато се загръщаше в сивото си наметало. Юлан Дор се изплаши, че шокът от случилото се може да е увредил ума ѝ. Той я заобиколи и я погледна право в очите.

— Добре ли сте? Чудовището стори ли ви нещо?

На лицето ѝ се изписа изненада, сякаш Юлан Дор бе поредният дебнещ в засада гун. Погледът ѝ се плъзна надолу по зеленото наметало и отново се върна на лицето му, а накрая спря на черните коси.

— Кой... сте вие? — прошепна тя.

— Чужденец. Доста изненадан от порядките тук, във вашия град. — Той потърси с очи рибарите, но от тях нямаше и следа.

— Чужденец? — попита момичето. — Но Трактатът на Каздал ни учи, че гуните са избили всички живи същества, освен сивите от Ампридатвир.

— Каздал греша, също както и Панщу — отбеляза младежът. — На Земята все още живеят много хора.

— Вероятно е така. Чувам ви и ви виждам — какво повече мога да искам?

Юлан Дор забеляза, че тя избягва да гледа зеленото му наметало. Едва сега долови неприятната миризма на риба, откачи го и го хвърли настрана.

Погледът ѝ се плъзна по червените дрехи отдолу.

— Пират...?

— Не, не! — размаха ръце той. — Знаете ли, омръзнаха ми тези разговори за цветове! Името ми е Юлан Дор, идвам от Каиин, аз съм племенник на принц Кандив Златни и съм дошъл тук да търся плочите на Рогол Домедонфорски.

Момичето се усмихна вяло и изрецитира напевно:

— „Това е, което правят пиратите и затуй се обличат в червено, но ще удари час, когато всички ще се обърнат против тях, защото, когато носят червено, не знае никой на страната на сивите ли са, или...“

— Или какво?

Тя се смути, сякаш никога не се беше замисляла за друга възможност.

— Може би духове? Демони? Странни привидения обитават Ампридатвир.

— Няма съмнение — съгласи се Юлан. Той погледна към площада. — Ако желаете, ще ви изпратя до дома. Може би у вас ще се намери някое местенце, където да пренощувам.

— Дължа ви живота си и съм готова да ви дам всичко, което имам. Но не искайте от мен да ви допусна у дома. — Тя хвърли многозначителен поглед на зелените му бричове. — Не можете да си представите каква бъркотия може да настъпи и безкрайните обяснения...

— Мъж... приятел...? — попита Юлан.

— Не — поклати глава тя. — Нямам си никого... поне засега.

Някакъв слаб шум привлече вниманието ѝ и тя извърна глава. В погледа ѝ се четеше страх.

— Да не забравяме за гуните. Елате — ще ви отведе на безопасно място. Утре ще разговаряме.

Минаха през една от арките, доближиха висока, черна кула и влязоха в приземния ѝ етаж. Тя го стисна за ръката.

— Тук ще сте в безопасност до сутринта. Ако бъдете търпелив, като се съмне ще ви донеса храна...

— Ще ви чакам.

Очите ѝ, в които се четеше странна носталгия, отново се плъзнаха надолу по червеното наметало и зелените бричове.

— Ще ви донеса и наметка — добави тя и си тръгна. Изтича надолу по стълбите и в миг се стопи в мрака.

Юлан седна на пода. Беше мек, от някаква податлива, еластична субстанция, топъл при допир... Странен град, помисли си той, странни хора, движени от неясни импулси. А може би наистина бяха духове?

Постепенно го обори неспокойна дрямка, от която се будеше няколко пъти, докато не съгледа зад прозореца розовата светлина на задаващото се утро. Изправи се, потърка лице и след кратко колебание се спусна по стълбите и излезе на улицата. Някакво хлапе със сива камизола зърна червеното му наметало, ококори очи към зелените бричове и нададе ужасен писък, след което побягна през площада.

Юлан Дор отстъпи в сянката на кулата и тихо прокле. Не се боеше от враждебността на местните жители, но този животински страх, който изглежда будеше у някои от тях, започваше да му действа на нервите.

За щастие в този момент от един вход се появи момичето. Тя се втренчи в сянката, а на лицето ѝ се изписа напрежение и безпокойство. Юлан Дор побърза да пристъпи на открито.

Девойката се усмихна и му махна с ръка.

— Донесох ви закуска. И свестни дрехи.

Тя се приближи, сложи хляба и пушената риба на земята и му наля чай от димяща глинена делва.

Докато ядеше, те взаимно се разглеждаха. Във въздуха между тях витаеше неуловимо напрежение, а на лицето ѝ от време на време се четеше объркване — като отражение на мислите ѝ.

— Как се казвате? — наруши тя мълчанието.

— Юлан Дор. А ти?

— Елей.

— Елей... И нищо повече?

— Нужно ли е повече? Това не стига ли?

— Стига.

Момичето седна, кръстосала нозе, пред него.

— Разкажи ми за страната, от която идеш.

Юлан Дор преглътна, помисли малко и започна:

— Асколай е покрит предимно от непроходима гора, в която малцина дръзват да влизат. Аз живея в Каин, древен град, може би също толкова стар, колкото е Ампридатвир, но нямаме вашите кули и

движещи се птица. Съгражданите ми — дори най-бедните — обитават старовремски замъци от мрамор и дърво...

— А какъв е вашият цвят? — прекъсна го тя.

— Цветът, та цветът! — ядоса се Юлан. — Носим каквото ни скимне. Никой не отдава голямо значение... Защо непрестанно ме питате за тези цветове? Ето ти например защо вместо сиво не носиш зелено?

— Зелено? — повтори тя с разширени от ужас очи. — Не, никога! Това е цветът на демона Паншу. Никой в Ампридатвир не носи зелено.

— Хайде де. Все някой носи. Срегнах двама рибари в морето, които бяха облечени в зелено — те ме доведоха в града.

Тя поклати тъжно глава.

— Сигурно грешиш.

— Ами детето тази сутрин? Още щом ме видя, побягна с писъци.

— Заради червеното наметало — обясни Елей. — Когато някой герой реши да се покрие със слава, той облича червени дрехи и се отправя към древния, изоставен храм на Паншу да търси изчезналата половина от магичната плоча на Рогол. Легендата гласи, че сивите отново ще си възвърнат изгубената мощ в мига, когато я открият.

— Щом храмът е изоставен, защо още никой не е открил тази плоча?

Тя сви рамене, сякаш това го знаеха и децата.

— Защото го пазят духовете... Все пак, от време на време някой смелчага си опитва късмета, но неизменно загива. Същото се случва понякога и с храма на Каздал. По тази причина мъжете, облечени в червено, са врагове на всички.

Юлан Дор се изправи и побърза да се омотае със сивата наметка, която момичето бе донесло.

— Сега какво ще правите? — попита го тя.

— Искам да вляза в двата храма и да видя тези легендарни плочи на Рогол Домедонфорски.

— Невъзможно — поклати глава момичето. — В храма на Каздал могат да влизат само някои избрани жреци, а другият го охраняват духовете.

— Ти ще ми покажеш само къде са разположени — отвърна с любезна усмивка Юлан.

— Ще дойда с теб... — склони тя. — Но не бива да показваш дрехите отдолу, инак и двамата ще пострадаме.

Излязоха на окъпания в слънчева светлина площад, осеян с малобройни групи от мъже и жени. Едните бяха облечени в зелено, а другите — в сиво. Юлан Дор забеляза, че пътищата им никога не се пресичаха. Зелените спираха пред малки, боядисани в зелена боя будки, където се продаваше риба, кожа, плодове, месо, грънци и кошници. Сивите пазаруваха от подобни магазинчета, боядисани в техния цвят. Видя две големи групи деца, едните облечени в дрипави дрехи от двата цвята, които играеха на десетина крачки една от друга без да се поглеждат. Парцалена топка се изтъркала от едната към другата група, някакво момче изтича и я взе буквално от краката на друго, без дори да се забелязват.

— Странно — промърмори Юлан Дор. — Много странно.

— Какво ти става? — попита Елей. — Нищо странно не виждам.

— Ей там, при колоната. Виждаш ли мъжа със зеленото наметало?

Тя го погледна изумено.

— Там няма никакъв мъж.

— Има, как да няма! Погледни внимателно.

— Шегуваш се... — засмя се момичето. — Или... виждаш духове?

— Вие всичките сякаш сте омагьосани — изпъшка уморено Юлан Дор.

Тя го поведе към една от плъзгащите се пътеки. Докато се носеха из града, той забеляза корпус от блестящ метал с формата на лодка, но на четири колела, покрит с полупрозрачен похлупак.

— Това какво е?

— Вълшебна кола. Натиснеш ли една ръчка вътре и тя се понася с главозамайваща скорост. Имаме си млади-луди глави, които често го правят... погледни там — тя посочи друг корпус, лежащ в пресъхналия басейн на фонтана. — Още едно от древните чудеса — карета, която може да лети във въздуха. Срещат се навсякъде из града — върху кулите, по високите тераси, а понякога — както е в случая — паднали на улицата.

— Никоя от тях ли не лети сега?

— Че на кой му стиска да провери?

„Ще бъде страхотно да притежавам една от тези летящи карети“
— помисли си Юлан Дор и слезе от движещия се път.

— Къде отиваш? — извика разтревожено Елей и се втурна след него.

— Да я огледам.

— Внимавай, казват, че са опасни...

Той надникна през прозрачния купол. Вътре имаше мека седалка и цяла редица малки ръчки, изписани с непознати символи. В средата, върху къса, метална тръба, бе монтирана голяма, вдлъбната сфера.

— Това трябва да е пултът за управление... Как се влиза в колата?

— Опитай с това копче — тя протегна ръка, натисна копчето и куполът се отмести назад, а отвътре лъхна застоял въздух.

— Ще опитаме туй-онуй — промърмори замислено Юлан Дор, наведе се и премести една ръчка. Нищо не се случи.

— Моля те, внимавай! — повтори задъхано момичето. — Тук е пълно с магии!

Той завъртя друга ръчка. Каретата се разтресе. Бутна още една и последва нов залп от ужасяващи вибрации. Куполът се плъзна обратно. Юлан Дор отскочи уплашено, но ръбът на прозрачната плоскост захвапа края на плаща му. Каретата подскочи отново и взе да се издига и той, ще не ще, трябваше да я последва.

Елей извика уплашено и го сграбчи за глезените. Юлан Дор се изхлузи от плаща и тупна долу, а летящата карета литна в небето и описа няколко невероятни криволици. Накрая се заби с трясък в на една от черните кули. Корпусът са стовари долу с неописуемо метално дрънчене.

— Следващия път — произнесе задъхано той, — ще бъда по...

Изведнъж почувства странно раздвижване във въздуха. Обърна се — Елей се бе втренчила в него ужасена, притиснала устата си с ръка, сякаш едва сдържаше своя писък.

Юлан Дор се озърна. Лениво разхождащите се групички от сиви и зелени бяха изчезнали. Улиците бяха съвсем пуссти.

— Елей — повика я той. — Защо ме гледаш така?

— Червено посред бял ден... и цветът на Паншу на краката ти — всичко това вещае смърт, нашата смърт!

— Стига превземки — скара ѝ се с привидна строгост той и размаха шеговито пръст. — Докато сабята ми е в ножницата нищо не ни...

Камък, долетял отникъде, отскочи почти до краката му. Юлан се огледа, търсейки нападателите, а ноздрите му потръпваха от внезапно завладелия го гняв.

Напразно. Уличките, арките, входовете — никъде нямаше никой.

Още един камък, едър колкото пестник, го блъсна между лопатките. Той се извърна, но пред него беше само порутената фасада на Ампридатвир — пусти улици, блестящи, плъзгащи се ленти.

Следващият камък изсвистя на сантиметри от главата на Елей, а друг удари Юлан по крака.

Едва сега си даде сметка, колко е беззащитен. Сабята му не струваше пукната пара срещу летящите камъни.

— Да изчезваме... — викна той като бързо отскочи. Този пък камъкът бе толкова голям, че спокойно можеше да му строши черепа.

— Назад към лентата — упъти го девойката под нов дъжд от камъни. Един от тях я удари право в лицето, тя извика и се строполи в краката му.

Юлан Дор изръмжа като ранен звяр и се озърна, готов да сече и убива. Но наблизко не се виждаше никаква жива душа — само несекващият порой от камъни.

Той се наведе, вдигна Елей и затича към най-бързата, централна лента на движещия се път.

Дъждът от камъни взе да намалява. Девойката отвори очи, потрепери и отново ги затвори.

— Вие ми се свят — прошепна тя. — Трябва да съм си изгубила ума.

Не след дълго Юлан Дор зърна кулата, където бе прекарал нощта. Слезе от лентата и се приближи към арката. Оказа се, че греша — вратата бе затворена от кристална плоскост. Докато се колебаеше и пристъпваше нерешително, тя се стопи във въздуха и пътят му бе открит. Юлан Дор втренчи изненадано очи. Поредната магия на древните строители... Поне изглежда съвсем безвредна. Той прекрачи прага и кристалната плоскост се плъзна на мястото си с едва доловимо свистене.

Помещението беше студено и празно, само по стените се виждаха различни рисунки и плоски, метални изображения. На една от тях мъже и жени беряха пъстри цветя и танцуваха в невероятно красива градина.

„Хубаво е — помисли си Юлан Дор — само дето не става за отбрана.“ Коридорите от двете страни бяха пусати, отпред се виждаше неголяма зала с блестящ под, който сякаш излъчваше светлина.

Пристъпи в нея и изведнъж се издигна във въздуха, литнал с лекотата на перушинка. Не усещаше Елей в ръцете си. От устните му неволно се откъсна уплашен вик и Юлан размаха крака, опитвайки се да намери пода.

Плуваше във въздуха като подгонен от вятъра лист. Той се присви, готов за съкрушителното падане в мига, когато магията се изчерпи. Но етажите продължаваха да прелитат край него.

„Какво невероятно вълшебство — рече си мрачно той. — Да лишиш човек от опора. Свърши ли, двамата с Елей ще умрем, размазани долу. Няма спасение.“

— Протегни ръка — произнесе отпаднало тя. — Хвани се за перилата.

Той се наклони напред, сграбчи вертикалния парапет и полетът им внезапно се прекрати, а все още невярващия на очите си Юлан се озова право пред входа на поредния етаж. Коридорът се разклоняваше към няколко помещения. Купчина отломъци и прахоляк бе всичко, останало от мебелировката.

Той положи Елей на мекия под, девойката вдигна ръка към бледото си лице и се усмихна.

— Боли ме главата.

Юлан Дор я разглеждаше със странно усещане за безсилие.

— Не зная къде да ида — продължи тя. — Вече нямам дом. Обречени сме на гладна смърт — никой няма да ни даде храна.

— Не се безпокой — отвърна Юлан. — Ще намерим какво да ядем — докато продавачите от зелените будки не виждат облечените в сиво... Но има други, по-важни неща. Тези плочи — наследството на Рогол Домедонфорски — изглежда наистина е трудно да се стигне до тях.

— Опиташ ли — гибелта ти е сигурна — отвърна разпалено тя. — Мъжете в червено са врагове на всички — сам го почувства одева.

Дори да стигнеш храма на Паншу, там дебнат подземни шахти, клопки, отровни копия и духовете-пазачи.

— Духове ли? Глупости. Това са хора, досущ като вас, само че са облечени в зелено. Умът ти просто отказва да ги забележи... Чувал съм за подобни неща, наричат се пречки във възприятието...

— Истината е, че само ти ги виждаш. Може би твоят ум е жертва на халюцинации?

— Щом казваш — склони той с насмешлива гримаса. — Все пак, кажи ми как да стигнем до храма на Паншу?

— Не можем, ще ни убият — отвърна притихнало тя.

— Хайде, прояви малко оптимизъм — помъчи се да я ободри той. — Знаеш ли... къде да открием друга хвърчаща карета?

— Да не си се побъркал?

Юлан Дор се изправи решително.

— Не съм. Питам те, къде?

— Виждам, че твърдо си решил да умреш — въздъхна тя. — Ще трябва да се изкачим с безтегловната шахта до най-горния етаж.

Без да се колебае тя пристъпи в отворената шахта и Юлан Дор неохотно я последва. Двата се издигнаха до главозамайваща височина, далеч под тях стените на шахтата се бяха събрали в малка точица. Когато се изравниха с последния етаж, сграбчиха перилата и пристъпиха на откритата тераса, където си даваха среща ветрове от различни посоки. Дори планината беше по-ниска от тях, а улиците бяха като сиви нишки. Заливът се беше смалил, а морето чезнеше зад мъгливата пелена на хоризонта.

На терасата имаше три карети, с ярки метални корпуси и прозрачни куполи, сякаш току-що се бяха приземили от небесата.

Отидоха до най-близката. Юлан натисна познатото копче и куполът се отмести назад. Същата обстановка — мека седалка, извито табло, покрито с ръчки, копчета и циферблати. В малкото помещение миришеше на застояло, на нагорещена тапицерна и на отдавна забравени времена. Прекрачи вътре и Елей го последва.

— Ще дойда с теб, ако падна смъртта ще е по-бърза и поносима от това да умра от глад и далеч по-безболезнена, отколкото да те пребият с камъни...

— Надявам се да не стигаме до там — отвърна самоуверено Юлан Дор. Той протегна ръка и докосна нежно черния пулт и ръчките

върху него.

Куполът се плъзна над главите им, разнесе се тихо бръмчене на механизми, изработени с безупречна точност преди безброй епохи. Каретата трепна, плъзна се по терасата и литна в тъмносиньото небе. Юлан Дор сграбчи сферата, завъртя я лекичко и каретата послушно изви в същата посока. Още няколко подобни упражнения и хвърчащата кола му се подчиняваше безпрекословно. Завладя го опияняваща радост — какво невероятно усещане е да покориш висините! Опитва една по една всички ръчки — така откри как да се издига, да се спуска и да увисва неподвижно. Намери скоростния лост, дръпна го докрай и вятърът запя зад кърмата на машината. Под тях се простираше безбрежната морска шир, островът бързо се стопи и се превърна в миниатюрна точица. Нагоре, надолу — той кръстосваше из въздушното пространство, порейки го с острите криле на могъщата метална машина.

Елей седеше до него, завладяна от същите усещания. Сякаш близостта с Юлан Дор и отдалечаването от Ампридатвир бяха засилили връзката ѝ с него.

— Продължавай — окуражаваше го тя. — Не спирай, моля те...

Младежът ѝ хвърли кос поглед. Беше толкова красива — стройна, изящна, по-силна от жените, които познаваше в Каиин.

— Все някога ще трябва да се върнем — рече ѝ той. — Инак наистина ще умрем от глад. А и аз трябва да намеря плочите...

— Добре — въздъхна разочаровано тя. — Но там и двамата сме обречени. И без това, нали Земята скоро също ще изстине.

Едва привечер се върнаха обратно в града.

— Ето — посочи тя. — Това там е храмът на Каздал, а по-нататък — този на Паншу.

Юлан Дор приземи каретата до храма на Паншу.

— Къде е входът?

— През арката — отвъд нея дебнат безброй опасности.

— Не и ако летим — промърмори той.

Сниши каретата до десетина стъпки над улицата и плавно я поведе към арката.

Насочван от мътната светлина отпред, Юлан Дор се вмъкна в тесния проход, шмугна се под още една, по-малка арка и изведнъж са озоваха в централната зала.

Подиумът, където бе поставена плочата, наподобяваше цитадела на добре укрепен град. Първата пречка беше широк ров с гладки, стъклени стени. Следваше канавка изпълнена с димяща течност, жълта като сярата, а отвъд нея — на откритата площадка — кръстосваха петима въоръжени до зъби стражници. Юлан Дор продължи напред, докато се озова над площадката.

— Бъди готова — прошепна той и приземи каретата. Сияещата плоча бе само на ръка разстояние. Той вдигна капака, Елей протегна ръка и стисна металната пластина. — Едва в този миг стражниците ги забелязаха, нададоха гневни викове и се втурнаха към тях.

— Назад! — викна им Юлан Дор и оголи сабята си. Елей се метна на седалката и той побърза да върне похлупака на мястото му. Пазачите се хвърлиха върху корпуса на летящата машина и задраскаха нагоре по гладката ѝ повърхност. Каретата се издигна плавно и един по един те тупнаха с болезнени кръсъци на каменната площадка.

Назад през двете арки, тесния коридор, входа и навън, под тъмното небе. От вътрешността на храма отекна ехото на чудовищен рог.

Юлан Дор огледа плячката — овална пластина от прозрачна материя с безсмислени драскулки отгоре.

— Успяхме! — въздъхна радостно Елей. — Ти си господар на Ампридатвир!

— Остава другата половина — напомни ѝ той. — Не забравяй плочата в храма на Каздал.

— Но... това е безумие! Ти вече получи...

— Едната няма никаква стойност без другата.

Възраженията на момичето утихнаха едва когато каретата увисна пред входа на храма на Каздал.

Тук приложиха същата тактика, но ги очакваше изненада. Когато преминаваха през първата арка, корпусът на машината засегна изпъната, почти невидима нишка и от една ниша в тавана се срина грамадна купчина камъни. Един от камъните удари предницата и Юлан изруга невъздържано — сега вече охраната щеше да е предупредена.

Въпреки това продължиха, като се носеха почти под самия таван на каменния коридор. Отсреща се зададоха двама стражници, въоръжени с фенери — идваха да проверят причината за

необикновенния шум. Спряха точно под каретата, а Юлан Дор продължи безшумно напред към залата, където плочата сияеше, разположена по същия начин — точно в средата на малката крепост.

Останалите пазачи се озъртаха бдително, готови за нападение.

— Дръж се, малко остана! — прошепна Юлан. Насочи каретата покрай стената, прелетя над рова и канавката с димяща жълтеникава течност, приземи я на площадката в центъра на малката крепост, вдигна похлупака и изскочи навън. Успя да сграбчи плочата в мига, когато стражниците изкатериха стълбите и вдигнаха пики. Той отби ловко удара на най-близкия от тях и хвърли плочата в машината.

Но останалите вече го бяха обкръжили — нямаше никакъв шанс да се добере до каретата. Хвърли се като обезумял срещу тях, промуши се между остриетата на две пики, удари единия стражник в Гърдите, дръпна другия и се завъртя. Третият побягна назад, крещейки за помощ. Възползвайки се от моментното си предимство Юлан скочи върху металния корпус, тупна на седалката и дръпна трескаво скоростния лост. Каретата се понесе назад към изхода.

И ето че тревожният вой откъм вътрешността на храма на Каздал се прибави към този, идващ от другия край на града.

Каретата направи широк кръг и бавно се издигна в небето.

— Погледни! — извика Елей и го сграбчи за ръката. По улиците се стичаха зелени и сиви хора, стиснали факли — всички бяха уплашени и разтревожени от рева на роговете. — Аз ги виждам! Ти беше прав, Юлан Дор! Хората в зелено! Те са там долу — сега наистина ги виждам!

— Заклинанието е разрушено — каза той. — И не само за теб... за тях също...

За първи път от векове насам сиви и зелени се погледнаха в очите. Лицата им бяха изкривени от страх. В светлината на факлите Юлан Дор виждаше, как се отдръпват с отвращение един от друг, до слуха му достигаха техните викове:

— Демон!... Демон! Сив... дух... Зъл зелен демон!...

Хиляди обезумели факлоносци се разминаваха, измервайки се с гневни погледи, издължени от омраза и страх. Всички те са безумци, мислеше си той — омагьосани, с повредени умове...

Като по невидим сигнал избухна първата схватка. Писъците и воплите на ранените смразяваха кръвта. Елей през плач извърна глава.

А долу безчинствата продължаваха. Жертвите — мъже, жени и деца, падаха една след друга. Само едно нещо имаше значение — какъв е цветът, който носят.

Откъм края на тълпата се разнесе нисък, ревящ звук и веднага след него се появиха дузина гуни, щръкнали над останалите с озъбени глави. Те също започнаха да удрят, повалят и разкъсват и не след дълго безумието на тълпата отстъпи пред все по-нарастващия страх от чудовищата. Малцината оцелели зелени и сиви се разбягаха по домовете си, а улиците останаха под властта на гуните.

Юлан Дор откъсна очи от кървавото зрелище и се хвана за главата.

— Аз ли го направих?... Нима наистина заради мен стана всичко?

— Щеше да се случи рано или късно — опита се да го успокои Елей. — Освен ако преди това не бе изстинала Земята...

Юлан Дор вдигна двете плочи.

— Ето заради това дойдох — плочите на Рогол Домедонфорски. Заради тях преплавах хиляди левги през Мелантин, сега ги държа в ръцете си, но ги чувствам като безполезни стъкълца...

Каретата продължаваше да се издига, а градът се превърна в купчина бледи кристали под звездното небе. В светлината на пулта за управление Юлан Дор долепи двете плочи. Знаците се смесиха, превърнаха се в букви, които носеха словата на древния магьосник:

„Обезверени мои чеда, Рогол Домедонфорски умира, но остава завинаги в Ампридатвир, града, който толкова обичаше и комуто вярно служеше до последния си дъх. Когато разумът и добрата воля възстановят реда в града, или когато кръвта и стоманата се научат да съдържат своята жестокост и страст, и всички, освен най-силните, срещнат смъртта си — едва тогава тези плочи ще бъдат прочетени. Обръщам се към теб, който четеш тези редове: иди в Храма на Съдбата, увенчан с жълт купол, изкачи се на последния етаж, размахай червено пред лявото око на Рогол Домедонфорски, жълто пред дясното и накрая синьо пред двете. Ако го направиш, ще разделиш властта, която е притежавал Рогол.“

— Къде е този Храм на Съдбата? — попита трескаво Юлан Дор.
Елей поклати глава.

— Знам Храма на Родейл, Червения храм, чувала съм за Храма на Стенещия призрак, също за Птичия храм и за Храма гуните... но не зная нищо за Храм на Съдбата.

— Коя от кулите има жълт купол?

— Понятие нямам.

— Утре сутринта ще я потърсим.

— Добре — каза тя и се облегна изморено на рамото му. Юлан Дор погали русите ѝ коси.

Когато старото червено слънце изгря, те се спуснаха обратно над града и откриха, че жителите му вече са станали, отново завладени от жаждата да убиват.

Схватките и палезите не бяха толкова яростни, колкото предната вечер, отстъпвайки място на далеч по-изкусни и добре обмислени злодеяния. Малки въоръжени групи от мъже и жени разбиваха вратите и влизаха в къщите, където изстребваха с невероятна жестокост обитателите, или ги бесеха отвън по стените.

— Ако продължават така — въздъхна Юлан Дор, — скоро няма да остане никой, върху когото да изпробваме силата на Рогол. Ами ти — нямаш ли баща, майка или сестра, за които да се безпокоиш?

Тя поклати глава.

— Само един тираничен чичо, който превръщаше живота ми в ад.

Юлан Дор огледа покривите — недалеч се виждаше жълт купол, други кули и храмове наблизко нямаше.

— Ето там — посочи той и завъртя носа на каретата.

Приземиха се върху една тераса и тръгнаха по прашните коридори. Скоро стигнаха антигравитационната шахта и се издигнаха до най-горния етаж. Тук имаше само една малка стая, украсена с ярки фрески, изобразяващи двора на древния Ампридатвир. Мъже и жени в разноцветни копринени дрехи разговаряха и пируваха, а на централната рисунка те се прекланяха пред велможа с блестящи очи и бяла брада. Той беше облечен в пурпурночервени дрехи и седеше в резбовано кресло.

— Рогол Домедонфорски! — възкликна Елей и двамата затаиха дъх. Усещаша, как въздухът от дробовете им раздвижва отдавна застоялата атмосфера, а изрисуваните очи надникват дълбоко в съзнанията им...

— Червено пред лявото око — сети се Юлан, — жълто пред дясното, синьо пред двете. Червено нося аз, а в коридора видях сини и жълти завеси.

Излязоха и откъснаха по една ивица, после отново се върнаха в стаята.

Размаха ги — чу се изщракване, скърцане, бръмчене като от рояк пчели.

Стената се отмести и зад нея се показа проход и стълби. Юлан влезе, а Елей го следваше по петите.

Скоро се озоваха на ярко осветена площадка — под самия жълт купол. В центъра, върху пиедестал, стоеше блестящ черен цилиндър, сякаш изваян от стъкло.

Бръмченето прерасна в пронизителен вой. Цилиндърът затрепери, хлътна, стените му станаха прозрачни. Вътре в него се виждаше безформена, сивкава маса.

Мозък?

Цилиндърът оживя. От него се показаха псевдоподи, които увиснаха във въздуха. Юлан Дор и Елей ги наблюдаваха замръзнали от ужас, притиснати един към друг. Едното пипалце образува в края си око, другото — уста. Окото се втренчи в тях, а устата замърда с весела усмивка:

— Добре дошли, добре дошли след толкова много години. Вие сте значи тези, които дойдоха да пробудят Рогол Домедонфорски от сънищата му! Спах дълго и дълбоко... Всъщност колко дълго? Двайсет години — петдесет? Я да видим...

Окото се извъртя към една тръбичка в стената, наполовина пълна със сивкав прашец.

Устата нададе изумен вик.

— Енергията почти се е разсеяла! Колко дълго съм спал? С период на полуразпад 1200 години, това прави... над пет хиляди години! — окото се извъртя към Елей и Юлан. — Кои сте вие тогава и къде са моите вечно враждуващи поданици — последователите на Паншу и Каздал? Да не би отдавна да са си прегризали гърлата?

— Не — отвърна Юлан с мрачна усмивка. — Все още се бият долу, по улиците.

Пипалцето с окото се изпъна, бутна прозореца и погледна към града. Желеподобният мозък затрепери и се озари в оранжево сияние.

Отново се разнесе познатият глас, но този път прозвуча необичайно сурово. Юлан Дор усети, че настръхва, а Елей стисна силно ръката му.

— Пет хиляди години! Изминали са пет хиляди години, а нещастните отрепки продължават да спорят? Нима времето не ги е научило на мъдрост? В такъв случай е необходимо да се приложат по-строги мерки. Рогол Домедонфорски ще им покаже на тях! Гледайте!

Отдолу се разнесе тътен, отглас от стотици могъщи удари. Юлан Дор и Елей изтичаха при прозореца и погледнаха навън. Очакваше ги потресаващо зрелище.

Високите каменни павилиони, водещи към подземията на града, бяха разтворили врати. От всеки се показваше по един грамаден псевдопод от черно, прозрачно желе, напомнящо веществото, от което бяха направени движещите се пътеки.

Псевдоподите се вдигнаха във въздуха и се разклониха на стотици пипала, които започнаха да преследват бягащите в паника жителя на Ампридатвир. Пипалата ги залавяха, смъкваха от тях сивите и зелени дрехи и ги отнасяха на централния площад, където постепенно се образуваше купчина от гърчещи се, голи тела.

Вече никой не можеше да отличи сивите от зелени жители на Ампридатвир.

— Сега вече Рогол Домедонфорски има големи и силни ръце — произнесе кънтящият глас, — силни като луната и всевиждаци като въздуха.

Гласът идваше отвсякъде и същевременно отникъде.

— Аз съм Рогол Домедонфорски, последният владетел на Ампридатвир! Вижте колко низко сте паднали! Живеете в бордеи, ядете мръсотия! Гледайте — за един миг ще поправа онова, което сте рушили пет хиляди години!

По псевдоподите се показаха хиляди приспособления — остриета от твърда заточена кост; гърла, бълващи синкав пламък; огромни черпаци, от които надничаха всевиждаци очи. Те обикаляха града и навсякъде, където имаше разрушение, копаеха, режиха, изгаряха, заваряваха и доставяха нови материали. След тях оставаше само блестяща, нова повърхност.

Многоръките пипала събираха вековните останки и, подобно на чудовищни по размери катапулти, изпращаха ненужния си товар

навътре в морето. Там, където сградите бяха боядисани в сиво и зелено, те разпръскваха нови, ярки цветове.

По всички улици минаваше тази многоръка вълна, разклоненията ѝ се устремяваха нагоре из сградите, кулите и храмовете, метяха площадите — първо унищожаваша, после създаваха, крояха, конструираха, лепяха и поправяха. Рогол Домедонфорски бе сграбчил в яките си ръце града така, както дървото сграбчва с корените си земята.

След броени минути един нов Ампридатвир взе да се издига от руините — блестящ и сияещ град, горд и неустрашим.

Юлан Дор и Елей следяха всичко това невярващи на очите си. Възможно ли е в един миг да се унищожи цял град и на негово място да се вдигне нов?

Ръцете от черно желе пълзяха по хълмовете, опипваха кухините на пещерите, в които се въргаляха още сънените, преяли от снощния зловещ пир гуни, измъкваша ги един по един и ги показваха на хората.

— Гледайте! — прогърмя гласът гордо и диво. — Това са тези, от които се бояхте! Вижте как Рогол ще се разправи с тях!

Пипалата се изпънаха като тетиви на лъкове, трепнаха и в един миг стоте мятащи се фигури полетяха високо в небето, след което паднаха далеч навътре в морето.

— Той е обезумял! — прошепна Юлан Дор на Елей. — Продължителният сън е увредил разума му.

— Вижте новия Ампридатвир! — бумтеше могъщият глас. — Погледнете го за първи и последен път! Защото сега ще умрете! Вие доказайте, че не заслужавате своето някога славно минало — не заслужавате да почитате своя нов бог — Рогол Домедонфорски. Тук до мен има двама, които ще положат началото на новата раса...

Юлан Дор го погледна учудено. Това пък какво означава? Да остане в Ампридатвир навеки, под влиянието на едно побъркано свръхсъщество?

Никога!

Сигурно това щеше да е едничкият път, когато мозъкът ще допусне толкова близо до себе си.

Той измъкна със светкавично движение сабята и я запрати като копие право в цилиндъра със сиво желе. Тя прониза гладките стени и се подаде от другата страна.

Нечуван шум, никога досега не отеквал из земните простори, разтърси въздуха. Хората на площада се мятаха обезумели.

Пипалата на Рогол Домедонфорски се замятаха в трескава, предсмъртна агония, също както подскачат крайниците на премазано насекомо. Рухнаха великолепните кули, а жителите на Ампридатвир побягнаха с неистови писъци от поредния катаклизъм.

Юлан Дор и Елей изтичаха на терасата, където бяха оставили летящата карета. Догони ги пресипнало хриптене — последните издихания на притихващия глас.

— Още... не съм... умрял! Ако... мечтите ми... са разбити... ще ви убия... и двамата!

Те скочиха в машината. Юлан Дор я вдигна във въздуха. С невероятни усилия едно пипалце овладя хаотичните си движения и се стрелна след тях. Младежът дръпна ръчката и носът на каретата се изви право нагоре. Пипалцето продължаваше да ги следва.

Юлан Дор премести скоростния лост до отказ, вятърът засвистя зад и около машината. Но треперещата ръка на умиращия бог не изоставаше, готова да смаже пращинката, която му беше причинила такава невероятна болка.

— По-бързо! По-бързо! — крещеше Юлан на машината, сякаш бе надарена с разум.

— Нагоре! — добави уплашено девойката. — По-нагоре... по-бързо...

Вече се носеха почти вертикално, но черното пипалце все така се мержелееше зад тях — тъмна, трептяща дъга, чийто край се губеше далеч долу, в града.

И в този миг Рогол Домедонфорски издъхна. Дългата му ръка изведнъж се превърна в облак от дим, който бързо се разсея. Едва сега Юлан си позволи да намали скоростта и двамата си отдъхнаха. Елей се отпусна на рамото му и захлипа.

— Успокой се, малката — погали я Юлан. — Вече сме в безопасност и никога няма да се върнем в този прокълнат град.

— Но къде ще идем? — попита го разплакано тя.

Той огледа със съмнение вътрешността на машината.

— Горкият Кандив — нищо няма да получи. Е, може да му хареса приказката, която смятам да му разкажа. А сигурно ще поиска и каретата... но няма да му я отстъпя.

— Хайде да полетим на изток — предложи шепнешком тя. — Ще летим, ще летим... докато открием къде изгрява слънцето. Може там да има някоя тиха, спокойна долина, с река и много цъфнали дръвчета...

Юлан Дор погледна на юг и се замисли за Каин с неговите тихи нощи и оцветени във винено дни, за просторния палат, който бе превърнал в свой дом, за дивана, от който обичаше да се любува на Санреалския залив, за прегърбените маслинови дръвчета и за живописните дни на карнавала.

— Знаеш ли, Елей — рече той, — мисля, че в Каин ще ти хареса.

ГЛАВА 6

ГИЛ ОТ СФЕРА

Когато малкия Гил от Сфера се родил никак не приличал на своите родители и на другите жители от селото. Това станало постоянна причина за раздразнение на неговия баща. На пръв поглед съвършено нормалното дете било измъчвано от странна и необяснима духовна жажда по непознатото. Гил сякаш бил омагьосан още в утробата на майка си и често, дори при най-незначително вълнение, започвал да се смее, което в началото ужасно развличало околните. Когато станал на четири години, той изведнъж започнал да задава причудливи въпроси:

„Защо квадратът има повече страни от триъгълника?“

„Как ще виждаме, когато угасне слънцето?“

„Има ли цветя на морското дъно?“

„Звездите вдигат ли пара, когато нощем вали?“

На които получавал сърдити отговори, като например:

„Такива са законите на прагматиката, и квадратите и триъгълниците трябва да им се подчиняват!“

„Не съм се замислял. Това е работа на Пазителя!“

„Не, защото се намират високо над дъжда, дори над най-високите облаци и се носят в разрежена среда, където никога не вали.“

Когато Гил пораснал, станал много избухлив, лесно се ядосвал и без много да вниква в същността на нещата, продължавал със своите въпроси:

„Защо човек умира, когато го убиват?“

„Къде отива красотата, когато изчезне?“

„От колко време живее човекът на Земята?“

„Какво има зад небето?“

А бащата отвърщал през здраво стиснати зъби:

„Смъртта е наследникът на живота, който пък е като въздух в балон. Пробиеш ли го и животът започва да изтича отвътре.“

„Красотата е измама за зрението и се подхранва от любовта. Няма ли любов, човешкият мозък не е в състояние да я отличава от всичко останало.“

„Някои хора смятат, че идват на този свят за да се наплюскат и да умрат, други просто си вършат работата. Що се отнася до това, от колко време живеем на Земята, само Пазителя може да ти отговори.“

„Безкрайна пустота.“

Гил размишляваше, опитвайки се да постигне прозрение и да открие тайния смисъл на явленията.

Момчето често бродеше в усамотение из затревените хълмове на Сфера. Искаше да опознае до най-малка подробност света, който го обкръжаваше. Междувременно баща му отдавна бе престанал да отговаря на безбройните въпроси, дори не искаше да ги чува и се оправдаваше, че вече знае предварително какво ще го попитат.

По това време Гил вече бе пораснал достатъчно, за да се вглежда в живота с широко отворени и вече съзряващи очи. Но в угълчетата на устните му сякаш се беше притаил страх и боязън.

Като видя, че баща му все повече се дразни, младежът му каза:

— Само още един въпрос и те оставям на мира.

— Говори — отвърна баща му. — Но да е наистина последен.

— Често си споменавал Пазителя. Кой е той и къде мога да го открия, за да удовлетвори любопитството си?

Бащата погледна сина си, сякаш си бе изгубил ума и отвърна:

— Пазителя охранява Музея на Човека, който се намира в древната Страна на Падащата стена. Вярно, не съм напълно сигурен, че както Пазителя, така Музеят все още съществуват. Мнозина смятат, че Пазителя знае всичко на този свят, но няма съмнение, че са му известни тайните на живота и смъртта.

— Тогава ще открия този Пазител и неговия Музей и също ще се науча да разбирам същината на явленията — заяви решително Гил.

Бащата произнесе тихо:

— Подарявам ти моя любим бял кон, ще ти дам Разтегаемото Яйце, за да се скриваш от зли сили и Искрящия кинжал, за да си светиш в нощта. В добавка ще благословя пътя ти, та опасностите да бягат от теб като от чума и никога да не изгубиш вярната посока.

На езика на Гил се въртяха стотина нови въпроси, главният от които бе откъде баща му притежава всичките тези вълшебни вещи и

как е научил магиите, но вместо това побърза да благодари за даровете и благословията, толкова скъпоценна в тези смутни времена, когато немалко пътници изчезваха безследно в притежаващите лоша слава околности на Асколай.

Той оседла коня, наточи кинжала, хвърли прощален поглед на старото им имение и препусна на север, обзет от желание да опознае света.

Започна пътуването си от река Скаум на борда на един изгнил сал. Тъй като за кратко бе напуснал пътя, благословията изглежда загуби силата си, защото салджията, който му завидя за богатствата, се опита да му ги отнеме със сила. Гил отби ловко ударите му и го изпрати в мътните води на реката, където нещастникът срещна гибелта си.

Когато стъпи на северния бряг на реката, той видя черните тополи и белите колони на Каиин, озарен от тъмния блясък на Санреалския залив.

Докато кръстосваше из мрачните улици, младежът отрупваше минувачите с толкова въпроси, че един от тях — едноок шегаджия — побърза да го отведе при местния гадател.

Самотното, миниатюрно жилище на магьосника бе изрисувано отвън и отвътре с кабалистични знаци. Самият гадател се оказа мършав старец с медна кожа, зачервени очи и дълга, сива брада.

— Каква е тарифата? — попита предпазливо Гил.

— Отговарям на три въпроса. За двацет теркеса давам ясен и изчерпателен отговор, за десет го подреждам в тристишия, които ще трябва сам да си тълкуваш, срещу пет отвръщам с притча, а за един — промърморвам отговора на непознат език.

— Преди това ми кажи колко дълбоки са познанията ти?

— Зная всичко — отвърна гадателят. — Тайните на червеното и черното, изгубените заклинания на Велики Метолам, пътя на рибата в морето и птичия крясък в небесата.

— И къде си научил тези неща?

— По пътя на самовглъбяването — отвърна с усмивка старецът. — Затворих се в моята къщурка, не допусках дори слънчев лъч вътре и стоях така, докато пред мен не се разкриха всички тайнства на света.

— Щом притежаваш толкова скъпоценни познания — рече Гил, — защо живееш в такава мизерия, без капка масълце за светилника и с

парцали на гърба?

— Върви си, махай се! — ядоса се гадателят. — Похабих вече петдесет теркеса мъдрост за тъпите ти въпроси, а не съм видял и един грош от кесията ти. Ако ти трябва безплатно образование, иди при Пазителя.

И той спусна кепенците на къщичката.

Гил се настани в един хан за през нощта, а на сутринта отново продължи на север. Пътят заобиколи пустеещите руини на Стария град и неусетно навлезе в легендарната гора.

Много дни той язди на север и докато следваше пътя, не срещна никаква опасност. Нощем се прибираше заедно с коня в Разтегаемото Яйце — прозрачна мембрана, непроницаема за зли сили, остри нокти, натиск, звук и студ — и двамата спяха необезпокоявани от вилнеещите отвън кръвожадни създания.

Червеното слънце светеше все по-слабо, дните се скъсяваха, а нощите ставаха по-студени и дълги, докато един ден на хоризонта се показаха зъберите на Аквилския масив.

Дърветата постепенно се снишиха и разрешиха, все по-често започна да се среща местното даобадо — стебло от вплетени корени, завършващо с колона от виолетови листа. Когато заобиколи един подобен гигантски екземпляр, Гил се озова пред селце от торфени колиби. Цяла сюррия странни, кресливи човечета се завтекоха насреща му и го заобиколиха, изпълвайки въздуха с непоносима врява. Изглежда нямаха лоши намерения, защото на лицата им се четеше откровено любопитство. Гил бе не по-малко заинтригуван от тях, но никой не го заговори, докато не се доближи с бавна крачка старейшината — едър, грубоват мъж, с нахлупен калпак от нещавена кожа и кафяв ямурлук, изпод който се подаваше дълга, масуреста брада — та не беше никак лесно да се разбере къде свършва дрехата и къде започва окосмяването. Миризмата, която предхождаше приближаването му, пробуждаше много неприятни мисли, но Гил се постара да прикрие чувствата си от съображения за вежливост.

— Къде си тръгнал? — попита старейшината.

— Намислил съм да пресека планините и да открия Музея на Човека. Ще ми кажеш ли как да стигна до там?

Старейшината се завъртя и вдигна немитата си десница.

— Ей там е Оманската клисура, през нея минава най-късият и най-безопасният път, макар път да няма. Никой не идва нито отива към планината, защото, преминеш ли отвъд клисурата, ще се озовеш в непозната страна.

Последната новина никак не зарадва Гил.

— Тогава откъде знаете, че Оманската клисура води към Музея? Старейшината сви рамене.

— Така се казва в легендата.

Конят на Гил внезапно изпръхтя обезпокоено. Той се обърна да потърси причината и забеляза, че иззад близкия плет го наблюдават неколцина голи гиганти, мръсни, с русоляви коси и воднисти, сини очи. Имаха восьчнобледи лица, с безкрайно тъпи изражения. Докато ги разглеждаше, един от тях подсмръкна шумно и загълта някаква кафява каша от дървена купа.

— Това пък що за странни създания са? — поинтересува се Гил. Старейшината се опули, изненадан от невежеството му.

— Пещаци — за обработка на хмел — поясни той и махна с ръка към коня. — Но като твоя досега не бях виждал. Нашите возят меко и не са злобливи, освен това няма по-вкусно месо, когато ги одереш и изсушиш.

Той приближи с дръзко изражение и впи алчен поглед в обкованото седло и везаното покривало на коня.

— Виж, този си го бива. Готов съм да ти предложи най-едрия от моите пещаци срещу твоето животно и украсата.

Гил любезно отклони наглото предложение като отвърна, че е свикнал с коня и няма никакво намерение да се разделя с него и старейшината сви рамене с безразличие.

Откъм селото долетя протяжен вой. Едрият мъж се озърна и кимна с глава.

— Време е за ядене. Идваш ли?

— Май не съм гладен — рече Гил и погледна мляскащото същество, което очевидно използваша да помага за приготвянето на храната. — Все пак ти благодаря за поканата.

След което си тръгна, и докато заобикаляше широкото стебло на деобадото, хвърли поглед назад към селцето. Някаква странна дейност кипеше сред колибите. Изведнъж Гил си спомни алчния поглед на старейшината, а също и че се е отклонил от защитения с бащината

благословия път, и побърза да пришпори коня към прикритието на дърветата.

Когато наближи хълмовете, гората отново се разреци, отстъпвайки място на затревена савана, обрасла с изсъхнали храсталаци, които пукаха и трещяха под копитата на коня. Гил дръпна юздите и огледа местността. Слънцето, старо и червено като презряла диня, бавно се спускаше на югозапад, а сумрачната му светлина едва осветяваше долината. Силуетът на планината изглеждаше някак призрачен под разсеяните му лъчи. Гил погледна дължината на сянката си и отново провери височината на слънцето — оставаше не повече от час дневна светлина, преди да се спусне непрогледната нощ над изстиващата Земя. Той се извърна към селото — навсякъде само Пустош и никакво движение.

Всъщност не — откъм гората се зададоха в тръс четири пещаци, понесли на раменете си полуголи мъже. Като зърнаха Гил, преминаха в неравен галоп. Младежът почувства, че кожата му настръхва, отпусна юздите и пришпори коня през равнината право към Оманската клисура. Следващия път, когато погледна, пещациите и хората отзад бяха доста повече.

Слънцето вече опираше хоризонта, когато далеч напред се появи още една гора, скрита под покривалото на здрача. Гил хвърли бърз поглед на преследвачите, които бяха скъсили разстоянието до около миля и отново впери поглед в гората.

Не беше кой знае какво убежище, като се имаха пред вид потенциалните ѝ зловеци обитатели.

Гората го погълна и скри под гъстите си клони. Може би ще успее да се изплъзне от преследвачите си, ако пещациите не могат дадушат следата му. На няколко пъти сменя посоката, дори свърна обратно, с надеждата да избегне потерята. Най-сетне дочу шум от тежки стъпки недалеч пред него, спря и скочи безшумно от коня. Намираше се в обрасла с храсталаци падина, добре прикрита от любопитни погледи. Малко по-късно видя лъскави глави да се показват над храстите, но преследвачите го отминаха и скоро стъпките и хрипливите им крясъци утихнаха в далечината.

Конят продължаваше да пристъпва разтревожено. Листата на клоните трепнаха от излезлия хладен вятър. От земята се вдигна влажна мараня и заедно с нея дойде тъмнината.

Гил потрепери и реши, че ще е най-добре, ако час по-скоро напусне гората. Колкото се може по-далече от селото и неговите ужасни обитатели...

Той пришпори коня нагоре към височината, през която преди малко бяха преминали преследвачите, спря и се послуша. Дочу гласове на хора и завъртя коня в противоположна посока като му остави пълна свобода да избира пътя си в гората.

Сплетените над главата му клони едва пропускаха угасващата, алена светлина. Из въздуха се носеше неприятната миризма на плесен. Конят пристъпваше внимателно, а ездачът му, напрегнал всички сетива, се взираше в сумрака. Очите му вече почти не различаваха отделните предмети, затова пък интуицията му подсказваше, че смъртта и заплахата дебнат съвсем наблизо. Обля го студена пот, той дръпна внезапно юздите, скочи от коня и пусна да расте Разтегаемото яйце, след което се притаи, заедно с уплашеното живото, вътре. Чак сега си позволи да въздъхне облекчено...

* * *

През клоните отново се процеждаше слаба, рубинена светлина, но този път идваше от изток. Когато Гил се подаде от Яйцето, дъхът му остави облаци бяла пара в студения утринен въздух. Той похапна шепа изсушени плодове, даде овес на коня, яхна го и отново пое към планините.

Гората остана зад гърба му и Гил излезе на просторно плато. Оттук планинската верига представляваше величествено и незабравимо зрелище — на запад тя се простираше до Мелантин, а на изток стигаше чак до Страната на Падащата Стена. Къде ли беше Оманската клисура? Младежът напразно се оглеждаше за някакъв проход сред възвишенията.

Неусетно заваля, стана още по-студено, а откъм скалите се появи лека мъгла. Но никъде нямаше и следа дори от тясна планинска пътека.

* * *

Гил от Сфера беше изгубен в тази страна на ветрове и оголени зъбери. Нощта се спусна, а той продължаваше да се поклаща на седлото, оставил на коня да го води в тъмнината. Далеч зад него тъмнееше северният вход на Оманската клисура и планината, но сега, под ниските, мрачни облаци, посоките сякаш се сливаха. Единствената растителност бяха редките, бодливи и изсъхнали храсталаци. Той се приведе леко и конят отново се понесе в тръс.

Привел глава от насрещния вятър, Гил оглеждаше околността с надеждата да открие и най-малък признак за човешко присъствие. Смалилата се планина бе като мумифициран труп на отдавна умряло божество.

Конят неочаквано спря и младежът установи, че е стигнал ръба на просторна долина. Вятърът беше утихнал и долината изглеждаше като царство на мира и покоя. Гил напрегна изморените си, зачервени от вятъра и слънцето, очи. Най-сетне — долу, под мъглата, се показаха останките на мрачен и безлюден град. Улиците му тънеха в прахоляк, а покривите на къщите бяха хлътнали и изгнили.

Конят изпръхтя и задраска с копито по каменистата земя.

— Странно място — промърмори Гил. — Никакви светлини, нито звуци... Трябва да е изоставено още в дълбока древност...

Той се поколеба дали да слезе по широките, издялани в камъка стъпала. Накрая, завладян от отчаяна решителност, побутна коня надолу по хълма.

Когато влезе в града, копитата зачаткаха звънливо по калдъръма. Къщите бяха направени от дялан камък и изглеждаха необичайно запазени за възрастта си. Само тук-там по стените имаше пукнатини или зейнали отвори... Гил долови мирис на дим. Нима все още тук живееха хора?

— Ей! — извика той, забравил всякаква предпазливост. Не последва отговор, нищо не помръдваше в мъртвилото наоколо.

Той продължи да язди.

Улицата се разшири и плавно зави към голямо здание, в чиито прозорци младежът видя да трепва светлина. Отпред постройката имаше четири големи прозорци с малки балкони, украсени с изящни орнаменти. Пред голямата централна тераса сияеше мраморна балюстрада, високата масивна врата бе леко открехната и именно зад нея идеше шумът, светлината и тихата музика.

Гил замръзна неподвижно с втренчен поглед — но нито къщата, нито светлината бяха привлекли вниманието му. Той скочи пъргаво от коня и се поклони на младата жена, приседнала грациозно върху парапета на балюстрадата. Макар нощният въздух да щипеше кожата, тя носеше тънка прозрачна туника със светлооранжев цвят. Топазени коси се спускаха свободно към крехките момински рамене, а на лицето ѝ лежеше отпечатък на тъга и дълбок размисъл.

Когато Гил се изправи, младата жена кимна лекичко, усмихна се и неволно завъртя с пръст немирния кичур, който се спускаше на лицето ѝ.

— Негостоприемна нощ за пътници.

— Негостоприемна и за мечтатели под звездите — отвърна Гил.

Тя се усмихна отново.

— Не ми е студено. Седя тук и мечтая... и слушам музиката.

— Какво е това място? — попита Гил и се огледа. — Има ли тук и други, освен теб?

— Нарича се Карчизел — обясни момичето — и е изоставен преди близо десет хиляди години. Сега аз и престарелият ми чичо сме единствените му обитатели. Крием се тук от сапонидите.

„Интересно, помисли си Гил, дали тази жена не е вещица?“

— Измръзнал си и си уморен — междувременно отбеляза момичето. — А аз те държа на улицата. — Тя се надигна. — Заповядай, всичко, което имам, е твое.

— Трогнат съм от сърце — отвърна чистосърдечно Гил. — Но първо, трябва да се погрижа за коня.

— Заведи го в конюшната зад къщата — тя му посочи една дървена къщурка, която се подаваше иззад каменния ъгъл на високата сграда.

Младежът отведе коня, привърза го вътре, свали седлото и му даде храна. После спря за малко на прага и се заслуша отново в тихата музика, долавяйки странни ухания да се носят из въздуха.

— Странно, много странно — промърмори той. — Чичото свири, а момичето седи само под звездите... — замисли се. — Дали пък не прекалявам с мнителността си? Ако е вещица, от мен няма какво да получи. Ако пък наистина, както казва, се крият тук, тогава ще им се отплатя с вести от Асколай за предложеното гостоприемство. — Той се пресегна, извади от джоба на седлото флейтата и я пъкна в колана.

Когато се върна, момичето го очакваше пред вратата.

— Не ми каза името си — рече тя. — Искам да те представя на чичо.

— Аз съм Гил от Сфера, на брега на река Скаум в Асколай. Ами ти?

Тя се засмя и бутна тежката порта. Топла, жълта светлина очерта кръг върху калдъръма.

— Нямам име. Не ми и трябва. Никога не съм имала друго, освен чичо, а когато той заговори, аз съм единствената, която може да го чуе.

Гил я погледна изумено, след това се сети, че тук е само гост и не бива да се изненадва на нищо и побърза да си придаде безразличен вид. Може би тя също го подозираше в магьосничество и тъкмо по тази причина криеше името си от него — за да не го обвърже със заклинание.

Двамата влязоха в покрития с плочник хол и мелодията от флейтата се усили.

— В такъв случай, ако ми позволиш, ще те наричам Амет — предложи Гил. — Това е едно южно цвете, златисто и ароматно като теб.

Тя кимна:

— Нека за теб бъде Амет.

По стените на просторната гостна висяха гоблени, вътре беше топло, в камината трепкаха огнени езици, а върху масата бяха подредени различни вкусни ястия. На пейката до масата се бе настанил и самият музикант — старец с дълга, бяла, сплъстена коса и брадясало, немито лице. Беше облечен с парцаливо наметало и с изсъхнали, проядени от времето и пътищата сандали на мръсните си крака. Въпреки че ги видя, той продължи да свири, а девойката още с влизането взе да се движи в ритъма на мелодията.

— Чичо Людовик! — извика тя с весело. — Водя ти гост — сър Гил от Сфера.

Гил се вгледа в лицето на стареца и това, което видя, само засили учудването му. Макар и подпухнали от възрастта, очите му бяха живи и в тях искреше интелигентност, дори се виждаха радостни пламъчета. Тъкмо тази радост озадачи младежа, тъй като лицето си оставаше равнодушно, като да беше издялано от камък.

— Обичаш ли да свириш? — попита го Амет. — Чичо ми е ненадминат музикант, а сега е неговият час за занимание. От много години се придържа към този режим...

Тя завъртя глава и се поклони леко на Людовик. Гил кимна любезно. Момичето махна с ръка към отрупаната маса.

— Угощавай се, Гил, а аз ще ти наляя вино. Сетне можеш да посвириш с нас на флейта.

— С удоволствие — и забеляза, че радостта вече преливаше от очите на Людовик и разтягаше ъгълчетата на устните му.

Той се зае да утолява глада си, а Амет му наля пълен бокал със златисто вино, което младежът прие с видимо задоволство. Още след третата чаша главата му се замая. А старецът не преставаше да свири — ту подхващаше някоя игрива мелодия, като лек пролетен дъждец, ту засвирваше тъжна кантата за изгубения океан на запад, или ги разнообразяваше с весела детска песничка. Гил забеляза, че настроението на девойката се менеше с това на мелодията — радост и тъга следваха една след друга. Още един странен факт, който прибави към другите. Но и той си имаше обяснение — тези хора живееха отдавна в усамотение и бяха се сдобили с причудливи навици и маниери, в които, обаче, нямаше нищо лошо.

Той приключи с яденето, изправи се и се подпря на масата. Людовик прърхаше с пръсти по флейтата, имитирайки песните на весели пролетни птички. Амет дотича при госта и затанцува около него. Той долови топлината на тялото ѝ и дъха на парфюма ѝ. Лицето ѝ цъфтеше от щастие... докато това на стареца изглеждаше по-мрачно от всякога — сякаш се досещаше за неизказаните мисли и желания на младежа.

— А сега — въздъхна Амет — искам да ни посвириш на флейта. Ти си толкова млад и силен. — Тя зърна изненадата в очите на Гил и побърза да добави: — Искам да кажа, че можеш да заместиш стария чичо Людовик, а след като той си легне, двамата можем да останем край огъня и да си говорим цяла нощ.

— С радост ще ви посвирия — съгласи се Гил и мислено прокле сговорчивостта си, подхранвана от кипящото в кръвта му вино. Чудно, колко увлечени бяха тези двамата по музиката.

— Свири тогава! — нареди развълнувано Амет и го побутна леко към Людовик.

— Чакай — нека първо чичо ти да довърши мелодията — предложи Гил. — Не бих искал да прекъсвам...

— Не, веднага щом му покажеш, че искаш да го смениш, той ще спре и ще ти даде флейтата си. Само протегни ръка... не се безпокой, чичо е глух.

— Тъй да бъде — склони Гил. — Но аз си имам моя флейта.

И той извади дървения инструмент от колана.

— Защо... какво значение има? — попита, объркан от израженията върху лицата и на двамата — безнадеждност и отчаяние върху неговото и кратък изблик на гняв върху нейното.

Разколебан, Гил отстъпи назад.

— Не искате ли да свиря?

За кратко се възцари неловко мълчание.

— Разбира се, че искаме — заговори накрая Амет, отново примамлива и сияеща. — Но мисля, че чичо ще е истински щастлив, ако те чуе как свириш с неговата флейта. Толкова е привикнал към звуците ѝ, че може да се подразни от твоята...

Людовик закима и на лицето му отново изгря светлината на надеждата. Инструментът наистина заслужаваше уважение — великолепна изработка от сребро с позлатени краища и орнаменти и старецът го стискаше така, сякаш за нищо на света не би се разделил с него.

— Вземи флейтата — прошепна Амет. — Няма да има нищо против — ще видиш. — Людовик закима енергично с глава, в потвърждение на думите ѝ. Но Гил, втренчил поглед в мръсната му, пожълтяла брада, продължаваше да се двоуми.

— И моята флейта си я бива — упорстваше той. — Не виждам смисъл да вземам тази на чичо ти. Само ще го притесня. Чуйте — младежът вдигна флейтата и я опря до устните си. — Ето една песен от Каиин, която се казва: „Опалът, перлата и паунът“.

Той засвири и Людовик чевръсто го последва, като запълваше празнините и добавяше нови звуци от себе си. Забравила доскорошното си раздражение, Амет ги слушаше с притворени очи и се поклащаше в ритъма на музиката.

— Хареса ли ти? — попита Гил, след като приключи.

— Много. Защо не опиташ същата мелодия на флейтата на чичо? Толкова леко се свири на нея, едва чака дъхът да напусне устата ти.

— Не — поклати глава Гил, споходен от неочаквано подозрение. — Бива ме да свиря само на моята флейта. — Той я вдигна и този път подхвана весела празнична мелодия, изпълнена с карнавална атмосфера. Демонстрирайки превъзходните си умения Людовик не само се включи, но и доразви мелодията по невъобразим начин, а Амет, завладяна от новия ритъм, заигра поредния танц, като идеално следваше ритъма.

Гил продължи с шеметна тарантела от селския фолклор и девойката танцуваше все по-бързо и буйно, разперила ръце и поклащайки щастливо глава. И отново флейтата на Людовик не само пригласяше, но добавяше великолепни нови мотиви, извисяваше се нагоре, спускаше се в долния регистър, шептеше, галеше ухото, сипеше игриви допълнения...

Старецът бе впил очи в танцуващата фигура. Неочаквано подхвана своя мелодия, изпълнена с такова безумно отчаяние и умопомрачаващ ритъм, че Гил, на свой ред завладян и разпален от чудесния дует, взе сам да измисля и добавя мотиви, свирейки както никога досега — все по-бързо, по-силно и по-ясно.

Очите на Людовик блестяха трескаво, пот се лееше по челото му, а звуците на флейтата раздираха въздуха с екзалтираните си акорди.

Амет танцуваше като обезумяла, нищо не бе останало от предишната ѝ спокойна красота — сега изглеждаше чужда и грозна. Музиката блъскаше по всички сетива и ставаше почти непоносима в своята натрапчивост. Сива пелена се стелеше пред очите на Гил, той видя Амет да пада в несвяст с пяна на виолетовата си уста. В този момент старецът скочи от пейката, изтича при нея и след като я огледа бързо, подхвана бавен печален химн, чието послание бе колкото очевидно, толкова и страшно.

Той зовеше смъртта...

Гил от Сфера се обърна и избяга от стаята, като се озърташе с разширени от ужас очи. Людовик така и не му обърна внимание — надвесен над проснатото тяло на девойката, той издихваше с безмерна ярост звуците, сякаш ги забиваше като кинжали между крехките ѝ рамене.

Гил спря, едва когато се озова на улицата и студеният нощен въздух охлади вълнението му. Изтича в конюшната и дремещият кон нежно го близна с език. Сложи с треперещи движения седлото,

нахлузи юздите, метна се отгоре и пришпори коня по тъмните улици на Карчизел — покрай зяпналите, черни прозорци, през павираните площади — далеч от музиката, която вещаеше смърт!

Дълго препуска в нощта Гил от Сфера — право към тъмния масив на планините под бледата звездна светлина и едва, когато доближи първите хълмове, спря и се обърна назад.

Над каменната долина вече се показваше заревото на утрото. Но къде е Карчизел? Нямаше и следа от града — само предишните руини...

Чакай! Това не беше ли звук от флейта?

Не. Само тишина...

И все пак...

Не. Някакъв камък се изтъркаля в долината.

Гил потърси с очи къде е север и пое по пътя, който за кратко беше прекъснал.

Стените на дефилето, в което не след дълго навлезе, бяха от отвесни гранитни плочи, изпъстрени с алени и черни паяжини на лишеи, тук-там разнообразени от сини планински цветя. Тропотът на конските копита отекваше глухо в каменните сводове твърде силно за изострения слух на Гил, който, все още бе под впечатление на преживяното през изминалата нощ. Очите му се затваряха от умора и той се отпусна в седлото, оставяйки се на коня да го води.

Когато се събуди, стените на дефилето се бяха събрали дотолкова, че небето отгоре почти не се виждаше.

Пътеката ставаше все по-стръмна, очевидно билото бе съвсем близо. Още съвсем малко и той се озова върху тясна площадка, а под краката му се разстиляше безкрайна степ — като спокойно, зелено море. В подножието на планината, заобиколено високи дървета, блестеше гладката повърхност на езеро. На един хълм на отсрещния бряг се издигаше порутена, сиво-бяла крепост.

Може би това е Музеят на Човека?

Всичко се мержелееше пред уморените му очи. Гил слезе от коня, извади Яйцето и го остави да се разпъне.

* * *

Слънцето се изтърколи зад планината и над тундрата се спусна здрач. Едва тогава Гил се събуди и се освежи в близкия поток. Даде овес на коня и похапна от запасите изсушени плодове, после го оседла и заслиза надолу по тясната планинска пътека.

На север долината се простираше докъдето му стигаше погледът, планината зад него хвърляше дълга сянка и от нея появаше хлад. Сумракът се сгъстяваше и равнината взе да губи очертанията си, сякаш потъваше. Той дръпна юздите на коня и спря разколебан. Да язди ли по тъмно, без да знае какви опасности го дебнат?

До слуха му долетя тъжен стон. Гил замръзна и вдигна очи към небето. Какво беше това — въздишка, плач?... Още един подобен звук се чу по-близо, като шум от триене на дрехи. Гил се завъртя в седлото. През мрака право към него се носеше неясна фигура, загърната в бели дрехи. Изпод качулката надничаха тъмни, хлътнали очи, като дупки на череп.

Съществуването издаде още един тъжен вопъл и изчезна, сякаш отнесено от вятъра. Парализиран от ужас, изгубил контрол над тялото си, Гил клюмна и се подпря върху гривата на коня. Усещаше раменете си голи и незащитени. Той се отпусна на земята и със сетни сили разпъна Яйцето за себе си и коня. Едва вътре дойде на себе си, разстла постелята и се изтегна, загледан в мрака зад непроницаемите стени. Сънят постепенно го обори и така премина нощта.

Събуди се призори и отново пое на север. Пътеката бе като тясна лента от пясък между назъбени, заскрежени камънаци и така продължи да се извива още много мили. Водеше право към хълма, който Гил видя от върха на планината, и той очакваше да зърне покриви над дърветата или издигащ се към небето дим. И наистина, не след дълго от двете страни се показаха грижливо обработени ниви, лехи и овощни градини. Гил продължи, като се озърташе за хора.

От едната му страна изникна каменна ограда, подпряна с черни, опушени греди. Върху един от камъните бяха изсечени четири ръце, сочещи към централната колона, а по перилата имаше изрисувани спирали. Зад оградата се виждаше тъмно, разкопано, разровено или опожарено петно — знак, че нещо ужасно се е случило, може би внезапен пожар или удар с гигантски чук. Гил още се чудеше каква е истинската причина, когато забеляза трима души да приближават право към него.

Конят изпръхтя и се задърпа обезпокоен. Тримата го заобиколиха пъргаво и решително, отрязвайки пътя му за отстъпление, единият от тях се пресегна и хвана юздите.

Бяха високи, добре сложени мъже, облечени с плътно прилепнали костюми от нещавена кожа и меки, прихлупени шапки с наушници, под които се виждаха продълговати, бледи лица, златисти очи и блестящи, черни коси.

Без съмнение не бяха диваци: движеха се с добре отработен синхрон, следяха зорко движенията на Гил и поведението им говореше за дисциплинираност и солидна военна подготовка.

Водачът на групата пристъпи напред. Нито заплаха, нито доброжелателност се четеше върху лицето му.

— Добра стига, страннико, накъде си тръгнал?

— Добра стига — отвърна предпазливо Гил. — Тръгнал съм накъдето ме води моята звезда... Вие да не сте сапониди?

— Тъй наричат народа ни, а пред теб е нашата столица — Сапонис. — Той оглеждаше младежа с нескрито любопитство. — По цвета на дрехите ти предполагам, че идеш от юг.

— Аз съм Гил от Сфера на река Скаум в Асколай.

— Дълъг е бил пътят ти — отбеляза сапонидът. — Много опасности дебнат по друмищата. Голямо трябва да е желанието, което те подтиква, а и звездата, дето я спомена, сигур добре те пази.

— Пътят е кратък, когато ясно виждаш целта, а приключенията са отдушник за онова, което напират отвътре.

— През Фер Аквила ли мина? — попита с нарастващо уважение сапонидът.

— Оттам — сред студени ветрове и негостоприемни скали. — Гил погледна назад към тъмнеещия планински масив. — Едва вчера вечерта излязох от клисурата. Някъде тогава над мен се появи призрак и отпърво сметнах, че смъртта най-сетне е решила да ме прибере.

Той млъкна изненадан, защото думите му изглежда бяха предизвикали неочаквана реакция у сапонидите. Чертите им се изкривиха, лицата побледняха и зъбите им звучно затракаха. Водачът, забравил наперената си поза, взе да шари уплашено с очи по небето.

— Призрак... с бели дрехи... литнал нависоко?

— Да, познат ли е по тези места?

— Донякъде — отвърна колебливо и след кратка пауза водачът. — Това е зла поличба... Но аз прекъснах разказа ти.

— Няма много за разказване. Приютих се през нощта, а на сутринта слязох във вашата равнина.

— Какво, никой ли не те нападна? Дори Кулбол — Крачещата Змия, който дебне нейде из близките хълмове?

— Не видях никакви крачещи змии, нито пълзящи гущери, но и пътят ми е защитен чрез благословия, а пък аз се придържам свято към принципа да не причинявам вреда никому.

— Любопитно, любопитно.

— А сега, надявам се, ще ми разрешите и аз да ви поразпитам, тъй като също съм любопитен да узная — какъв бе този призрак и какви злини предвещава?

— Питаш за неща, които не знам — отвърна с очевидна предпазливост сапонидът. — А за този призрак по-добре да не говорим, че току-виж сме го предизвикали.

— Както желаш. Кажете ми поне...

Не бива да бърза с въпросите за Музея на Човека, преди да подразбере как се отнасят сапонидите към скритите в него знания.

— Да? — подсети го сапонидът. — Какво те интересува?

Гил посочи с ръка тъмното петно зад каменната ограда.

— Каква е причината за ей онази дупка?

Сапонидът проследи ръката му с безизразен поглед и накрая сви рамене.

— Това е място с много древна история, за което малко се знае. Смъртта се навърта наоколо и нито едно живо същество не може да влиза вътре, без да предизвика ужасяващи разрушения — без съмнение породени от могъща магия и гневни заклинания. Там изпращаме само осъдените на смърт... Но стига вече. Сигурно искаш да си починеш и освежиш. Ела, ще те отведе в Сапонис.

Тримата се извърнаха като по команда и закрачиха към града, а за Гил не оставаше друго, освен да ги последва.

Когато наближиха гористия хълм пътеката се разшири до черен път. Отдясно брегът на езерото беше съвсем близо, зад съвсем тесен пояс от червеникави тръстики. От време на време тръстиките отстъпваха място на грубо сковани дървени пристани, за които бяха

привързани дялани от дънери ладии с високо издигнати над водата носове и кърми.

Изкачиха склона и влязоха в града. Къщите бяха дървени, на два-три етажа, богато украсени с резба — гравюри на птици, гущери, листа, звезди и още какво ли не. Пердетата, които закриваха прозорците, бяха избродирани в подобен стил в най-различни цветове. Без съмнение подобна украса се ползваше с голяма почит по тези места.

Хората, които срещаха, се движеха безшумно и разговаряха с тихо, а дрехите им се отличаваха с такава изящност, каквато Гил не предполагаше, че може да срещне из северните степи.

Водачът спря и се обърна.

— Ще бъдеш ли така добър да изчакаш тук, докато съобщя на войводата за теб, за да се разпореда за подobaващо посрещане?

Молбата бе придружена от любезен и искрен поглед, но въпреки това на Гил се стори, че долавя нещо скрито между думите. Ала тъй като все още се намираше на пътя и никой не го караше да го напусне, той прие с любезно кимване. Сапонидът изчезна, а младежът взе да се любува на накачалите по околните хълмове красиви къщи.

Няколко любопитни девойки се доближиха за да разгледат чужденеца. Той ги огледа също толкова любопитно, но съвсем скоро откри странна особеност във вида им, нещо, на пръв поглед, съвсем неуловимо. Носеха елегантни плетени дрехи, украсени и боядисани в различни цветове, бяха гъвкави и стройни и дори не им липсваше известна кокетност. Но въпреки това...

— Ще разрешите ли да продължим, сър Гил? — попита сапонидът, който междувременно се беше върнал.

Като се стараеше да прикрие дори намек за подозрение в думите си, Гил отвърна:

— Сигурно разбирате, любезни ми господине, че съгласно изискванията на бащината ми благословия, не бива да се отклонявам или да напускам пределите на пътя, който следвам, защото ще се превърна в лесна плячка за всякакви злини и проклетия, които може би ме дебнат и следват отдавна, в очакване на подходящия момент.

Сапонидът кимна в знак, че го разбира.

— Естествено това е солидна причина. Но в случая, мисля, че можете да ми се доверите. Войводата вече бърза към площада, където

смята лично да ви поздрави.

Гил се поклони в знак на благодарност и те продължиха по пътя. След около стотина крачки се озоваха сред градина, в която растяха ниски храсти с малки листа във формата на сърчица. Те бяха червени, зелени и черни. Сапонидът спря и се обърна към Гил.

— Тъй като сте чужденец по тези места, съм длъжен да ви предупредя никога да не стъпвате в тази градина. Това е едно от нашите свещени места и според традицията всеки, който дръзне да го оскверни, ще бъде наказан жестоко.

— Разбрах предупреждението и обещавам да спазвам закона.

Продължиха още малко и скоро навлязоха в гъста горичка, от която със секващи дъха писъци наизскачаха спотаени чудовища с пламтящи очи и грамадни, острозъби челюсти. Конят на Гил се подплаши, изправи се на задните си крака и смачка няколко от свещените храсти. Изведнъж неколцина от сапонидите дотичаха, овладяха коня, сграбчиха Гил и го смъкнаха от седлото.

— Хей! — извика младежът. — Какво означава това? Пуснете ме веднага!

Водачът се приближи като поклащаше укорително глава.

— Как можа, след като тъкмо те бяхме предупредили!

— Но онези чудовища подплашиха коня ми! — оправдаваше се Гил. — Не съм виновен за случилото се, пуснете ме и да си продължим по пътя.

— Боя се — рече сапонидът, — че няма начин да подминем наказанието, определено от традицията. Не виждам никакъв смисъл да обръщаме внимание на жалките ти протести. Защото животните, които нарече „чудовища“ в действителност са безвредни домашни добичета. Освен това, внимателно следях коня, който яздиш и забелязах, че каквото и движение да извърши, неизменно е по твоя команда. И трето — дори да приемем, че си прав, това би означавало, че действията ти са непредсказуеми и рано или късно отново ще оскверниш нашата свещена земя. Трябваше да се погрижиш предварително, за да не допуснеш подобна проява на неуважение, тоест да предвидиш дори непредвидимото, за да съхраниш добрите си отношения с нас. А това лесно можеше да бъде решено, ако беше слязъл от коня в мига, когато те предупредихме, и да го поведеш след теб. След всичко гореказано, длъжен съм да те обявя за виновен в неподвиждане, неуважение и

дори нетърпимост към чуждите ценности. Ето защо, като кастелан и Почетен четец на молебствията, лично отговорен за своевременното залавяне на всички закононарушители, трябва да се разпоредя да бъдеш задържан, окован и хвърлен в тъмница, докато удари часът да се изпълни наказанието.

— Всичко това е някаква зла шега! — избухна Гил. — Така ли, диваци такива, се отнасяте към един самотен и доверчив пътешественик?

— Ни най-малко — възрази кастеланът. — Ние сме високо цивилизован народ, който тачи и съхранява наследените от миналото обичаи. И тъй като това минало е било далеч по-величествено от настоящето, докде ще стигнем, ако не спазваме поне законите, които ни е оставило?

Гил преглътна напирашите ругатни и запита с поуспокоен тон:

— И какво наказание се предвижда според законите ви?

— Традицията повелява да бъдат приведени в изпълнение три наказателни действия, които, уверен съм, в твоя случай ще бъдат крайно снизходителни. Но докато обсъдим формата и начина, ще трябва да те затворим в Кафеза за престъпници. — Той даде знак на хората, държащи Гил за ръцете. — Отведете го, но не пресичайте нито път, ни пътека, защото благословията на баща му ще ви обезсили и той ще се изплъзне от правосъдието.

Отведоха го в добре проветрена, но слабо осветена килия с каменни стени. Подът беше сравнително сух, дори нямаше пълзящи гадинки. Не го претърсиха, дори не му взеха Искрящия кинжал от ножницата. Все още завладян от подозрението, че е бил измамен, Гил се просна на сламеника и скоро след това заспа.

Така премина денят. Дадоха му храна и вода, по някое време дойде да го навести кастеланът.

— Наистина си щастливец — заяви той. — Като свидетел по делото, успях да внуша, че действията ти са били породени по-скоро от небрежност, отколкото от зъл умисъл. Така най-суровите наказания отпаднаха, а те повеляваха следното: първо, престъпникът да си отреже пръстите и да ги пришие върху кожата на шията си; второ, в продължение на три часа да ругае чистосърдечно всички свои роднини и предшественици, като прибегне до каноните от Общата харта на анатемите, без да пропуска дори онези, които са се оплаквали от

слабоумие и други умствени заболявания, докато не изреди по няколко пъти всички членове на неговия клан и трето, да извърви една миля по дъното на езерото с оловни обувки дирейки Изгубената Книга на келите. — Приключил, кастеланът хвърли на Гил доволен поглед.

— От мен какво се иска? — попита разтреперан младежа.

Кастеланът събра пръсти и притвори замислено очи.

— Както вече споменах, твоите наказания са олицетворение на снизхождението, което пожела да прояви спрямо теб войводата. Първо, да обещаеш, че никога няма да повториш престъплението си.

— С най-голямо удоволствие — кимна Гил и побърза да се закълне.

— Второ — продължи кастеланът с лека усмивка, — по време на Голямата процесия за Пулкитрудския празник да отсъдиш коя от девиците в нашето градче е най-хубава.

— Ама че тежка задача — ухили се Гил. — И защо точно на мен се падна?

Кастеланът въздъхна и зарея поглед в тавана.

— Има цял куп обективни причини, но ето най-важната — всеки друг щеше да е в родствени отношения с някоя от участниците — било то сестра, дъщеря, или племенница — та едва ли би могъл да бъде сметнат за непредубеден. А ти си външен човек и твоята кандидатура е най-подходяща за този пост.

Макар кастеланът да говореше искрено, Гил не можеше да си обясни какво толкова важно има в избора на най-красива мома.

— А третото? — изгуби търпение той.

— Ще го научиш след края на състезанието — което, между другото, е насрочено за днес следобед.

След тези думи сапонидът напусна килията.

Гил, младеж, нелишен от суетност, прекара следващите няколко часа в отчаяни опити да повъзстанови изгубения блясък на костюма си. Уми се, оправи и нагласи шапката, среса си косите и когато кастеланът се върна, беше почти сигурен, че от предишния му окаян вид няма и следа.

Изведоха го навън и го насочиха към най-високата част на Сапонис, където имаше голяма, павирана тераса. Той се обърна към кастелана и го попита:

— Как така решихте да ме пуснете отново на пътя? Нали знаете, че тук съм защитен от зли помисли и деяния.

Кастеланът сви рамене.

— И какво от това, няма да спечелиш кой знае колко, ако разчитаеш на подобна временна недосегаемост. Ей там пътят пресича мост, който лесно можем да разрушим, а пуснем ли отзад водите на Пейлвемчалския яз, щеш не щеш сам ще напуснеш пътя и отново ще станеш играчка на съдбата. Не, сър Гил, сам си си виновен, че ни разкри тайната на твоята безопасност. Бихме могли например да вдигнем по една каменна стена пред и зад теб. Сигурен съм, че силата на твоето заклинание ще те защити от жажда и глад, а после? Ще седиш на припек и ще чакаш залез-слънце — така ли?

Гил не отговори. Междувременно откъм другия край на езерото се приближиха няколко ладии, чиито издължени гребла се вдигаха и спускаха с грациозни движения. Видът им пробуди позадрямалата му любознателност.

— Защо лодките ви изглеждат така? — попита той. Кастеланът го погледна объркано.

— Как „така“? За удобство. Ама ти наистина ли не си виждал ладии от оуви черупки?

— Понятие нямам какво е това.

— Това са плодовете на едни тукашни гигантски растения и когато достигнат зрелост, придобиват сърповидна форма. Тогава ги откъсваме, отваряме ги и ги почистваме отвътре. След това завързваме двата края с яки въжета от жили и ги пристягаме, докато се извият до желаната форма. Накрая ги изсушаваме, боядисваме, полираме и лакираме, сковаваме вътре малко скеле за палуба, добавяме пейки, обшиваме с метал парапета — и лодката е готова.

Междувременно излязоха на широката тераса, заобиколена от три страни с високи къщи от познатото тъмно резбовано дърво. От четвъртата се разкриваше просторна гледка към езерото и към далечните планински върхове. Косите лъчи на слънцето хвърляха издължени, тъмни сенки върху равната, пясъчна настилка.

За изненада на Гил нямаше никакви встъпителни церемонии или формалности, преди началото на състезанието, а за него се бе събрало почти цялото население на града. Повечето от присъстващите го разглеждаха без особен интерес, а лицата на девойките бяха унили.

Бяха около стотина, скупчени в плътна група в самия център на площада. Първото впечатление на Гил бе, че нито една от тях не бе положила някакво особено старание, за да се отличава или изпъква сред останалите. Напротив, почти всички носеха безформени и изпокъсани дрехи, косите им бяха разчорлени, а лицата — неумити и смръщени.

Гил потърси своя водач за обяснение.

— Тези ваши девойки, изглежда, не се отнасят с особена почит към наградата на празненството.

— Напълно естествено — кимна сапонидът, — тъй като по нашия край скромността се цени повече от всичко.

— Какво се очаква от мен? Не бих искал отново по невнимание да наруша някой ваш закон.

— Тук няма стриктни правила — успокои го кастеланът, — излишен шум и прекалена церемониалност. От теб се иска да се разходиш сред момичетата и да посочиш онази, която смяташ за най-красива.

Гил пристъпи към изпълнение на задачата, макар да се чувстваше някак глупаво, но си спомни, че изкупва наказание и това посъбуди ентузиазма му.

Той спря пред момичетата, които го разглеждаха с враждебни и разтревожени погледи и едва сега си даде сметка колко трудна е задачата, която му предстои — не само че бяха мръсни и зле облечени, но повечето си приличаха.

— Я се подредете в редица — нареди им Гил. — Така никоя от вас няма да се почувства пренебрегната.

Девойките мълчаливо изпълниха заповедта.

Той плъзна поглед по редицата. Веднага забеляза тези, които можеха да отпаднат — дебелите, ниските, прекалено мършавите, изгърбените и грозноватите — бяха приблизително една четвърт. Въпреки това произнесе любезно:

— Брей, досега не бях виждал такива красавици, всяка една от вас може да претендира за титлата. Толкова съм затруднен, че ще трябва да се вгледам за незабележими и маловажни подробности, които несъмнено ще са плод на моето субективно отношение и току-виж именно най-красивите бъдат сред първите отстранени. Е, какво да

се прави? — Той пристъпи напред. — А сега, да си вървят всички, които посоча.

Гил закрачи край редицата, сочейки най-грозните и остана изненадан от израза на облекчение, с който всяка от тях посрещаше избора му.

При втория тур отдели всички, които без да притежават очебийна грозота, не се и отличаваха с някаква привлекателност.

Накрая остана около една трета от групата. Докато крачеше около тях и се вглеждаше в лицата им, Гил неизменно виждаше само безпокойство, граничещо най-често с нескрита враждебност. Последен общ поглед върху редицата и вече бе готов с решението си. Да, няма какво повече да се колебае. Тук имаше девойки, чиито тела будеха желание, имаше такива с опалови очи и изящни черти, девойки, стройни и гъвкави като тръстики, с коприненоруси коси, красиви и блестящи въпреки праха, с който ги бяха посипали.

Една от тях — тази, на която Гил бе спрял избора си — се отличаваше с рядко срещана красота. Лицето ѝ бе малко и триъгълно, големи, блестящи очи и гъста черна коса, подрязана малко над ушите. Кожата ѝ беше бледа, почти прозрачна, като фино полирана слонова кост, тялото ѝ имаше стройни и грациозни извивки, а талията сякаш бе изваяна така, че да бъде прегръщана. Изглежда девойката предугади мислите му, защото очите ѝ уплашено се разшириха.

Гил я хвана за ръка, изведе я пред редицата и потърси с поглед войводата — старец, наместил се с цялата подобаваща за случая тържественост, върху дървен трон.

— Тази е, която смятам за най-красива сред красавиците — обяви младежът.

На площада се възцари тишина. Изведнъж от гърлото на кастелана се изтръгна хриплив, изпълнен с безмерна печал вик. Той изтича напред, протегнал умоляващо ръце.

— О, Гил от Сфера, ти измисли най-страшното отмъщение, задето те подмавих да сгрешиш. Тази, която избра, е не друга, а моята любима дъщеря Шерла.

Гил премести учуден поглед от кастелана към Шерла, в чиито очи сега се четеше ням ужас и примирение пред волята на съдбата.

— Но аз не знаех коя е тя — възрази младежът. — Дори и да е твоя дъщеря, това не променя мнението ми — за мен тя е най-

красивата девойка сред всички присъстващи на празненството и не виждам с какво съм те наскърбил.

— Не, Гил, изборът ти е правилен, тъй като и аз съм на твоето мнение.

— В такъв случай, казвай каква е третата задача, която трябва да изпълня, преди да продължа пътя си.

— На три левги северно от града има руини, за които легендата твърди, че са от някогашния Музей на Човека.

— Аха — възкликна Гил. — Продължавай, слушам те.

— Твоята задача е да отведеш дъщеря ми там. Като стигнеш портата, ще удариш медния гонг и ще обявиш на онзи, който се отзове: „Ние сме избраниците от Сапонис“.

— Защо „ние“? — намръщи се Гил.

— Защото такава е третото наказание — обясни кастелана примирено.

Младежът се огледа във всички посоки. Намираше се в центъра на площада, заобиколен от яки и бдителни мъже.

— И кога трябва да стане това? — попита той, като се стараеше да се владее.

— Шерла вече отиде да се премени в жълто. До час ще е тук, а след още толкоз двамата трябва да сте в музея.

— И после?

— После — никой не знае. Не сте нито първите, нито последните, минали по този път.

* * *

Докато слизаше надолу по извитата уличка откъм площада на Сапонис, Гил усещаше как ледената буца в стомаха му придобива гигантски размери. Вече не се съмняваше, че ритуалът ще завърши по единствения възможен зловец начин — екзекуция или жертвоприношение. Почувства, че краката му се подгъват.

Кастеланът го сграбчи за лакътя и нареди, стиснал здраво зъби:

— Продължавай.

Екзекуция или жертвоприношение... Хората от двете страни на уличката се люшкаха пред замъгления му поглед, жадни очи се

впиваха в лицето му, дирейки там с хищно любопитство ужас и страх, мяркаха се злобно ухилени физиономии, гневно размахани юмруци, а той все вървеше и вървеше към Музея на Човека.

След малко церемонията напусна очертанятията на града и пред тях се ширна безкрайния простор на тундрата. Тук ги очакваха осем жени, облечени в бели туники и с церемониални венци от сплетена слама на главите, заобиколили тясна и висока шатра от жълта коприна.

Кастеланът дръпна Гил и даде знак на церемониалматроната. Тя отметна покривалото на шатрата и отвътре се показва Шерла, с все така уплашени очи.

Носеше плътно прилепнала жълта роба, която скриваше шията и се извиваше като твърда яка с качулка зад главата, но оставяше ръцете голи. Девојката приличаше на малко уплашено животинче, беше толкова стресната, че изглежда не позна не само Гил, но дори и баща си.

Церемониалматроната положи нежно ръка на кръста ѝ и я побутна напред. Шерла извървя няколко крачки и спря. Кастеланът отведе Гил до нея, а момиче и момче им поднесоха тържествено дървени купи. Девојката прие безропотно своята, но Гил вторачи вътре изпълнен с подозрение поглед.

— Каква е тази течност? — попита той кастелана.

— Пий — отвърна другият. — Пий, и пътят ще ти се стори кратък, ужасът ще отлети като птица и душата ти ще се изпълни с кураж.

— Не — поклати глава Гил. — Няма да пия. Искам да съм с ясно съзнание, когато се изправя пред Пазителя. Доста път изминах, за да ми бъде оказана подобна чест и не смятам да я изгубя, като притъпя сетивата си. — Той върна купата. — И теб те съветвам да не пиеш — обърна се Гил към девојката. — Нека да влезем с достойна стъпка в Музея на Човека.

Девојката последва примера му. Като видя това кастеланът сбърчи вежди, но не продума.

Отпред излезе старец с черен костюм и поднесе сатенена възглавничка, върху която беше положен камшик с дръжка от инкрустирана стомана. Кастеланът вдигна тържествено камшика и плесна три пъти по гърбовете двамата избраници.

— Тръгвайте, напуснете пределите на Сапонис и помнете, че тук сте във вѣн от закона, а лицата и имената ви ще бъдат изтрити от паметта ни. И ако ще дирите помощ и утеха, сторете го в Музея на Човека и никога не поглеждайте назад, нито пък дръзвайте да се връщате тук в мисли и спомени. Отсега и завинаги вие сте освободени от всякакви връзки, претенции, роднинство, обич, братство или приятелство. Вървете и не се връщайте никога вече!

Шерла впи зѣби в долната си устна, а по страните ѝ рукнаха сълзи, но не отрони звук. Свела глава, девойката закри през покритата с мѣх тундра, а Гил изтича и застана редом с нея.

Известно време до слуха им достигаше изплашеният ропот на тѣпата, но никой от тях не смееше да погледне назад. И двамата си даваха сметка, че връщане няма. Хоризонтът на север беше прав като струна, тундрата беше като равно, безбрежно море, едновременно потискащо и безнадеждно. Само белите руини внасяха малко разнообразие в тази сиво-зелена монотонност.

— Има много неща, които не разбирам — промърмори напрегнато Гил.

— Слушам ви — отвърна девойката със странно спокоен глас.

— Защо тъкмо ние трябва да изпълним тази задача?

— Защото тъй е било открай време. Това не е ли достатъчно?

— За теб, може би. Но аз лично намирам тази причина за твърде неубедителна. Сега е моментът да ти призная, че по рождение съм изключително любознателен, подтикван от вътрешна незадоволеност за знания. С годините тя само нарастваше. И затова ще те помоля да проявяваш търпимост, ако понякога твърде ти досаждам с въпросите си.

Тя го погледна стреснато.

— На юг всички ли са така любознателни като теб?

— Донякъде — отговори уклончиво той. — Напълно естествено е умът да се оглежда и да дири нови обяснения за явленията. Където пък ги няма, тръгва сам да ги открива. Но има и такива, които смятат това усилие за излишно. „Защо да се напругаме? — казват те. — Защо да търсим и да питаме, когато и без това Земята изстива и човечеството приближава своя край; защо да пренебрегваме веселието, музиката и забавленията за сметка на абстрактни интереси и непонятни терзания?“

— Така е — кимна Шерла. — В Сапонис повечето са на същото мнение.

Гил сви рамене.

— Някои смятаха, че това моето било по-скоро болест на ума. И така да е, нищо не мога да направя, освен да вървя натам, накъдето ме води страстта.

— Разбрах — кимна Шерла. — Не се бой, питай, а аз ще се помъча да задоволя любопитството ти.

Той я погледна с крайчеца на окоото, изучавайки изящния контур на лицето, блестящите коси, големите лъскави очи, привлекателни като едри сапфири.

— Каж ми първо — защо ни прогониха и обрекоха и защо всички, включително и ти самата, приеха покорно избора на съдбата?

— Всъщност причина за всичко е духът, който си зърнал сред хълмовете. Винаги щом този дух се появи, ние в Сапонис знаем, че най-красивата девойка и най-представителният младеж трябва да бъдат изпратени в Музея. Не зная откъде идва този обичай, но ще го спазваме, додето слънцето угасне като въглен в дъжда, а на Земята се спусне хлад, и сняг покрие Сапонис.

— А каква е нашата задача? Кой ще ни посрещне, какво ни чака?

— Виж, това не зная.

— Пък и друго не ми дава покой — продължи да разсъждава на глас Гил. — Че си красива, в това няма съмнение, за мен си най-красивата девойка на Земята. Но аз, един случаен пътник, с какво съм заслужил тази участ?

Девойката неволно се засмя.

— Случаен, но не и незабележим — отбеляза скромно тя.

— Май едничкото обяснение е, че каквото и да се случи с мен, Сапонис няма да загуби нищо.

— Сигурно и тази причина е натежала при вземането на решение — кимна девойката.

Гил огледа хоризонта.

— Какво ще кажеш — предложи той, — ако заобиколим Музея, прехвърлим планините и се върнем в моя Асколай? Струва ми се, че пред лицето на смъртта ще намеря сили да запуша алчното гърло на моята любознателност — поне за малко.

Тя поклати глава.

— Наистина ли вярваш, че ще спечелим нещо с подобна дребна измама? Очите на най-малко стотина войни ще ни следят ревниво, докато не пресечем портала на Музея. Опитаме ли да се отклоним, незабавно ще бъдем заловени и завързани за позорните стълбове, след което ни очакват жестоки мъчения — одиране на кожата и нахлузване на торба, пълна със скорпиони върху главата. Дори аз съм присъствала неколkokратно на подобни зловещи зрелища.

Гил разкърши рамене и продължи с леко разтреперан глас.

— Да си призная, този Музей на Човека ме интересува от доста години. Тъкмо по тази причина напуснах Сфера и тръгнах да диря Пазителя с надеждата поне той да задоволи маниакалната страст за знания, която ме е обзела.

— Значи си щастливец — рече Шерла. — Защото скоро най-съкровено то ти желание ще бъде изпълнено.

Гил не знаеше какво да отвърне и известно време двамата крачеха мълчаливо.

— Шерла — повика я той след малко.

— Да?

— Дали вътре ще ни разделят?

— Не зная.

— Шерла.

— Какво?

— Може би сме се срещнали под щастлива звезда...

Девојката не отвърна.

— Защо мълчиш?

— Нищо не си ме попитал.

Младежът млькна отново и се загледа в Музея. Повървяха още малко и тя го хвана за ръката.

— Много ме е страх, Гил.

Той забодде поглед в земята, но скоро забеляза полузаличени следи под гъстия слой от мъх. Нещо блесна като светкавица в обърканите му мисли.

— Я чакай, виждаш ли тези следи сред мъха?

— Да, разбира се.

— Дали не са от път?

— Това са следи от многото крака, преминали от тук. Така че, в известен смисъл са от път.

— Е, тогава трябва да знаеш, че сме в безопасност. Едно само ще те предупредя, стой до мен и не се отделяй. Така и двамата ще сме обгърнати от заклинанието, което ме пази и може би ще се спасим.

— Да не се залъгваме с напразни надежди — отвърна Шерла.

Малко по-нататък следите вече се виждаха съвсем ясно и Гил за първи път въздъхна по-свободно. А Музеят почти изпълваше пейзажа пред тях.

Може би някога той наистина е бил хранилище на човешкото познание, но това трябва да е било много отдавна. Отпред имаше широка и равна площадка, застлана с бели плочи, покрити с прах и обрасли с треволяци. От двете страни се издигаха редици от монолити — напукани и обветрени — неравни като нащърбени зъби на старец. Някога вероятно са подпирали покрива, но сега от него нямаше и следа.

От предишното величие бе останал само подът, заграден от неравните останки на колоните и огрян от бледата светлина на червеното слънце. Дъждовете отдавна бяха разтворили и отмили мрамора, безброй пъти всичко наоколо бе скривано от прашните облаци, а за съдбата на онези, които бяха построили музея, само можеше да се гадае.

— Помисли си само — произнесе Гил, — какви безценни познания са се съхранявали тук, а сега са изгубени завинаги. Освен ако Пазителя не ги е съхранил по някакъв начин.

Шерла се огледа с безпокойство.

— Повече мисля за портала и онова, което ни чака зад него... Гил, страх ме е. Ами ако ни разкъсат? Ако там ни чакат мъчения и смърт? Много ме е страх, ужасно много...

Той също почувства, че гърлото му се е свило и пресъхнало. Ала заради девойката се огледа наперено.

— Докато дишам и имам сили да се бия, никой няма да ни причини зло.

— Гил, Гил — проплака девойката. — Защо избра точно мен?

— Защото очите ми се лепнаха за теб като муха на мед. Защото беше най-красивата и защото нямах никаква представа на какво те обричам.

Шерла потрепери и продължи задъхано:

— Трябва да съм смела... какво значение аз, или някоя друга... а, ето я и вратата.

Гил въздъхна, склони глава и закрачи решително напред.

— Да свършваме по-скоро...

Портата бе масивна, излята от черен метал. Младежът я доближи, вдигна медното чукче и удари с него.

Със зловещо скърцане тя се отмести и отвътре полъхна студен вятър с мирис на застояло и влажна пръст. Нищо не се виждаше в непрогледния мрак зад нея.

— Ей, има ли някой? — извика Гил.

— Влизайте, влизайте — обади се слаб, мекушав гласец, сякаш принадлежеше на някой, който току-що бе спрял да плаче. — Очаквахме ви с нетърпение.

Младежът проточи врат навътре и се огледа.

— Може ли малко светлина? — извика той. — Да не изгубим пътя и посоката.

— Няма нужда от светлина — отвърна същият глас, — а където и да стъпите, все ще сте на пътя — така е уговорено отдавна с Друмотвореца.

— А, не — настояваше Гил. — Искаме да разгледаме отвътре. Дойдохме, защото ни казаха, че сме повикани и гостоприемството изисква поне да виждаме къде стъпваме, докато крачим из тази тъмница. И знайте още, че сме тук, защото дирим знание и като такива, разчитаме на почит и уважение.

— Ах, знание, значи дирите! Ще го получите щом настоявате, скоро ще се къпете в море от знание...

— Ти ли си Пазителя? — прекъсна Гил монотонния глас. — Изминах стотици левги за да се срещна с него и да му задам цял куп въпроси. Ти ли си това?

— Нямам нищо общо с него. Ако ме питате, той е един дребен мошеник и нищо повече.

— Кой си ти тогава?

— Аз съм никой и нищо. Аз съм абстракция, чувство, ужасно дишане, мирис на страх, вибрации на въздуха от злощастни писъци.

— Говориш с човешки глас.

— Защо не? Нещата, които споменах, се съхраняват дълбоко във вътрешността на всеки човешки ум.

— А и гостоприемството ми се струва някак пресилено — продължи Гил.

— Няма значение, значение няма. Влизайте, защото така трябва. Хайде, че моят господар вече потрива доволно ръце.

— Ще влезем само ако има светлина.

— Никаква светлина. В целия Музей няма да намерите и една факла.

— В такъв случай — заяви Гил като извади Искрящия кинжал, — ще си позволя да нанесе една малка поправка. Ето че вече има светлина!

От топката на дръжката бликна струя светлина, за миг в сиянието ѝ се мярна грамаден призрак, който отстъпи с писък назад, сгромоляса се и сетне изчезна напълно, със задъхано, притихващо ръмжене.

— Как посмя да го направиш? — попита Шерла и се облегна разтреперана на рамото му.

— И аз не знам — призна чистосърдечно Гил. — Може би защото продължавам да вярвам в съдбата си. Винаги ставам дързък, когато вярвам, че съдбата ме покровителства.

Той премести кинжала от дясната в лявата си ръка и тогава видяха, че са спрели пред високата порта на площадка, издялана от яка, гранитна скала. На пода в центъра ѝ се виждаше отвора на черна шахта. Гил я приближи, коленичи до ръба и се послуша.

Никакъв звук. Той се наклони и протегна ръката с кинжала — от мрака изникна извита стълба, по която трепкаха странни сенки. Гил премигна и неволно се дръпна назад.

— Какво има там? — попита Шерла.

Той се изправи, доближи я и зашепна.

— Слушай ме добре. В момента никой не ни наблюдава. Знаеш, че се озовахме тук — ти, по волята на твоите съграждани, а аз — подтикван от собственото си любопитство. Ако се оставим на случая, скоро отново ще станем жертви на зловещото привидение, които ни посрещна в началото. Мисля, че по-добре ще бъде, ако проявим повечко дързост и продължим на своя глава. Предлагам ти да се спуснем по стълбището и да потърсим Пазителя.

— А той наистина ли съществува?

— Щом онзи призрак говореше със злоба за него...

— Да вървим тогава. Друго и без това не ни остава.

— Колкото сме по-смели — продължи Гил, — толкова по-малък е шансът отново да ни нападнат духове. Страхът е този, който ги привлича.

— Да тръгваме — заяви решително девойката.

Надолу, надолу по стълбата, която пресичаше шахтата в лудешки ритъм, озарена от нарешетената светлина, която разпръскваше кинжалът.

Накрая се озоваха в стая, досущ като онази, разположена в горния край на стълбата. И отново пред тях се изправи черен портал, поизтрит от употреба на мястото, където беше удряло чукчето на гонга, а на стените от двете му страни висяха метални плочи, изрисувани с непознати и неразгадаеми знаци. Гил побутна тежката врата и почувства съпротивлението на насрещното течение.

— Чуй.

Звукът беше съвсем слаб — непрекъснато потракване, но кой знае защо още щом го долови, Гил почувства, че космите по гърба му настръхват. Ръката на Шерла се вкопчи в рамото му.

Младежът завъртя дръжката на кинжала, за да отслаби съвсем светлината, и прекрачи прага, а момичето го следваше. Зловещият звук идваше отдалеч, а съдейки по ехото му, помещението, в което се намираха, бе доста просторно.

Гил насочи светлината към пода — беше от черен, пружиниращ материал. Погледна стената — шлифован камък. Накрая плъзна лъча в посока, обратна на тази, от която идеше звукът — видя черен сандък, подсилен от медни капси, върху който, в плитък стъклен поднос, се въргаляха различни части от механични прибори.

Двамата продължиха покрай стената и докато вървяха, се натъкнаха на още няколко подобни сандъка, разположени на приблизително равни интервали. Тракането взе да утихва, но след като свърнаха под прав ъгъл шумът отново се усили. Черните сандъци продължиха да изникват като дебнеци в мрака чудовища, надарени с множество светещи очи.

Стената отново изви и видяха врата.

Гил спря разколебан. Ако продължат да следват стената, скоро ще се озоват при източника на звука. Как да постъпят — дали първо да разберат причината за него, или да го оставят за по-късно?

Той сподели с Шерла колебанията си, но девойката само сви рамене.

— Каквото и да правим, рано или късно духовете ще ни открият и тогава с нас е свършено.

— Не и докато владее светлината, която ги принуждава да бягат с ужасени писъци. Щом сме тръгнали да дирим Пазителя, нека проверим и зад тази врата.

Той натисна дръжката, вратата се отмести и през процепа се плъзна тънък лъч златиста светлина. Гил надникна, изсумтя и от устните му се отрони учудено възклицание.

Отвори вратата широко, а Шерла се вкопчи уплашено в него.

— Но това е Музеят — произнесе радостно Гил. — Тук не ни дебне никаква опасност... Този, който бди над подобна неописуема красота, не може да причинява зло... — и той пристъпи вътре.

Светлината бликаше от неизвестен източник, сякаш извираше от самия въздух, от атомите, които го съставяха, всеки дъх бе облак сияеща пара сред всеобщия блясък. Подът бе застлан с огромен килим, изтъкан от златисти, кафяви и бронзови нишки, два вида зелено, вишневочервено и сапфиреносиньо. Край стените бяха подредени невероятно красиви творения на човешката изобретателност. Стройни, величествени редове от резбовани, дялани, ковани и гравирани произведения, сцени от древни времена, изрисувани върху тъкани материи, формули на цветовете, създадени да претворяват по-скоро чувствата, отколкото реалния свят. Тук имаше големи дървени поставки с безброй скъпоценни камъни — шлифовани и обработени до съвършен блясък и фина красота. Бяха изложени изделия от различни благородни метали, които сияеха с отразена светлина, а също така представителите на всичките триста вида земни цветя — още свежи. Те бяха спомен от далечна епоха, ала отдавна вече изчезнали. Имаше още безброй други творения, избрани сред най-добрите образци, родени от човешката страст към красивото.

Зад тях вратата се хлопна приглушено и двамата стъпиха върху мекия, пружиниращ килим.

— Тук някъде трябва да е Пазителя — прошепна Гил. — Личи си по реда, който цари в галерията.

— Виж.

Точно срещу тях имаше две врати и по вида им личеше, че са използвани често. Гил изтича до тях, но спря объркан — нямаше нищо, което да му подсказва как се отварят — нито брава, нито дръжка, ключ или резе. Той почука с пръст и замря, ала отсреща не се чуваше никакъв шум.

Шерла го дръпна за ръката.

— Сигурно са личните му покои. По-добре да не се натрапваме.

Обърнаха се и продължиха нататък из галерията. Вървяха край материализираните образци на човешките мечти и най-съкровени възжелания и тази огромна концентрация на пламък и дух, страст и съзидателност, ги изпълваше със страхопочитание.

— Какви велики умове са се превърнали в прах — произнесе замислено Гил. — Потънали са в забравата на вековете, останали са в далечното минало, без нито следа в историята... Знаеш ли, човечеството ми прилича на красива, зряла ябълка, ала с гнила сърцевина. Вместо да опознаем и покорим света, който ни заобикаля, ние се опитваме да го мамим с евтини магии.

— Не и ти, Гил — отвърна девойката. — Ти не си като другите...

— Ще ми се да си права. Ако не беше жаждата по непознатото, която ме измъчваше от съвсем малък, едва ли щях да измина толкова дълъг път да търся Пазителя... Сега вече наистина разбирам колко жалки и смешни са магьосниците, които постигат всичко като хвърлят прах в очите на хората.

Шерла спря и го погледна с големите си, красиви очи и душата на Гил трепна от първите пориви на зараждащата се любов. Девойката изглежда долови настроението му, защото неочаквано се притисна към него и прошепна:

— Гил от Сфера, аз съм твоя, сега и завинаги...

Той произнесе печално:

— Този свят ще се умиротвори, едва когато хората си идат от него...

Отново извивка и поредната просторна зала. Равномерното потракване, което бяха доловили в началото, пак се появи — все тъй неприятно, дразнещо и тревожно. Сякаш идваше през високата арка отсреща.

Гил доближи предпазливо арката и надникна отвъд нея.

Гигантско лице ги гледаше от стената. Беше с положена върху пода брадичка и чело, опряло в тавана по-високо, отколкото Гил, когато се изправи на пръсти и протегна ръце нагоре.

Гил спря, втренчил в него уплашен поглед. Сред заобикалящите ги великолепни картини и произведения, това гротескно лице сякаш бе дело на отчаян, и дори умопобъркан нещастник. Грозно и зло, то излъчваше враждебност и омраза. Кожата му лъщеше като гладко полиран метал, очите светеха с мътен блясък изпод набръчкани клепачи от тъмнозеленикава материя. Носът бе малък и закръглен, устата — мека, кървавочервена и раздута.

— Не ти ли се струва странно да поставят това нещо точно тук — в средата на Музея? — обърна се Гил към Шерла.

Девојката също бе спряла, а на лицето ѝ се четеше отвращение и дори ужас. При звука на гласа му тя трепна и неволно отстъпи назад, като го задърпа за ръката.

— Гил, Гил, да си вървим! — гласът ѝ трепереше. — Ела, да се махаме оттук!

Той я погледна изненадан.

— Какво ти става?

— Това ужасно нещо там...

— Злощастен опит на отдавна умрял художник...

— То е живо!

— Какво?

— Живо е! — проплака тя. — То ме гледаше, а после се обърна и погледна теб. То се движи — затова те дръпнах назад.

Гил сбърчи озадачено вежди и пристъпи отново към арката.

— Ахxxx... — извика изненадано той.

Лицето беше променено. Нямаше и следа от предишното вцепенение, нито от мътната пелена в очите. Устните се гърчеха, през цепката им със свистене излизаше газ. Сетне се разтвориха и отвътре се показва отвратителен, нагънат език. Той се стрелна напред, оставяйки слизеста диря по пода, върхът му внезапно се превърна в човешка ръка, която посегна да сграбчи Гил за глезена. Едва в последния миг младежът подскочи, ръката само го докосна и мигновено се събра назад, като пружина. Сетне отново се разгъна като този път посегна към девојката. Шерла стоеше неподвижно, като парализирана. Ръката я дръпна, тя се свлече на пода с изцъклени от

ужас очи, а от устата ѝ излезе пяна. Гил изкрещя, хвърли се напред и замахна с кинжала. С едно движение успя да среже почти цялата ръка, но после стоманата се изви, сякаш се отдръпваше от ужасната твар. Стиснал зъби, младежът сграбчи полуразкъсания израстък с голи ръце, напъна мишци и го откъсна.

Лицето трепна, здравият остатък се прибра обратно. Гил бързо се наведе над девойката, изтегли отпуснатото ѝ тяло зад ъгъла, метна я на рамо и избяга в Галерията — все по-далече от страшното чудовище.

Посмя да се обърне едва когато се отдалечи на безопасно разстояние. Устата бе затворена, разочарование и незадоволена похот се четяха върху грамадното лице. И тогава Гил видя нещо странно — от влажните му ноздри излезе белезникав дим, завъртя се във вихър и оформи висока фигура, загърната в бяло наметало — с издължено лице и очи, като дупки на череп. Фигурата се понесе с пронизително хленчене през галерията, като от време на време замираще, сякаш не знаеше какво да прави.

Гил стоеше неподвижно. Вече не се боеше, страхът се бе превърнал в решителност. Какво може да му стори това полупрозрачно привидение? Ако пожелае, ще го разкъса, ще размаха ръце и ще го превърне в безформена мъгла.

— Стой, стой, стой! — долетя в този миг един нов глас. — Стой, стой, стой! Хиляди вълшебства и проклетия, днес е лош ден за Торсингол... Върни се, привидение жалко, прибирай се веднага в дупката, откъдето изникна! Марш на място ти казвам! Отивай си, инак ще пусна актиничните^[1] вълни! Не ти разрешавам да се отдалечаваш, по върховната заповед на Лусиргат, да, на Лусиргат от Торсингол. Назад, веднага!

Духът потръпна и спря, загледан с тъжно покорство към стареца, който се показва, накуцвайки, в галерията.

Сетне литна към сгърченото лице, сви се на фуния и ноздрата го всмукна обратно.

Лицето оголи зъби, но този път се показва тлъст бял език, който трепкаше и току се протягаше към стареца, но новодошлият не отстъпи дори на сантиметър. От една фуния, монтирана върху рамката на арката, бликна прах от златисти искри, удари белия език право в основата и го прекъсна точно на мястото, където се подаваше от устата. Последва мъртвешка тишина.

— Ах ти, злощастно създание, опита се да лишиш от управител моето владение. Но пак не успя, моят бдителен щик прониза злата магия, дебнеща в устата ти! Най-добре се откажи и се върни обратно в Джелдред!

Яростен ропот се надигаше зад плътно стиснатите устни. Те се разтвориха и отзад се показа сива, плесенясала кухня. Титанични чувства бушуваха в очите. Чудовището изстена с такава сила, че подът се разтърси, а зъбите на присъстващите изтракаха.

Мощен звуков трион се заби като жило в мозъка на Гил.

Този път от фунията бликна сребрист прах. Той обгърна невидимото жило на звука, овладя го в своята святкаща мрежа и в миг го погълна, сякаш никога не го е имало. Ала прахът остана, оформи се като кинжал, полетя и се заби в зейналата паст. Последва приглушен взрив, лицето се сгърчи в болезнена гримаса, от ноздрите рукна зеленикава слуз. Двата ѝ лигави потока се събраха като рамене на морска звезда, стволът им нарасна, надебеля и се сля с носа, който заприлича на заострен конус.

— Днес си особено упорит, мой демонични неприятелю. Не се ли боиш, че ще обезпокоиш бедния стар Керлин, който така стриктно спазва задълженията си? Твоя воля. Защото освен че си изобретателен, станал си и малко небрежен. Сърди се на себе си — довърши старецът и се обърна към фунията. — Ей, Щик, почувства ли вкуса на този звук? Изплюй сега съответстващо по степен наказание и зашлеви това немирно лице така, че да те запомни задълго!

Нов, по-нисък шум, разцепи въздуха, пресече стаята и удари металното лице. Зловещата твар изпищя от болка, въздъхна и склопи очи под сбръчканите зелени клепачи.

Керлин Пазителя се изсмя с писклив гласец, обърна се и погледна Гил и Шерла, замръзнали под арката на вратата.

— Хей, хей, хей, хей! Гонгът отдавна отекна, а той възвестява края на часовете за занимание. Какво още се мотаете тук? — Той ги заплаши с пръст. — Музеят не е място за любов, тук си има ред... Отивайте си, прибирайте се в Торсингол и следващия път внимавайте да не нарушавате правилника... — Той спря и хвърли поглед през рамо. — Ама и днешния ден е един, Нощният Ключохранител се запиля някъде... Трябваше да чакам цял час повече, ще информирам Лусиргат за това. Сега се връщам при кушетката и чая, тук е много

студено за старите ми кокали, пък и извънредното дежурство ми дойде малко множко... А вие двамата изчезвайте, дим да ви няма! — Той размаха ръка, сякаш разгонваше ято немирни пилци, докато се приближаваше към тях.

— Пазителю, трябва да говоря с теб — едва сега намери сили да каже Гил.

Старецът спря и присви късогледо очи.

— А? Какво има? Защо точно сега, в края на този тежък ден? Не, не, не ви е позволено, редът трябва да се спазва. Утре, по време на аудариума от четвърти цикъл, ще ви дам да се изкажете. Вървете си сега.

Гил понечи да си тръгне, но Шерла коленичи и сведе глава:

— Господарю мой, молим да ни помогнеш, защото няма къде да отидем.

Керлин я погледна озадачено.

— Как да нямате? Що за глупост е това? Вървете в общежитието, в Пубесцентариума, в Храма, или във Външния хан. Из Торсингол можете да скиторите колкото ви душа иска, но Музеят не е кръчма!

— Господарю — извика отчаяно Гил, — ще ни изслушаш ли? Важно е.

— Казвайте тогава.

— Зла сила трябва да е омагьосала ума ти. Няма никакъв Торсингол. Нищо, освен почернели руини. Градът ти е рухнал преди хилядолетия.

Пазителя се усмихна навъсено.

— Ах, тъжен... тъжен случай. Така е с умовете на младите. Необузданата сила за живот понякога ги разбърква. — Той поклати глава. — Аз свърших задълженията си и сега старите ми кокали заслужават почивка. Но върви си, умора, дългът към човешкия род ме зове — тук има случай на безумство, с който трябва да се справя и излекувам. Жалко, че го няма Нощния Ключохранител, за да ме смени. Елате — махна им той с ръка.

Малко колебливо Гил и Шерла го последваха. Той отвори една врата и хлътна вътре, а до ушите им достигаше недоволното му мърморене.

Стаята беше кубична, покрита с проста, черна черга, по стените ѝ имаше хиляди златисти топки с най-различни размери. В центъра ѝ

бе поставено меко кресло с висока облегалка, пред него — шкаф със стъклена витрина, върху която трепкаха неясни светещи знаци.

— Това е Креслото на Познанието — обясни Керлин. — Когато се нагласи както му е редът, то налага Модела на Хипноменевралната Яснота. Първо, повикваме съответната сомесиндилна програма, ето така — той завъртя някакъв уред, — а вие се успокойте, успокойте се, след минутка ще ви отърва от досадната халюцинация. Не ми е в задълженията, но като човек, не мога да гледам как страдат други човешки същества.

— Пазителю — обади се Гил, — как действа това Кресло?

— В момента — отвърна надутото Керлин, — твоята мозъчна субстанция е леко променена и допуска стълкновение между противоречащи си зони на възбуда. С помощта на това чудно изобретение на нашите най-изтъкнати церебрологисти, твоите синапси ще започнат да възприемат директно от информационното хранилище на библиотеката и, възвръщайки предишната картина на обкръжаващия ни свят, ще въздействат на засегнатите части и ще ги излекуват.

— И какво по-точно ще направиш, след като седна в креслото? — полюбопитства Гил.

— Ще преместя тази ръчка, ще натисна копчето до нея, ще завъртя кълбото и ти ще се унесеш. След трийсет секунди този индикатор ще светне, за да означаи успешния завършек на лечението. Тогава ще изпълня всички манипулации в обратен ред, а ти ще се изправиш от креслото с напълно оздравял мозък.

— Чу ли добре? — попита Гил девойката.

— Да — каза едва чуто тя.

— Запомни. — После се обърна към Пазителя: — Чудесно. Кажми ми сега, как точно да седна.

— Просто се настани и отпусни. Ще спусна вградения шлем над главата ти, така че да скрие очите.

— Не разбирам — престори се на объркан Гил.

— Няма нищо сложно — отвърна раздразнено Пазителя. — Ето виж — и той седна в креслото.

— А как се поставя шлемът?

— По този начин — Керлин дръпна една ръчка и шлемът се спусна върху лицето му.

— Бързо — обърна се Гил към Шерла. Девојката скочи към таблото, а той се наведе и стисна здраво китките на съпротивяващия се Керлин. Още щом дръпна ръчката тялото на Пазителя омекна.

— Мъртъв ли е? — попита девојката с навлажнени очи.

— Не... надявам се.

Двамата се втренчиха в неподвижното тяло на стареца. Секундите се нижеха бавно като часове.

Някъде отдалеч долетя метален звук, последван от оглушителен трясък, диви, радостни крясъци и неистов вой.

Гил изтича при вратата. Из галерията се носеше цяло ято призраци, а в дъното зад тях се виждаше сияещият кръг на злобното лице. То тъкмо подпъхваше челото си под ръба на арката, напъвайки да влезе в залата. Мярнаха се грамадни, космати уши и як врат, с жили като въжета. Една странична стена се пропука и рухна — показа се ръка със страховити размери...

Шерла изпищя. Блед и разтреперан, Гил хлопна вратата под носа на най-близкия призрак. Въпреки това през процепа започна да се процежда бяла, мътна пелена.

Гил се върна при контролния пулт и зашари с пръсти по копчетата. Индикаторът още не светеше.

— Едно е ясно — викна задъхано той. — Щикът се управлява само от Керлин. — Той втренчи умолителен поглед в индикатора. — Хайде, лампичке, светни, моля те, светни...

Зад вратата се чуваха ужасните писъци на разгневените духове.

— Хайде, побързай...

Индикаторът светна. Гил премести обратно ръчката, наведе се над креслото и вдигна шлема.

Керлин Пазителя бавно отвори очи.

Бялата пелена под вратата се издигна и започна да оформя тялото на призрака.

Керлин не помръдваше.

Появиха се очи, хлътнали като бездънни кладенци, нещо се размърда под бялото наметало... ето че се показа ръка, тънка и люспеста като птичи крак, която стискаше нещо блестящо. Призракът хвърли предмета на пода и той изригна в облак от бял прах. Прашинките в миг се превърнаха в хиляди гърчещи се насекоми. Като по команда те се втурнаха през стаята, телата им продължиха да

нарастват и съвсем скоро заприличаха на някакви отвратителни създания с маймунски глави.

Керлин Пазителя размърда пръсти.

— Щик — произнесе със слаб глас. Вдигна десница и щикът се намести в нея. От отвора му бликна плътен слой от червеникав прах. Той се разтвори пред настъпващата орда и от всяка прашинка се излюпи червен скорпион. Започна свирепа битка, от пода долитаха пискливи викове и шум от сблъсък на тела.

Скоро обаче тварите с маймунски глави бяха избити, пометени. Призракът въздъхна и отново раздвижи стърчената си ръка. Но щикът изстреля тънък лъч светлина, който прониза привидението и то се изпари във въздуха.

— Керлин! — викна Гил. — Демонът се опитва да влезе в галерията.

Старецът отвори вратата и излезе в коридора.

— Щик — нареди той. — Прави това, за което си създаден.

— Не, Керлин — долетя от другия край. — Недей, спри магията си. Мислех, че си замаян. Прибирам се вече.

Още докато произнасяше тези думи лицето се огъна назад и бавно се оттегли през грамадния отвор с напукани краища.

— Щик — рече Керлин — иди на пост.

Щикът изчезна от ръката му.

Пазителя се обърна и изгледа Гил и Шерла.

— Няма време за приказки, тъй като съвсем скоро ще умра. А издъхна ли, Музеят ще остане на произвола на съдбата. Каквото има да си кажем, да си го кажем бързо... бързо...

Керлин изтича при една от плътно затворените врати и още щом я доближи, тя се отмести безшумно встрани. Младежите не знаеха какво да правят.

— Хайде, идвайте — подкани ги той с нетърпелив глас. — Силата ми намалява, скоро ще напусна този свят и вие сте причина за това.

Гил и Шерла тръгнаха мълчаливо след стареца — не знаеха какво да кажат, стреснати от странното обвинение.

Керлин ги изгледа с уморена усмивка.

— Оставете скрупулите и се размърдайте, има по-важни неща, които трябва да свършим в малкото време, което ми е отредено, а това

е почти толкова непосилно, колкото да препишеш с една мастилница всички томове от „Мъдростите на Кае“. Енергията ми се топи, пулсът става все по-неравномерен, духът ми трепка като пламъче на свещ...

Той размаха отчаяно ръка, обърна се и закрета към вътрешната стая, където се отпусна в голямо кресло. Все още смутени и объркани, Гил и Шерла седнаха на кушетката.

— Страхувате ли се от белите привидения? — попита ги хрипливо старецът. — Не бива, щикът с лекота се справя с тях. Не действа само когато не съм на себе си — или ако умра. Трябва да знаете — продължи той с нарастващ ентузиазъм и вълнение, — че енергията и силата не идват от моя мозък, а от централния потенциал на Музея, който е вечен и неизчерпаем. Аз само насочвам и прицелвам фунията.

— А този демон — кой, или какво е той? Защо идва да наднича през арката?

Лицето на Керлин помрачня.

— Нарича се Бликдак и е върховен господар на царството на демоните — Джелдред. Проби тази дупка, за да източи познанията събрани в Музея, но аз го спрях и сега е в плен, докато умра. Едва тогава отново ще получи възможност да довърши злодеянието си.

— Не може ли да го прогоним и да затворим дупката?

Керлин поклати глава.

— Огънят и силите, които владее, не струват нищо в пространството на демоничния свят — материята и формите се подчиняват на други закони. Там, където го заварихте, вече има малка сфера от собствения му свят, но понечи ли да проникне навътре в галерията, земните сили променят законите на Джелдред и чак тогава мога да му влияя с призматичния фонтан от потенциала... Но да оставим засега Бликдак и неговите творения, кажете ми кои сте вие, какво дирите тук и какви вести ми носите от Торсингол?

— Градът отдавна е изчезнал и забравен — отвърна предпазливо Гил. — Гор е има само безкрайна тундра и стария град на сапонидите. Що се касае до мен, аз идвам от юг, изминах много левги за да разговарям с теб и да попълня празнините в моите познания. Девойката до мен е Шерла, от сапонидите. Двамата сме жертви на една стара традиция, която повелява най-красивата девойка в града да стане плячка на Бликдак и неговите привидения.

— Аха! — възкликна старецът. — Нима съм бил толкова сляп? Помня, че мярвах някакви млади хора, с които Бликдак разнообразяваше скуката на временния си затвор... Не им обръщах внимание, защото мислех, че са творения на собственото му извратено въображение...

— Но защо? — прекъсна го изплашено Шерла. — Каква полза от подобни жертвоприношения?

— Младо момиче — въздъхна Керлин, — ти излъчваш свежест и красота и едва ли ще разбереш чудовищните подбуди на демоничния Бликдак. Какви ли не ужасни перверзни практикува той върху нещастните деца преди да ги погълне — изтезава ги, премерва телата и жилите им на опън, подлага ги на садистични изпитания, отваря в тях дупки към вътрешностите и вкарва разяждащи течности... А като приключи, изпраща някой от своите призраци навън за нови жертви.

— Значи това ни чакаше и нас...

— Не разбирам — прекъсна я Гил. — Подобни действия са по-скоро характерни за деградирания човешки ум. Злобата, садизмът, изтезанията — историята познава безброй подобни примери. Но Бликдак е демон...

— Чакай, помисли! — прекъсна го рязко Керлин. — Спомни си как изглежда, какви творения създава. Той е човекоподобен, като всички останали демони и твари, населяващи в наше време Земята и притежава човешки ум. Той е туморът на човешката цивилизация, клоаката, в която се концентрират всички долни стремежи, нечисти помисли и похотливи желания, като содомията, изнасилванията, убийствата и мъченията. Нали видяхте, как променя формата си, за да осъществи кипящите в него желания. Но достатъчно за Бликдак! Аз умирам, умирам! — Той се отпусна назад в масивното кресло. — Погледнете ме! Очите ми се затварят. Дъхът ми е слаб като на птичка, костите ми са крехки като изсъхнала лоза. Живял съм по-дълго от спомените си, ала в безумието си не забелязвах хода на времето. Такава е цената, която плащам заради натрупаните купища от знания. Едва сега си спомних всички години и векове, хилядолетия и епохи — ала те са като мимолетно видение зад вдигната от вятъра завеса. Като излекувахте лудостта ми, вие ме погубихте.

— Но защо трябва да умираме? — извика отчаяно Шерла. — Какво ще стане сега? Ами Бликдак...

— Има ли някъде в Музея информация как да се справим с този демон? — попита Гил. — Това сега е най-важната задача.

— Бликдак трябва да бъде унищожен — съгласи се Керлин. — Едва тогава ще умра спокойно, а вие двамата можете да поемете управлението на Музея. — Той облиза побелелите си устни. — Съществува един древен принцип, според който, за да бъде разрушена една субстанция, първо трябва да се разкрие и опознае строежът ѝ. Тоест преди да се справим с него, трябва да узнаем от какво е изграден. — Той погледна с воднистите си очи Гил.

— Не виждам само как ще успеем — Бликдак едва ли би ни позволил да го прегледаме.

— Ще използваме заместител на основното...

— Привиденията... те са част от Бликдак!

— Именно.

— Възможно ли е някое от тях да бъде пленено?

— Да, в клетка от светлина, каквато ще създам със силата на моята мисъл. Сега ни трябва призрак. — Керлин вдигна глава. — Щик! Пусни един призрак — само един!

Изминаха няколко секунди. Нещо задраска по вратата и от коридора долетя приглушено хленчене.

— Отворете — чу се печален глас, от който побиваха тръпки. — Отворете и позволете да влязат отрочетата на Бликдак. Нашият господар се измъчва от скука и досада — нека двете млади създания вътре идат да го позабавляват.

— Започвам — предупреди Керлин.

— Заловен съм — извика един от призраците зад вратата. — Оковаха ме в клетка със сияещи решетки!

— Скоро ще сме наясно — продължи Пазителя. — Каквото разрушава него, ще разруши и Бликдак.

— Защо не опитаме със светлина? — предложи Шерла. — Светлината разпилява субстанцията на привиденията както вятърът разпилява мъглата.

— Защото те имат слаби сили на сцепление, а Бликдак е плътен и непроницаем и докато се намира в своята защитна сфера, може да издържи на всякакви лъчения. — Керлин се замисли, загледан в пода. — Да отидем при увеличителя, там ще изследваме призрака в

пространствено разширение и ще разберем структурата му. Момче, помогни на стареца да се справи с тази последна задача.

Гил и Шерла му помогнаха да стане и тримата излязоха в коридора. Тук съгледаха призрака, заловен в клетка със сияещи решетки, който хленчеше и търсеше тъмно местенце, през което да се провере.

Без да му обръща внимание Керлин закуцука към другия край на коридора. Клетката бавно се отмести и ги последва, а духът вътре нададе изплашени писъци.

— Да се отвори голямата врата за лабораторията! — нареди Пазителя с отпаднал, но запазил твърдостта си глас.

Част от стената пред тях се отмести встрани и се откри голяма зала, сред която танцуваха сенки и отражения от златистата светлина в галерията.

— Повикайте Лумен — изрече Керлин.

— Лумен! — повтори на висок глас Гил. — Лумен, на работа!

Залата се озари от светлина. Оказа се толкова висока, че колоните покрай стените приличаха на нишки близо до тавана и толкова дълга, че дори здравеняк би се изтощил да я пробяга. На равни интервали бяха поставени черни сандъци с медни копчета, каквито двамата бяха видели при влизането си в галерията. В пространството над всеки един висяха по още пет с подобна изработка, без да са закрепени никъде.

— Какви са тези неща? — попита Гил почудено.

— Ще ми се да можех притежавам поне една хилядна от знанията, които се съхраняват там — въздъхна Керлин. — Това са свръхмощни мозъци, натъпкани с всичко, което някога е било изучавано, достигано, разкривано, или записвано от човечеството. Там вътре е историята на десет милиона изгубени градове, от началото на живота до предполагаемия му свършек, там се крие тайната на човешкото съществуване и причината на причините. Всеки ден идвах тук да работя с тези безценни машини, опитвайки се да създам сентенцията на всичко, което някога е преживяно.

— А вътре ще намерим ли информация как да унищожим Бликдак? — попита Шерла.

— Но разбира се, разбира се, тъкмо в това се състои задачата ни. Въпросът е, къде точно да търсим? Според мен, в някоя от следните

категории: „Демонични земи“, „Убийства и извращения на ума“, „Откриване и прогонване на злите сили“, „История на Гранвилунде“ (където това е станало за първи път), „Свръхартилерийски самонасочващи се и насочващи се инсталации“, „Интензивно лечение при предозиране с халюциногенни средства и призраци“, „Строителен справочник“ — главата за възстановяване на разрушени и напукани стени, подраздел — инвазия на демони, „Наръчник за опасни времена“... М-да, като си помисля, има още хиляди подобни. И някъде сред тях е скрита информацията как да изритаме противното лице на Бликдак обратно в страната, където му е мястото. Винаги е така, искаш ли някаква конкретна и специфична информация, трябва да преровиш маса други неща... — гласът му утихна, но не след дълго старецът се оживи: — Напред! Напред през базите от данни, докато открием нашия Механизмус!

И тримата зацъкаха из каталозите и подкаталозите, като дървеници в тунел, под трепкащата светлина на клетката, от която долиташе жалният вик на пленения призрак. Накрая търсенето ги отведе в тясно помещение с метален мирис. Керлин отново инструктира младежа, който извика с пълни гърди: „Помогни ни, Лумен! Нуждаем се от помощ!“ Самият Гил отдавна бе забравил какво търсеха и се движеше напълно объркан, а страстта му към познания си оставаше все така незадоволена.

Керлин спря клетката пред една висока, стъклена витрина. Дръпна преградата така, че призракът се озова от другата ѝ страна, извади отвътре колба с тясно гърло и капна няколко капки под клетката.

— Внимавайте сега — рече старецът.

Субстанцията, от която бе създадено привидението, започна да изсветлява и прозира, лицето се уголеми, но същевременно чертите се изгладиха, едното око изчезна напълно и на мястото му остана голямо бяло петно. От тялото изникнаха израстъци, които бързо взеха да изтъняват, докато накрая се превърнаха във вързопи от светли нишки, преплетени една в друга.

— Вижте! — извика възбудено Шерла. — Сякаш е изплетен от нещо!

Гил погледна обнадеждено Керлин, но той само вдигна пръст.

— Така е, така е, тънко наблюдение, особено след като разполагам с високоскоростен ротор, който използвам за прокарване на нови информационни вериги. Гледайте сега! Протягам ръка към наметалото на привидението, избирам мрежа, изтеглям нишка от нея и... отбележете! Мрежата се разплита, намалява и изчезва от погледа. А сега увивам края на нишката около макарата на ротора и като включа стартера...

— А призрактът не гледа ли какво правите? — прекъсна го Шерла.

— Няма начин — успокой я Керлин. — Стъклената преграда пропуска лъчите само в едната посока, а и той е твърде потиснат. Сега отварям клетката и призрактът е свободен.

— Върви си! — кресна Керлин. — Марш обратно при създателя си!

Призрактът се понесе. Керлин прошепна на Гил:

— Проследи го и виж дали Бликдак няма да подуши нещо.

Гил последва привидението от безопасно разстояние, видя как се промуши през една от черните ноздри, после излезе и се върна при Керлин, който го очакваше при ротора.

— Сега той отново е неразделна част от демона — обяви тържествуващо Пазителя. — Остава само да пуснем ротора и да се наслаждаваме на гледката.

Машината се завъртя с тихо бръмчене, нишката от призрака започна бързо да се увива около макарата (която бе дълга колкото ръката на Гил) — отначало нишката бе разноцветна, после светлокафява и накрая млечнобяла.

С около милион оборота в минута се въртеше роторът, а краят, който стигаше чак до Бликдак, продължаваше да се развива все така невидим с просто око.

Скоро макарата свърши. Керлин спря ротора, Гил постави нова и разплитането на Бликдак продължи.

Макарите станаха три, четири... пет... и Гил, който следеше Бликдак от разстояние, забеляза леко потрепване на доскоро летаргичното лице — устата се сгърчи, изду се и млясна толкова звучно, че чак стените се разтресоха.

Осем макари. Бликдак отвори очи и огледа с почуда галерията.

Дванайсет макари — за първи път върху дясната буза на демона се появи безцветно петно и чудовището се озърна с безпокойство.

Двайсет макари — петното се разшири до окото, сетне върху скосената вежда, а долния му край захвана крайчеца на устата, която взе да съска и плюе.

Трийсет макари. Лицето постепенно изгуби стоманеното си сияние, очите се изцъклиха, устата увисна, а езикът се поду и взе да се мести лениво.

Петдесет макари: и Бликдак се огъна. Челото му увисна заплашително напред, устата трепереше, а очите бяха като раздухани въглени.

На шейсетата макара от демона не остана и следа. Заедно с него изчезна и Джелдред — демоничната земя, убежище на всичко зло и отвратително. Отворът в стената се смали до цепнатина и отзад се показва яка, непокътната скала.

Шейсет натъпкани с нишки макари лежах до могъщия „Механизмус“ на Пазителя — пълни с разплетеното и унищожено зло и сияеха с неземна, призрачна светлина.

Керлин се облегна уморено на стената.

— Време е да си вървя, моят час удари. Твърде дълго бдях над Музея, а с ваша помощ дори надвих и унищожих зловещия Бликдак... Имам една последна молба към вас. Поемете от мен това бреме — да пазите и защитавате Музея...

— Но какъв смисъл има? — попита Шерла. — Слънцето изстива, Земята изживява последните си дни... За какво са ни тези знания?

— Повече от всякога те са нужни сега — отвърна Керлин. — Погледнете колко ярки и примамливи са звездите, а тук някъде се крие тайната как да ги достигнете и завладеете. Това е... сега си отивам. Време ми е.

— Почакай! — извика Гил. — Почакай, моля те!

— Какво има? — прошепна Керлин. — Защо ме викаш, когато вече се бях приготвил?

— Как да извлечем нужната информация?

— Кодът на справочника е в моята стая... това е кодът на моя живот... — и Керлин издъхна.

* * *

Гил и Шерла се изкатериха обратно по стълбата и спряха пред портала, откъдето бяха дошли. Навън бе нощ, мраморът под краката им едва забележимо фосфоресцираше, а напуканите колони все така стърчаха към небето.

Зад дърветата трепкаха самотни светлини от най-близките къщи на Сапонис, небосводът бе обсипан със звезди.

— Ето, там е твоят дом — родният Сапонис — посочи Гил. — Искаш ли да се върнеш?

Тя поклати глава.

— Двамата с теб надникнахме в миналото. Видяхме стария Торсингол, любувахме се на красотите на Шеритската империя преди него, на още по-древната и могъща Голвана и на съвсем далечната и потънала в забрава приказна страна на Четирийсетте изпитания. Видяхме войнолюбивата раса на гущерочовеците, опознахме мъдрите фариали и кламби, които отдавна са напуснали Земята и са полетели към звездите, също както са сторили преди тях мерионетите и още по-рано — Сивите магьосници. Видяхме как прииждат и се отдръпват океани, как се напукват и рушат планини, а върховете им се рушат от дъждове, пек и ветрове, погледнахме и към слънцето — когато е било ярко, жълто и ослепително... Не, Гил, вече няма място за мен в Сапонис...

Той се облегна на една колона и се загледа към хоризонта.

— А сега, когато владеем всички познания на този свят... къде да идем, Шерла?

— Къде да идем ли...?

Почти едновременно двамата вдигнаха очи към звездите.

[1] ултравиолетови — Бел.прев. ↑

Издание:

Автор: Джек Ванс

Заглавие: Залезът на Земята

Преводач: Юлиян Стойнов

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Камея“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полипринт“ ЕАД — Враца

Редактор: Катя Петрова

ISBN: 954-8340-38-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10078>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.